

Con Trai Cũng Cần Trinh Tiết

Contents

Con Trai Cũng Cần Trinh Tiết	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	13
4. Chương 4	17
5. Chương 5	22
6. Chương 6	25
7. Chương 7	28
8. Chương 8	32
9. Chương 9	36
10. Chương 10	40

Con Trai Cũng Cần Trinh Tiết

Giới thiệu

“Chậu hoa tôi đang cầm trên tay rơi xuống, vỡ choang. Người con gái đang đứng trước mặt tôi là Ti

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/con-trai-cung-can-trinh-tiet>

1. Chương 1

“Chậu hoa tôi đang cầm trên tay rơi xuống, vỡ choang. Người con gái đang đứng trước mặt tôi là Tiểu Nhu, là người mà tôi đã tìm kiếm và đợi chờ 4 năm nay, và bất ngờ ngày hôm nay cô ấy đột ngột xuất hiện trước mặt tôi- trên con đường mà ngày xưa chúng tôi vẫn thường cầm tay nhau đi dạo!!! Bên cạnh cô ấy còn có 1 đứa trẻ khoảng 3-4 tuổi đang vùi vào mua bóng bay- cảnh tượng này sao mà quen thuộc thế? Trước kia Tiểu Nhu cũng hay đòi tôi mua bóng bay cho cô ấy...

Tiểu Nhu đứng đó, mặc chiếc áo len màu tím+ quần jean, trông vẫn trẻ trung và thuần khiết như ngày nào.

Mái tóc đen dài tung bay trong gió, vài sợi vẫn còn uốn lượn, lơ lửng trên bờ vai gầy kia, không muốn tự do bay nhảy như lũ bạn. Cô ấy đang dỗ dành đứa bé bên cạnh mình

-Nhật Nhật ngoan nào, không được làm nũng thế! Con xem bao nhiêu người đang giễu con kìa

Nhật Nhật??? Cô ấy gọi đứa bé ấy là Nhật Nhật???? 4 năm trước, khi chúng tôi còn yêu nhau, chúng tôi đã nói sau này nếu kết hôn, bất kể sinh con trai hay con gái, thì vẫn sẽ đặt tên nó là Nhật Nhật. Nhật là mặt trời, nó sẽ tỏa sáng như cha và mẹ nó. Đứa bé bên cạnh Tiểu Nhu là Nhật Nhật??? Đầu óc tôi hoang mang, thực ra đứa trẻ này là gì của cô ấy??? Tôi không dám tin vào những gì mình đang chứng kiến nữa

-Ừ đâu, Nhật Nhật không biết đâu, mẹ Nhu phải mua chùm bóng bay màu da cam đỏ cho con cơ! Con thích nó!!!

-Nhật Nhật hư thật đấy, con không ngoan là mẹ không yêu con nữa đâu đấy! Con mua nhiều bóng bay như thế mấy ngày nữa nó xì hơi rồi sẽ vứt đi. Lãng phí lắm! Nghe không?

-Dạ nghe!- Đứa trẻ nép mình vào lòng người mẹ trả lời nũng nịu

Bất chợt Tiểu Nhu ngược mắt lên, đụng phải cái nhìn khó hiểu của tôi, ban đầu cô hơi bất ngờ, nhưng chỉ chưa đầy 3s để chấn tĩnh, cô mỉm cười với tôi, vẫn là cái nụ cười thực nữ thánh thiện của 4 năm về trước, tôi cứ ngỡ người không biết nên phản ứng thế nào nữa. TRước kia tôi đã từng tự hỏi mình rằng nếu 1 ngày bỗng nhiên chúng tôi được gặp lại nhau tôi sẽ có thái độ ra sao. Vui hay buồn? hay nhảy cẫng lên như 1 đứa trẻ rồi ùa vào lòng cô ấy mà hét lên rằng” Tiểu Nhu, em có biết anh nhớ em đến thế nào không? Bao lâu nay anh lặn lội đi tìm em vất vả lắm em biết không?” rồi đến những lời oán trách tại sao hôm đó em lại bỏ anh mà đi..v.v.. nhưng giờ, toàn thân tôi như bất động, tôi không cười, cũng tuyệt nhiên không bày tỏ thái độ của mình. Còn có thể làm gì nữa khi bên cạnh cô ấy là 1 đứa con trai nhỏ? . Không lẽ tôi lại tranh giành vị trí của nó mà làm nũng với Tiểu Nhu ư? Phải đến 1 phút sau, cổ nén nỗi buồn và nước mắt vào trong lòng, tôi mới hơi nhếch môi trên lên cười gượng gạo với cô ấy

-Chào em!!!

Lấy lại bình tĩnh, tôi bước chậm chậm từng bước 1, để lại người con gái tôi đã-đang và mãi yêu.... Và đương nhiên, cùng đứa con bé nhỏ của cô ấy nữa. Giờ Tiểu Nhu đã có 1 mái ấm rồi, cô ấy chắc chắn đang rất hạnh phúc, tôi không nên là kẻ thứ 3 thừa thãi phá đám cuộc sống hiện tại của cô. Tiểu Nhu, tạm biệt em...”

Tôi và Tiểu Nhu là anh em? Haha, các bạn có tin không nào? Tất nhiên tôi chỉ là anh nuôi của cô ấy mà thôi!! 7 năm trước, trong bữa cơm bố tôi dẫn 1 con nhỏ mặt mày lấm lem, đang bù lu bù loa lên đòi cha đòi mẹ và phàn 1 câu xanh rờn” Từ h Tiểu Nhu sẽ là 1 thành viên mới của gia đình ta!!!” Chỉ thế thôi, không hơn mà cũng không kém. Bố tôi là 1 người nghiêm khắc, trầm tính và đặc biệt ít nói. Sau khi dẫn nó vào ngồi chung bàn ăn cơm, ông lấy giấy ăn lau đôi mắt ngấn lệ của nó an ủi

-Tiểu Nhu ngoan, từ nay ta sẽ là cha của con, kia là mẹ con, và đây sẽ là 2 người anh trai của con, Vĩnh Thành và Á Phi!!

Mẹ tôi từ nãy tới giờ không phản ứng gì, nghe bố tôi nói bà sẽ là mẹ của đứa nhỏ kia bà giận tím mặt, đập đũa xuống bàn hét lên

-Ông có bị làm sao không đấy hả? Già rồi lẩm cẩm à? Đang yên đang lành đi dẫn 1 đứa con hoang về gọi tôi là mẹ! Ông xem tôi là thứ gì mà đi làm mẹ của người khác linh tinh như thế hả???

-Bà im ngay cho tôi

-Tôi nói cho ông biết, ông quá thể vừa thôi nhé, hay ăn nằm với con nào rồi giờ vác cái thứ của nợ này về nhà??? Tôi nói cho ông biết, nhà này 1 là có nó, 2 là có tôi

Đứa trẻ được bố tôi mang về cứ nước mắt ngấn nước mắt dài, nép mình vào bố tôi hệt như con gà con tội nghiệp. Ông cảm thương nhìn nó rồi quay sang mẹ tôi, chỉ ra hướng cánh cửa

-Vậy thì bà đi đi!!! Đi ngay đi cho khuất mắt tôi

Bố tôi vẫn điềm tĩnh nói. Cả tôi và Thành từ nãy đến giờ đều trở mặt ra xem vở kịch có thể gọi là bi hài này, h lại càng trợn to hơn. Mẹ tôi nghe thế bắt đầu làm ầm hết cả nhà lên, chửi rửa ầm ĩ

-Ông có nhân tính không đấy hả? Vợ chồng 20 năm trời, vậy mà chỉ vì đứa con hoang này mà ông đuổi vợ ông đi!!! Ông là cái loại vô lương tâm

-Bố à, thế rốt cuộc đứa nhỏ này là ai???

-Là em của chúng mày. Nếu chúng mày không chịu nhận nó là em thì cũng cút hết ra khỏi nhà này đi đi! Tao không cần mấy người như lũ các người

Rồi bố tôi lại trở về dung mạo đàn ông, nghiêm nghị như ngày nào nhưng ánh mắt của ông dành cho con Mèo Hoang kia thì khác hẳn, đầy ắp tình thương, điều mà 15 năm nay chưa bao giờ tôi cảm nhận được từ ông!!! Đứa trẻ này là ai? Và tại sao ông lại dành sự quan tâm đến nó lớn đến thế???

-Sao? Bà không định đi nữa hả???- Đột nhiên bố tôi ngược mắt lên nhìn mẹ tôi

-không đi đâu hết! Tôi sẽ cứ ở lại đây xem ông giờ trò gì ra!!

-Được thôi.

Thế là không khí lại được trở về như cũ, nhưng những ánh mắt khó hiểu của 3 người còn lại trong ngôi nhà vẫn cứ hướng về đứa trẻ tên là Tiểu Nhu

Vậy là từ ngày hôm đó trong ngôi nhà của chúng tôi có thêm 1 thành viên mới- Mạc Tuyết Nhu

Con bé 15 tuổi, bằng tuổi tôi, cái độ tuổi trăng tròn đẹp đẽ nhất của tuổi con gái. Phải công nhận nó là 1 đứa con gái đẹp, nhất là đôi mắt của nó, nó như 1 cục nam châm có đủ sức mạnh để hút 1 tấn sắt, tức là lũ con trai chúng tôi ấy mà! Nó đẹp 1 cách giản dị, thuần khiết, trắng trong, đôi mắt ấy không hề có 1 chút vẩn đục nào của cái xã hội đang ngày 1 suy thoái này...Trong bộ váy trắng với những đường ren hoàn hảo mà bố tôi mua tặng nó, tôi tự hỏi liệu nó có phải tiên nữ giáng trần không? Bố thường nói “Phải, Tiểu Nhu đúng là 1 tiên nữ, là tiên nữ giáng trần”

Khi mới đặt chân vào ngôi nhà này, nó không hề nói chuyện với ai cả, chỉ biết gật và lắc. Ban đầu tôi còn tưởng nó bị câm, nhưng chỉ 1 tuần sau tôi mới biết rằng nó không hề thánh thiện thiên thần gì như tôi vẫn nghĩ. Đôi mắt mà tôi đã từng ví như tiên nữ ấy thật ra là đôi mắt của 1 con ác quỷ, quỷ sa tăng, chuyên đi hút máu người. Khuôn mặt nó lạnh như băng, tuyệt nhiên chưa hề cười với chúng tôi- những cha mẹ và anh nuôi của nó!!! “Con này là ma chứ không phải người nữa. Đồ máu lạnh” ,tôi đã tự nhủ với lòng mình như thế

Cả nhà tôi trừ bố tôi ra thì chẳng có ai ưa nó, kể cả người giúp việc, ai cũng nghĩ như tôi, cho rằng nó là quỷ, sinh ra là để dùng mắt mà dụ dỗ đàn ông!! Chị Châu sở sảng mắng sau lưng nó là “Con đi” . Lúc đó Tiểu Nhu vừa bước ra khỏi nhà, chắc định ra thăm vườn hoa hướng dương mà nó tự tay trồng, nghe thấy vậy, ánh mắt nó hơi trùng xuống rồi lướt nhẹ qua chị ta. Chị Châu thì cứng đờ lưỡi tự vả vào cái miệng ngu dốt của mình rồi quay sang tôi năn nỉ “Cậu chủ à, nếu cô ta có nói gì với ông chủ thì cậu nhớ phải xin cho tôi đấy, tôi cầu xin cậu đấy mà, ngoài công việc ở đây ra chẳng có chỗ nào nhận tôi cả” . Ánh mắt tôi vẫn dõi theo Tiểu Nhu, thực ra lúc đó trong lòng tôi có chút gì đó hơi thương hại nó, nhớ lại ánh mắt tủi thân của nó lúc đó, bỗng nhiên lòng tôi quặn lại.

-Ê, làm gì vậy???

Tôi đứng đằng sau nó, thấy nó đang chăm chú ngắm những bông hoa, ôi chao! Cái thú vui tao nhã là ngắm hoa của con gái sao mà tâm thường đến thế cơ chứ???

Nghe tiếng người nó quay lại, ánh mắt lấp lánh niềm vui, bỗng tim tôi đập thình thịch, trời, mắt nó cười với tôi kìa, là thật hay là mơ vậy???

Nhưng niềm vui tức thì bị dập tắt khi con mèo xù Tiểu Khư từ phía tôi chạy tới nó, nũng nịu dụi đầu vào đôi bàn tay thon, dài, mềm mại kia. Tiểu Nhu khẽ vuốt ve con mèo đó mà không thèm để ý tới cái thằng đang đứng trước mặt nó, hỏi nó 1 câu mà đến 5p sau nó không thèm trả lời lại. Tức mình tôi quay trở lại phòng, đôi lúc ngoái lại nhìn xem nó có nhìn theo tôi không. Câu trả lời là có, và khi đụng phải cái nhìn của tôi, mặt nó ửng đỏ, ngượng ngịu cúi xuống vuốt lông Tiểu Khư chữa ngượng. Dưới ánh nắng của mặt trời, phía sau là những hàng hoa hướng dương cao vút, đáng vẻ thanh nhã và thuần khiết trông nó hệt như 1 tiên nữ. 1 lần nữa tôi xin khẳng định lại” nó là hiện thân của thiên thần và ác quỷ”

Phải thú thật là, cho dù không ưa con bé đó thì vẫn phải không thể phủ định với lòng mình rằng, từ trước đến nay tôi chưa từng gặp 1 cô gái nào có vẻ đẹp trắng trong như nó... nhưng sao mà lạnh giá quá, như 1 tảng băng trôi, hay nó là Bà Chúa Tuyết trong câu chuyện cổ tích mà ngày xưa cha mẹ vẫn thường kể cho những đứa con cưng của họ nghe???

Tôi thích nghe tiếng đàn piano của Tiểu Nhu, trong lúc mỗi mệt, căng thẳng chỉ cần nghe được tiếng đàn dương cầm du dương của nó là lập tức bao nỗi u phiền của tôi bị xua tan đi hết. Lại khẳng định thêm 1 điều nữa nó sinh ra có phải là để giết người? Dùng tiếng đàn của mình để giết dần giết mòn từng tế bào đang tồn tại trên cơ thể của những người xung quanh nó? Đến khi nào họ chết thì thôi?

Từ khi con bé Tiểu Nhu bí ẩn này xuất hiện, gia đình tôi cứ như lên tiên. Tiền tiêu vặt của 2 anh em được tăng lên gấp 2 lần, tha hồ mà chơi bởi ở những chỗ xa xỉ nhất. Rồi mẹ tôi cũng tíu tít, chăm chỉ đi shopping hơn cùng mấy bà hàng xóm, hôm nào cao hứng thì bao họ ăn trưa ở những nhà hàng sang trọng, bố tôi cũng chuyển đời từ con Benz cũ kỹ lên Audi A6 mới cứng... Tôi và Thành hỏi mẹ "Tiền đâu mà lắm thế?" Bà quay sang nhìn Tiểu Nhu rồi lại quay sang nhìn chúng tôi. Rõ thật chẳng hiểu gì. "Tiền của nhà này thì có liên quan gì đến con tiểu yêu đó???"- Thành bắt cần nói.

Tiếng đàn lại 1 lần nữa được dịp vang lên, tôi đưa mắt nhìn lên phòng của Tiểu Nhu. Cái thứ tạp âm đó đâu phải tiếng đàn du dương mà mọi lần nó vẫn thường đưa ngón tay nhẹ lướt trên phím đàn cơ chứ? Mẹ khó chịu nheo mày, Thành lấy tay bịt 2 lỗ tai lại chửi rủa âm ỉ

-Mẹ kiếp, con đi ấy lại còn định phá sập cái nhà này ra nữa hay sao???

Chẳng biết từ bao giờ, tôi quen với cụm từ "Con đi" mà anh trai tôi và mấy người làm "ban tặng" cho Tiểu Nhu. Tôi không đồng ý với cách gọi đó nhưng cũng chẳng biểu hiện về gì trên mặt. Rồi hẳn sẽ lại bảo tôi nhu nhược, mê gái mà thôi!!! Mặc dù tôi có không ưa nó đến đâu tôi cũng không muốn gọi nó như thế. Dù gì đó cũng là 1 đứa con gái, mà con gái là 1 vật thể mềm làm từ nước mắt, rất dễ bị tổn thương...

Thằng bạn thân cùng lớp của tôi là Khương Trung thì mê mệt Tiểu Nhu. Tôi còn nhớ ngày đầu tiên khi tôi và con bé cùng bước chân xuống xe thì bao con mắt đã trở tròn ra nhìn chúng tôi. Chúng nó đồn rằng công tử nhà họ Kim có bạn gái, lại còn công khai đưa bạn gái đi học trên xe riêng nữa chứ. Tôi đã đau đầu vì cái vụ ấy và không biết đã tốn bao nhiêu calo nước bọt mà giải thích với từng người rằng "Đó là em nuôi của tao". Đưa mắt sang chỗ ngồi của Tiểu Nhu, nó nhìn tôi, bằng ánh mắt coi thường và nụ cười ngạo ngễ như muốn nói rằng "Chỉ những kẻ ngu ngốc, đần độn như anh mới có thể bỏ ra bao nhiêu công sức để đi giải thích với những tên ngu xuẩn như vậy. Cứ đi em tỉnh như tôi đi, như thế mới biểu hiện mình là kẻ thông minh". Máu nóng trong người tôi dồn lên, nắm chặt lấy bàn tay mình để tự chủ, nếu không tôi sợ mình sẽ lao tới mà tát cho nó 2 cái tát mất. Động đến "Cục vàng" của bố tôi là chết nhăn răng ra chứ không nói gì đến việc sẽ sống và hưởng thụ nốt 70 năm tuổi đời nữa đâu

Nhớ có 1 lần, mấy thằng oắt con không biết trời cao đất dày là gì dám cả gan trêu gẹo Tiểu Nhu, lần đầu tiên con bé khóc, đứng ở phía xa tôi thấy uất hộ nó, định chạy đến đập bét xác lũ chó má kia thì Khương Trung đã chạy tới trước cho lũ khốn đó 1 bài học rồi dẫn Tiểu Nhu về lớp. Đó cũng là lần đầu tiên tên Khương Trung ra mặt bảo vệ phụ nữ và giận tôi suốt 1 tuần vì tội "có mắt như mù, máu lạnh, ngụy quân tử" không chỉ có vậy thôi đâu, hẳn còn ban tặng cho tôi khá nhiều cụm từ hay ho hơn thế nữa cơ.

Chuyện tới tai bố tôi, ông nổi giận cho tôi 2 cái bạt tai vì tội không bảo vệ em gái, lần đầu bị tát đau đến thế tôi mới biết Tiểu Nhu quan trọng với bố tôi như thế nào, nhiều lúc tôi tự hỏi Tôi là con ruột của ông hay là con bé Tiểu Nhu đây? Vậy là từ đó lúc nào tôi cũng kề kề bên con bé, 1 câu anh, 2 câu anh, ngọt hơn cả mía lùi. Người ngoài nhìn vào chắc tưởng tôi là 1 thằng anh yêu em gái mình lắm đây.

Năm nay tôi 17 tuổi, ở cái độ tuổi tò mò về giới tính, về tình yêu, về quan hệ nam nữ...và cái đầu óc vốn trong sáng của tôi đã bị tên Khương Trung khuấy đến vẩn đục

-Ê, Á Phi

-Hử???- Tôi còn đang miên man thả hồn mình trong gió, ngắm nhìn các bạn nữ sinh đang nô đùa trong giờ giải lao, những đường cong tuyệt mỹ ... tất cả đang được lọt vào con mắt của tôi nên cũng chẳng chú ý tới lời của Khương Trung lắm

-Nhìn coi, em kia.. em kia

-Sao???

Chẳng hiểu tại sao khi vừa nghe thấy 2 chữ “Em kia” của gã Khương Trung là tôi trở ngay về với hiện tại, hướng mắt theo ngón tay của hắn. Thì ra là 1 đôi nam nữ đang ôm hôn nhau công khai trongbụi cỏ, phía nhà thể chất. “Em kia” hình như là học lớp 10 trông có vẻ xinh xắn nếu chỉ nhìn lướt qua thì bạn sẽ nghĩ đó chắc chắn là 1 thôn nữ, là con gái nhà lành. Nhưng chắc có lẽ đến bố mẹ cô ta cũng không ngờ đứa con gái ngoan ngoãn, biết nghe lời của mình đang để cho đôi bàn tay rắn chắc của tên Hứa Vũ (cùng lớp tôi) sờ soạng khắp cơ thể? Hắn đang cởi từng cúc áo của cô bé đó luồn tay vào và rồi... Ôi trời, tôi quay sang lườm cái tên Khương Trung dê cụ kia mà mắng

-Cậu chỉ cho tôi xem cái thứ quỷ quái gì vậy hả???

-Cậu thấy Xương Xương thế nào???

-Xương Xương? Là ai?

-Là cô ta đó!! Hi hi, cái cô đang nằm bẹp dưới cánh tay của Hứa Vũ đó

Chep, thật không hiểu con gái thời này thế nào nữa, tùy tiện, buông thả và lả lơi. Phải trả lời tên Khương Trung đó ra sao bây giờ? Nếu thành thực trả lời suy nghĩ của tôi thì đảm bảo hắn sẽ kí cho tôi 1 cái vào đầu mà mắng

-Thật không hiểu cậu có phải đàn ông không nữa... Trời ạ!!!!

Tôi lại đưa mắt nhìn về phía cô nàng lả lơi tên Xương Xương kia, quả thật thân hình cô ta rất đẹp, bộ ngực no tròn, trắng muốt mặc dù chưa phát triển hết kích thước nhưng cũng có thể nhận thấy... đã đến lúc cô ta “Thèm muốn dục vọng rồi”. Nghĩ tới đó, bỗng mặt tôi nóng bừng, chợt tôi nhớ về bản thân mình. Chẳng phải tôi cũng như cô ta đó sao? Vậy tôi có quyền gì mà nghĩ này nghĩ nọ về cô gái đó cơ chứ??? Sao mà tôi cảm thấy như mình đang đeo 1 cái băng” Ngụy Quân Tử” ngay trước ngực

-Tối nay tôi sẽ cho cậu biết thế nào là mùi vị của đàn bà

-Hả?- Câu nói của Khương Trung cắt đứt dòng suy nghĩ dạt dào của tôi

-Lại hả nữa rồi. Thật không hiểu đầu óc cậu để đi đâu nữa

1 lát sau tôi thấy Hứa Vũ bước vào, tay vẫn còn bận đóng cúc áo, khuôn mặt tươi tỉnh vô cùng

-Ê- Khương Trung giờ tay vậy vậy

-Á, chào nhị vị sư huynh, chỉ giáo gì em thế ạ???- Hứa Vũ ngoan ngoãn ngồi xuống chỗ chúng tôi

-Nãy là ai vậy nhóc? Bỏ mới à???

-Hí hí, thấy thế nào? Ok chứ???- Về ngạo mạn không giấu được trong câu nói của Hứa Vũ, có lẽ cậu ta đang rất thỏa mãn với việc làm vừa nãy của mình- Chỉ tiếc là giờ ra chơi ít quá, không thỏa mãn hết được...- Cậu ta ngạo ngán cụp mắt xuống

-Cậu,... Yêu cô gái đó hả???- Sau khi hỏi tôi mới biết câu hỏi của mình thật ngớ ngẩn, đào hoa phong lưu đại gia như Hứa Vũ thì có bao h biết yêu là gì? Các cô gái qua tay hắn như 1 món hàng, chơi chán thì vứt đi. Hắn cười lớn, biết ngay mà. Mặt tôi tái lại, thế nào hắn cũng được dịp trêu ngươi tôi à xem

-Á Phi à, cậu nhìn lại tớ đi! 1 người đức cao vọng trọng như tớ mà phải hạ mình yêu con nhỏ hạ cấp đó á hả? Không bao h nhé!! Với những loại con gái như thế chỉ có thể chơi qua đêm mà thôi, còn yêu ý hả? Chỉ tồn tại trong những câu chuyện cổ tích mà thôi!!! Haha.

Nói xong hắn bỏ đi, mặt tôi đỏ như, quay sang Tiểu Nhu, nó cũng đang nhìn tôi, nụ cười lạnh lẽo như muốn nói

“Anh thật ngây thơ”

Cúi xuống quyền vờ trước mặt giả vờ đọc nhưng trong đầu tôi nhảy nhót những câu hỏi “ Trên đời này tìm được gái trinh để lấy làm vợ có phải là 1 giấc mơ hào huyền”. Ở nhưng mà... Tiểu Nhu, 2 chữ Tiểu Nhu bỗng lớn dần trong đầu tôi, liệu nó có buông thả như Xương Xương hay những đứa con gái khác không? Ừ,

biết đâu ý, ở cái độ tuổi này có mấy ai là không ham muốn đâu... tò mò mà. Lỡ ả sau trái tim và khuôn mặt băng giá kia là 1 tâm hồn tràn đầy nhục dục thì làm sao? Hô hô phải vậy mới xứng với 2 chữ “Con đi” mà mọi người trong gia đình tôi dành tặng cho nó chứ!!! Ha ha

Tối hôm đó, Khương Trung tới nhà tôi, nói là muốn rủ tôi đi thưởng thức mùi vị của đàn bà

-A, Khương Trung đến đây hả cháu?- Mẹ tôi từ trên gác bước xuống, nhìn thấy Khương Trung là bà cười toe, chẳng hiểu mồm mép của gã này thế nào mà luôn làm cho các quý bà mê mết, không trừ cả người mẹ đáng kính của tôi

-Vâng, chào cô! Hôm nay nhìn cô rất đẹp. Xem kìa, hình như da cô đẹp và căng lên đó... cháu còn tưởng như cô mới chỉ 30 tuổi

Nghe tới đây tôi bùm miệng cười, 30 gì cơ chứ, mẹ già của tôi đã 45 rồi, có 2 con trai, 1 tên 20, 1 tên 17 nhé!! Còn trẻ đẹp gì nữa. Còn về phía mẹ tôi, nghe hẳn khen cười tủm tỉm, tôi đoán là trong lòng bà đang âm ỉ lên niềm vui sướng đấy

-À thế 2 đứa định rủ nhau đi đâu đó???

-dạ hôm nay sinh nhật Hứa Vũ, cháu tới rủ Á Phi nhà ta đi cùng cho vui

-Ừ, đi nhiều cho biết, để mạnh dạn thêm đi! Á Phi, con xem Khương Trung mà học tập kìa, đâu nhút nhát như con cơ chứ???

Tôi cắn miệng cười để không phát ra tiếng, học tập ý hả? Học tập cái tính dâm dăng bẩn thỉu của hắn thì có ý!!! Hắn đang dẫn con của mẹ dẫn thân vào con đường tội lỗi đó, oh, mặc dù biết là chẳng trong sạch gì nhưng bản tính tò mò của tôi mà đã trỗi dậy rồi thì não bộ của tôi cũng bất lực, chẳng thể ngăn cản được

-Chào mẹ con đi!!!

-Đừng đi qua đêm đấy nhé

-Con biết rồi!!

Ngồi yên vị trên xe tôi mới thở phào 1 cái, quay sang Khương Trung, tôi mới để ý trông hôm nay cậu ta rất khác với ngày thường. Trút bỏ bộ đồng phục của nhà trường, thay vào đó là 1 Khương Trung với áo phông, jean rách te tua, kính râm, tóc vuốt gel chống xuôi chống ngược, tai đeo khuyên rồi đầy những thứ xiềng xích kêu leng ceng. Trông hắn ta rất ngẫu có lẽ hút hồn được rất nhiều cô gái đây. Nói thật là tôi không quen với trang phục bụi bặm đó, bố tôi mà nhìn thấy sẽ lột hết các thứ trên người tôi ra mà mắng rằng “Trông mày như 1 thằng vô học”. Thật may cho hắn là hôm nay bố tôi không có nhà

Cái chỗ mà Khương Trung đưa tới đến là vũ trường CWalk. Chưa bước chân vào nhưng những âm thanh chất chứa đầy phần cảm đã đập vào tai tôi khiến tôi khó chịu lắm rồi. Định quay lưng đi về nhưng nghĩ đến 4 chữ “Hương vị đàn bà” mà Khương Trung nói tôi lại chịu đựng, có lẽ là tôi tò mò muốn thưởng thức xem cái hương vị đó nó như thế nào

-Cậu cứ như thằng mất hồn vậy! Mau bước vào thôi- Khương Trung nói như hét vào tai tôi, cũng đúng thôi, nhạc bật to thế cơ mà, tôi ngoan ngoãn như 1 chú chó biết vâng lời chủ mà đi theo cậu ta.

Nhạc mỗi lúc càng bật to hơn. Đám ruồi nhặng, sâu bọ cũng điên cuồng theo độ to nhỏ của nhạc. Chúng cùng tình nhân ôm hôn lắc lư như điên. Tôi nhìn mọi thứ = đôi mắt kì dị, Khương Trung vỗ vai tôi bảo họ chỉ trong độ tuổi của chúng ta thôi. Tôi hoàn toàn giật mình trông họ đâu giống những cô cậu học sinh 16,17 tuổi đang học dưới mái trường THPT cơ chứ??? Đứng ở những chỗ như thế này tôi cảm thấy hoàn toàn xa lạ, như 1 chú nhóc ngoan ngoãn bị lạc trong 1 mê cung của Ác quỷ

Sau khi kiếm được Hứa Vũ cùng “cô bạn gái qua đêm” tên Xương Xương của hắn chúng tôi kéo nhau ngồi ở chỗ dành cho khách Vip. Tôi đưa mắt nhìn quanh, nghi hoặc, chỗ của khách Vip với khách bình thường thì có khác nhau ở chỗ nào đâu nhỉ? Khương Trung búng ngón tay 1 cái là 2 cô gái đẹp, son phấn lòn lẹt, khoảng 21-22 tuổi trông có vẻ già dặn hơn chúng tôi rất nhiều ăn mặc nghèo nàn ẻo lả đi đến phía chúng tôi. 1 cô như đã quen Khương Trung từ lâu đặt người vào đùi hắn, âu yếm vuốt ve, còn làm nũng kiêu như cô ta nhưng nhớ người yêu lắm không bằng

-Anh Trung, lâu lắm anh không đến thăm em rồi đây, tưởng chán em rồi

-Em yêu, anh làm sao mà quên được em cơ chứ? Em đẹp vậy cơ mà???

Khương Trung kéo chặt cô ta vào lòng, hôn thắm thiết. Đột nhiên tôi buồn nôn quá đi mất, tôi luôn nghĩ nụ hôn là thứ thiêng liêng nhất, tại sao lại có thể trao gửi lung tung như thế được? Đôi môi đẹp dễ như cánh hoa đào của mấy cô gái kia ai biết đã qua bao nhiêu gã đàn ông từ già đến trẻ cơ chứ??? Trời ơi, đầu óc tôi quay cuồng với những hình ảnh đầy thác loạn ngay trước mắt mình. Cô gái ngồi bên cạnh tôi nhấm nháp ly rượu của mình, chợt quay sang nhìn tôi, nụ cười lấp lánh niềm vui, nhưng không giấu đi được nỗi buồn u uất trong cõi lòng lạnh băng đó, bỗng nhiên tôi nhớ tới Tuyết Nhu, cô gái này có nụ cười sao mà giống cô ấy thế? Tôi không thể ngờ được rằng trong cái vũ trường này lại vẫn tồn tại những cô gái có nụ cười trong sáng như thế. Thấy tôi dờ người ra ngắm cô ta, Khương Trung huých vào người tôi cười lớn

-Y Y là của cậu đó, muốn làm gì cũng được, đừng ngắm lâu như thế! Cậu làm cô ấy ngại đỏ cả mặt kia kìa

Lại đỏ mặt? Tôi vẫn không quên được hình ảnh Tiểu Nhu lúc đụng phải ánh mắt của tôi, tôi nhếch mép, loại con gái bán chôn nuôi miệng này vẫn còn đủ tư cách mà đỏ mặt ngượng khi đàn ông nhìn ý hả? Thật nực cười.

-Tự nhiên đi Á Phi, đêm nay tôi bao!!- Hứa Vũ vỗ vai tôi cười nói. Cô Xương Xương đang nép mình vào người hân vút ve, mơn trớn

-Chúng ta ra nhảy chứ??

Cô gái “của tôi” lên tiếng. Lập tức mọi người hưởng ứng, cô ta đưa tay kéo tôi ra. Rồi cũng nhảy, cũng hét, cũng quay, cũng lắc điên loạn như bao kẻ khác, tôi bắt đầu quen dần với không khí ở nơi đây rồi đây! Rượu bắt đầu kích thích tôi rồi, tôi bắt đầu ngắm nhìn Y Y, bộ dạng say khướt của tôi lúc đó chắc không tránh khỏi ánh mắt chế giễu của cô ta. Trong Y Y, có nét gì đó rất giống “con đi” Tiểu Nhu mà mọi người ở nhà vẫn thường hay gọi.

Sang trang để đọc tiếp

2. Chương 2

Tôi đưa tay lên vuốt khuôn mặt Y Y, hơi rượu phả vào mặt khiến cô ta giật mình nhún vai lại. Rồi chẳng hiểu tại men rượu hay tại dục vọng dâng lên, bàn tay tôi ôm chặt lấy Y Y hôn cuồng loạn lên mặt, lên tai, lên cổ và khắp tấm thân nhục dục đó. Cô ta cũng đón nhận những nụ hôn của tôi. Hương hoa hồng khê phảng phất, mắt tôi lim dim, hương thụ cô gái của mình 1 cách say đắm. Một lần, tôi ngã ngửa ra ghế, lúc này tôi mới có thời gian để ngắm kĩ cô gái này. Áo 2 dây đen để lộ cặp ngực đầy đặn, lúc nhảy với Y Y tôi chú ý là bộ ngực rắn chắc đó nảy lên theo từng bước nhảy, quần bò ngắn đến đùi như muốn khoe đôi chân trắng nõn, thon dài trông mới đẹp làm sao. Tôi mê mẩn ngắm cô ta, bỗng nhiên lại thêm khát, lại muốn nắm trọn cô ta trong tay. Đã nói rồi mà, cô ta có sức hút = tấm thân nhục dục đó. Còn Tuyết Nhu thì khác, cô ấy quyến rũ người ta bằng cái đẹp thuần khiết của chính mình

Tiếng hò hét cùng với những hành vi “không mấy đàng hoàng” của 2 anh bạn của tôi mờ dần, nhòa dần trong mắt tôi... tôi lịm đi, có lẽ vì men rượu, cũng có thể vì tôi quá đuối sức rồi...

Nằm vật trong phòng, tôi thấy có 1 bàn tay nào đó đang tháo giày cho tôi. Rồi bàn tay đó cởi nốt từng cúc áo của tôi mân mê bờ ngực rắn chắc... đột nhiên tôi nắm chặt lấy cổ tay đó, vật giữa cô ta ra xé bỏ từng lớp áo phủ trên người. 1 con diêm, ừ đúng mà, nói 2 từ này ra tôi không hề thấy gượng gạo chút nào bởi nghề của cô ta chính là làm diêm mà, tôi chẳng cần thương hại, trân trọng gì cả mà chỉ cần bóc lột, bóc lột cạn kiệt thân xác của cô ta cho đáng với đồng tiền mà Hứa Vũ bỏ ra để bao tôi thôi. Có lẽ sẽ chẳng có gì đáng phải xấu hổ khi làm chuyện đó nếu sáng hôm sau khi thức dậy tôi không thấy tấm lưng trần quay lại với tôi, rồi tiếng khóc thầm tức.

Gãi đầu, nhìn đồng hồ, tôi giật thót, 9h rồi, mặc vội đồng quần áo vút quăng quật dưới sàn nhà rồi vù chạy ra ngoài, mặc kệ tiếng khóc rầm rức đó. Nhưng đến tôi cũng chẳng thể hiểu chính bản thân mình nữa, tôi nuốt nước bọt, chậm rãi quay lại, mở cánh cửa ra. Tiến gần chỗ Y Y nằm, tôi móc ví, ném vào mặt cô ta 2000, có lẽ là quá đủ cho 1 cuộc mây mưa đầy nhả, tôi khinh bỉ nhìn cô ta đang kéo tấm chăn che ngực, chào ôi! Hành động của cô ta làm tôi tưởng chừng như mình đã hiếp dâm 1 trinh nữ cơ đấy.

-Cô khóc cái gì cơ chứ?

-Anh....- Y Y ngược đôi mắt ngấn lệ lên nhìn tôi, đôi mắt thảm hại, tê tái buồn thương, khiến tôi mủi lòng, ngồi xuống cạnh cô ta tôi vuốt trán than trời

-Thôi được rồi, tôi sẽ không đi nữa, nào, mặc quần áo vào mau lên, tôi sẽ đưa cô đi ăn

Lập tức cô ta vui mừng ngay, trời ạ, cái loại đàn bà thối tha này nữa, cô ta nghĩ mình có đủ tư cách để đi ăn với tôi chắc? Tôi nói vậy chỉ là muốn trong lúc cô ta tắm thì thoát thân thôi.

Lật chăn ra tôi trợn tròn mắt khi nhìn thấy vết máu hồng loang lổ trên tấm ga trải giường. Cái gì thế này? Ôi chúa ơi, đừng nói với tôi là cô ta vẫn còn trinh nhé!!!

Như đoán được những gì tôi đang nghĩ Y Y ôm lấy tôi từ đằng sau nhẹ nhàng nói

-Em còn trinh

Tôi quay ra, xoa người Y Y lại

-Này cô, cô phải biết cô làm nghề gì đấy nhé! Tôi đã trả tiền và còn bo thêm cho cô nữa rồi. Đừng có mà ăn vạ

-Em không phải đi!!!

-Gi??? Cô có bị ầm đầu không đấy hả? Vậy tại sao tối hôm qua cô.... Cô lại chịu... chịu ngủ với tôi?? Là do cô tự nguyện đấy chứ tôi có ép cô đâu???

-Nhưng em còn trinh, anh đã cướp đi cuộc đời con gái của em rồi!!!- Cô ta thét lên đau đớn

-Thế cô muốn gì? Bao nhiêu hả???

-Em muốn lấy anh!!!

Tôi té nhào, cái con đàn bà thối tha này thật không biết trời đất là gì nữa. Vô học.

Tôi chạy sang phòng bên cạnh đập cửa thành thịch

-Khương Trung, ra đây, ra đây ngay lập tức

Phải đợi đến 3 phút sau hắn mới mở cửa cho tôi, đầu tóc vẫn còn bù xù, nheo nheo mắt, giọng ngái ngủ

-Gi vậy đại ca? Sao dậy sớm thế? Cứ vui vẻ chán đi, hôm nay chủ nhật mà!!!

-Anh yêu, vào với em mau lên- Cô gái của hắn mặc chiếc áo sơ mi nhàu nhĩ rộng thùng thình bước đến âu yếm hắn

-Về thôi!- Tôi hạ giọng

Tôi phải cầm tay lái vì tên Hứa Vũ và Khương Trung đó vẫn còn nửa tỉnh nửa mê

-Nói cho tôi biết cô gái đó là ai?

-Hả? Cô gái nào? À, Y Y đó hả??

-Cô ta vẫn còn là học sinh phải không?

-Ừ, đúng thế! Là khách quen ở đây, tớ có quen, lần trước rủ cô ta ngủ cùng 1 đêm mà không được, thế mà cậu chẳng cần nói câu nào nó cũng tự nguyện! Mẹ kiếp, con ôn ý!!!

-Ôi trời ơi, nó muốn tôi lấy nó kìa

-Hả? Cái gì cơ?- Cả Khương Trung và Hứa Vỹ trợn ngược mắt, 2p sau cả 2 ngã ra ghế- Thật may là mình không ngủ với nó, không thì tàn 1 đời trai mất

-Mau giải quyết vụ này đi, tôi không muốn lấy loại con gái như thế đâu

-Có gì đâu? Dù sao nó vẫn là gái trinh, thỏa mãn ước mơ của cậu còn gì nữa- Khương Trung an ủi

-Điên rồi!

Về đến nhà, chưa kịp ngồi để thở mẹ tôi đã chạy ù xuống mà luyên thuyên đủ thứ, nào là “con đã hứa với mẹ là không đi qua đêm”, “con trai qua đêm rất dễ bị lừa”, “xã hội bây giờ phức tạp lắm, con còn bé chưa lường hết mọi việc xung quanh mình đâu”. Một hồi, chóng mặt tôi bước lên phòng, chủ yếu là để trốn tránh những lời giáo huấn rất có lý của người mẹ đáng kính của tôi

-Anh cút ra, cút ra khỏi phòng tôi ngay lập tức

Đi qua phòng của Tiểu Nhu tôi nghe tiếng nó đang gào thét, tiếng đồ đạc bị đập vỡ, tò mò tôi dừng chân lại

-Tiểu Nhu à, em có thể chiều anh không? Em cũng biết là em rất quyến rũ mà, tại sao lại không để người đàn ông hâm mộ mình thưởng thức mình cơ chứ???

TRời ơi, là tiếng ông anh tôi sao? Lạ chưa, hắn đang định giở trò đồi bại với người con gái mà hắn vẫn thường lăng mạ, sỉ nhục với 2 chữ “Con đi” ư? Người anh mà tôi vẫn từng kính trọng lại chỉ hèn hạ như bao thằng đàn ông hạ cấp thôi sao? Đập cửa thình thịch, tôi hét toáng lên

-Mở cửa, mở cửa ra!!!

Im lặng

-Mau mở ra

Bất chợt Vĩnh Thành đập cửa, gườm gườm nhìn tôi, hắn đang tức tối vì tôi đã cướp đi miếng mồi ngon sắp tới miệng hắn. Tôi bước vào phòng, thấy Tiểu Nhu quần áo xộc xệch đang úp mặt xuống giường. Tôi biết nó đang bị shock, cần có thời gian để trấn tĩnh thần nên chỉ ngồi im, lặng ngắm tấm thân gầy tội nghiệp đó. Không hiểu sao khi nhìn Tiểu Nhu khóc, lòng tôi đau xót vô cùng. Con mèo Tiểu Khương từ đâu chạy đến cứ quần lấy chân tôi, tiếng kêu meo meo của nó như trách móc sự vô tâm và tàn nhẫn của nhà họ Kim dành cho cô chủ đáng mến của nó.

-Anh... anh xin lỗi! Xin lỗi vì không thể bảo vệ được cho em!!!

Tiếng nấc ngừng hẳn, Tiểu Nhu ngược đôi mắt ngấn nước nhìn tôi, nó chỉ gật đầu như cảm ơn tôi, từ ngày hôm đó tôi đã tự hứa với lòng mình rằng sẽ là 1 vệ sĩ trung thành bảo vệ Tiểu Nhu

Suốt 1 tuần kể từ khi cướp đi cuộc đời con gái của cô gái tên Y Y không quen không biết, tôi thấy day dứt, hối hận khôn cùng. Muốn tìm địa chỉ của cô ta mà đến xin lỗi mà lại chẳng thể tìm được tí manh mối nào. Thật chẳng biết phải xử lý việc này ra sao nữa thì chợt nghe tiếng kêu gào phía trước cổng nhà tôi

-Á Phi, anh chơi bởi sự trong trắng của tôi rồi giờ lại muốn chối bỏ hả? Anh là 1 thằng khốn nạn, 1 thằng đều cáng, tưởng là có tiền thì có thể đối xử với tôi thế nào cũng được sao??? Tôi nói cho anh biết, muốn rời bỏ tôi thì hãy trả lại sự trinh trắng cho tôi

Chú Hà vừa thấy xe của tôi đỗ lập tức chạy đến lôi tuột tôi xuống xe

-Cậu chủ, đứa con gái này bị điên rồi, cô ta muốn cậu phải lấy cô ta

Trời đất, lại là Y Y sao??? Mùi vị đàn bà là dai dẳng thế này đây, nếu biết trước như vậy thì tôi sẽ không bao giờ đi theo tiếng gọi của tên Khương Trung kia đâu. Tôi khinh bỉ nhìn cô ta rồi nhẹ nhàng lướt qua, ai ngờ cô ta giữ chặt lấy cổ chân tôi mà than vãn, khóc lóc. Biết phải làm thế nào bây giờ? Chuyện này mà đến tai của bố tôi thì thế nào tôi cũng bị ăn mấy cái tát đến cheo quai hàm mất thôi

-Á Phi, anh sẽ lấy em chứ???

-Chắc là trong mơ, nếu có chắc đó phải là 1 ác mộng

Tôi đá cô ta bay ra ngoài 1 cách thẳng thừng rồi kéo tuột Tiểu Nhu vào nhà, tôi không muốn em gái nuôi của tôi bị con diêm này làm cho vẫn đục

-Lẽ ra anh không nên đối xử với cô ấy như thế!!- Tiểu Nhu điềm tĩnh nói, tôi buông tay cô ấy ra chậm rãi hỏi

-Vậy anh phải làm thế nào với loại đàn bà dê tiện đó??

-Nếu không có anh thì cô ta sẽ không bị gán 2 chữ “dê tiện” đâu!!

Lời nói của Tiểu Nhu không to, không nhỏ, đủ để làm tôi thấy xấu hổ và tội lỗi. Dối theo vóc dáng nhỏ nhắn đó, tôi khuy xuống, có phải là em đang rất khinh bỉ và coi thường anh không??? Trong mắt em, anh vẫn chỉ là 1 thằng bần thủ và hạ lưu như bao thằng con trai khốn nạn khác???

Tôi đuổi theo Tiểu Nhu, nắm chặt lấy tay cô ấy, chậm rãi giải thích

-Là Khương Trung, hấn đẩy anh vào con đường tội lỗi đó!!! Quả thật lúc đó... lúc đó anh... anh không làm chủ được chính bản thân mình

-Vậy sao?

-Ừ!!

-Đàn bà có 2 loại: yêu người và yêu của! Đàn ông có 2 loại: Có tiền và không có tiền!!! Vậy thôi!- Cô nhún vai mỉm cười tình nghếch

Chỉ thế thôi, Tiểu Nhu đã làm tôi hiểu ra rằng, cô gái đang gào thét ngoài kia chỉ cần tiền của tôi thôi, tất nhiên là cái giá phải đủ cho cả đời chứ không phải chỉ là 1 đêm ân ái. Thật ra Tuyết Nhu máu lạnh hơn cả tôi nghĩ

-50 000 sau đó thì biến ngay cho khuất mắt tôi

Tôi ném từng đồng tiền vào mặt cô gái đang gục trước cửa nhà. Cô ta ngược nhìn tôi bằng đôi mắt trách móc. Có thể là tôi vô tình nhưng thử hỏi kết hôn với 1 người không yêu mình, 1 cuộc hôn nhân mua bán không tình yêu liệu tồn tại được bao lâu? Cầm lấy sấp tiền của tôi, không mặc cả, Y Y đứng dậy, mỉm cười với tôi rồi lẳng lặng bỏ đi. Hoàng hôn nuốt chửng tấm thân gầy của cô gái đó.

Lôi điện thoại ra tôi bấm số của Khương Trung

-Alô, khương Trung, y y chịu rồi bỏ tôi rồi

-TRời, sao hay dữ vậy?

-Tiểu Nhu bày cách đó, 50 000!!!

Sáng sớm hôm sau tôi đập cửa phòng Tiểu Nhu thành thịch

-Tiểu Nhu ơi

-Chuyện gì vậy?

-Anh muốn đền ơn em vì việc hôm qua, nếu không có em, chắc anh sẽ bị cô ta bám theo suốt đời mất

-Anh sẽ đền em bằng gì??

-Anh muốn mua tặng em một thứ

-Có lẽ không cần đâu! Em không thiếu gì cả, chào anh!!!

Cánh cửa từ từ khép lại trước ánh mắt ngạc nhiên của tôi, tôi đâu phải ma hay quỷ gì mà Tuyết Nhu lại né tránh tôi như vậy cơ chứ??? Lời nói không biểu thị tình cảm của cô ấy như một mũi dao đâm thẳng vào con tim non nớt của tôi...

Thế là hôm đó tôi rủ Khương Trung đi lượn lờ xung quanh các siêu thị, cửa hàng lớn chỉ để tìm được 1 món quà nho nhỏ để dành tặng cho cô em gái Tiểu Nhu của tôi

-Tôi còn tưởng cậu ghét cô ấy lắm chứ???

-Cậu lạ lắm à? Tôi yêu em gái tôi đâu có gì là sai???

-Gi? Cậu nói cậu Yêu em gái cậu sao???- Khương Trung không khỏi bất ngờ, chiếc váy mà cậu ta đang cầm trên tay rơi xuống đất. Định thần lại tôi nóng mặt, vội xua xua tay

-Nghĩ linh tinh gì vậy? Tình yêu của 1 ng anh dành cho em gái mình thôi mà! Cậu yên tâm đi, lợi dụng lúc tình cảm của tôi và Tuyết Nhu đang tốt đẹp, tôi sẽ nói giúp cho

-Ồ vậy thì chấp nhận được, có lẽ tôi cũng nên mua tặng Tuyết Nhu 1 cái gì đó nhỉ???

-Ôi có lẽ cái cô ấy cần của cậu nhất là Im lặng đấy, lúc nào cậu cũng như con vẹt hót loạn bên tai Tiểu Nhu làm nó khó chịu lắm

-Thật sao? Tôi chỉ muốn gây sự chú ý với cô ấy thôi mà!! Không ngờ lại có tác dụng ngược như thế!- Khương Trung rầu rĩ nói, còn tôi vẫn mặc sức chọn 1 bộ váy thật lung linh để có thể xứng đáng khoác lên tấm thân ngàn vàng của Tiểu Nhu

-Woa! Xem này, thật đẹp!!!- Tôi giờ lên 1 bộ váy cổ àu trắng, trông vừa cổ điển vừa sang trọng, rất hợp với phong cách của “nàng tiên” Tuyết Nhu

-Hết thuốc chữa, mặc mấy bộ đồ đó sẽ làm cô ta già trước tuổi mất thôi! 17 tuổi mà cậu làm như đi chọn váy mừng thọ cho cụ bà không bằng ý!!- Khương Trung lè lưỡi trêu chọc, mặc kệ, tôi vẫn lấy bộ váy đó, tất nhiên là phải mua thêm 1 đôi giày búp bê cùng màu nữa chứ nhỉ? Khi Khương Trung đề nghị nên mua giày cao gót để tôn lên nét đẹp của phụ nữ thì tôi gạt bỏ ngay lập tức, Tiểu Nhu của tôi cao vậy rồi nếu đi cao gót thì cậu ta có dám lại gần không cơ chứ? Đuối sức, cậu ta im lìm. Mà kể cũng lạ, tên háo sắc bên mép như hần sao lại yêu cô em trầm tính của tôi cơ chứ? Đúng là trên đời này chẳng có thể đoán trước được việc gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Khi tôi trao món quà cho Tiểu Nhu, cô ấy mở hộp quà ra, ướm thử chiếc váy vào người, khuôn mặt lạnh giá ấy vẫn không để lộ 1 chút cảm xúc nào, tôi thật không thể tài nào mà hiểu nổi phụ nữ- nhất là 1 người như Tiểu Nhu

-Sao? Em không thích à??- Tôi thăm dò

-Không, trông khá đẹp đấy! Anh đã mất bao tiền để mua nó vậy???

-Đây là món quà anh tặng em, em đừng nói chuyện tiền nong ra làm gì- tôi khó chịu

-Anh Phi, đây là lần thứ bao nhiêu anh mua đồ tặng phụ nữ??- Tiểu Nhu nhìn tôi bằng ánh mắt đề phòng, cứ như thể cô ấy nghĩ tôi đang lợi dụng cô ấy vậy

-Haha, em hỏi gì buồn cười vậy? Em trông anh có giống tay sát gái không???

Tiểu Nhu mỉm cười khê gật đầu 1 cái khiến tôi giật mình, sau đó không để tôi nói thêm gì nữa, Tiểu Nhu cảm ơn tôi về bộ váy 1 cách hồ hững rồi bước về phòng.

Phụ nữ là 1 bài phương trình khó giải.

Mấy ngày hôm sau tôi thấy Tiểu Nhu suốt ngày chui xuống bếp tìm đồ ăn, cô ấy ăn nhiều kinh khủng, lại toàn là đồ ngọt và béo (sau này tôi mới biết cô ấy ăn nhiều như vậy là để có thể mặc vừa bộ váy tôi tặng cô ấy. Thật ngốc nghếch, tại sao tôi có thể chọn size M cho Tiểu Nhu cơ chứ?). Lần đầu tiên tôi thấy con gái không sợ mập đấy, có lẽ cô ấy hiểu được rằng gầy như thế là không tốt chăng???

Ai đời 1 đứa con gái 17 tuổi đầu, cao 1m65 mà nặng chỉ có 43kg thôi à, trông chả có sức sống gì cả. Người ngoài nhìn vào lại tưởng gia đình tôi đối xử tệ bạc với cô ấy đến mức ngày không đủ 3 bữa ăn, Khương Trung là 1 ví dụ điển hình. Mỗi khi nhìn Tiểu Nhu với thân hình mảnh khảnh bước đi trong gió cậu ta lại lắc đầu chua xót

-Cậu phải bồi bổ cho vợ tương lai của tớ chứ, xem cô ấy gầy thế kia kìa, làm sao có sức khỏe tốt được???

Ha ha, cậu ta nhận Tiểu Nhu làm vợ tương lai từ lúc nào không biết nữa, hão huyền quá đi mất! Mà cái “sức khỏe tốt” mà cậu ta nói tôi còn phải nghiên cứu xem nghĩa đen hay nghĩa bóng nữa đây. Đầu óc đen tối như hần có khi nào phát ngôn ra câu nào trong sáng, lành mạnh đâu???

Đạo này nhìn Tiểu Nhu có da có thịt, da dẻ căng mịn, trắng hồng thêm coi có vẻ đẹp hơn đây! Tôi say mê ngắm cô em nuôi mình đến nỗi chẳng chú tâm gì đến bài học, đến khi cô ấy quay ra, kinh ngạc nhìn tôi thì tôi mới giật mình, cúi gằm mặt xuống đầy xấu hổ. Cảm tưởng như việc ngắm Tiểu Nhu là 1 hành động thô thiển và đầy tội lỗi

Tan học, tên Khương Trung bỏ rơi tôi, bám theo Tiểu Nhu nhằng nhặng

-Tuyệt Nhu à, tối nay mình có thể rủ cậu đi chơi chứ???

-Tôi không có thói quen đi chơi tối. Xin lỗi!- Tiểu Nhu điềm tĩnh từ chối

Nghe Tiểu Nhu đáp tự nhiên tôi thấy vui, phải rồi, đừng nghe theo lời của tên đạo đức giả đó. Đi đêm đi hôm ai biết hẳn sẽ làm gì cô em gái bé nhỏ của tôi???

-Ôi chán thế, tớ có 2 vé nghe nhạc thánh phòng

Trời ạ, tên Khương Trung kia cũng giỏi ra trò nhỉ? Hẳn biết cô em tôi mê nhạc mà, tôi quay sang nhìn Tiểu Nhu đầy ẩn ý, cô ấy đang ngắm 2 tấm vé đó rồi quay sang tôi như muốn hỏi “Em đi xem có được không?”. Không thể nào, tôi không thể đồng ý để tỏ non chui vào bụng sói xám được, như vậy là giao trứng cho ác, khê nguyệt Khương Trung 1 cái tôi kéo xềnh xệch Tiểu Nhu lên xe và dặn dò tỉ mỉ

-Em đừng có bị Khương Trung qua mặt, hẳn ta sẽ có những hành vi không mấy lành mạnh với em đâu! Em ngốc lắm, con gái phải biết giữ mình chứ???

-Anh lo cho em nhiều vậy sao?- Trong câu nói của Tiểu Nhu có cái gì đó nhen nhói niềm vui, tôi thấy mắt cô ấy đang cười

-Tất nhiên là anh lo cho em rồi, em hỏi thật ngớ ngẩn

-vì sao???- Nhìn ánh mắt điều tra của Tiểu Nhu mà tôi toát mồ hôi, phải trấn tĩnh để tìm ra lý do 1 hồi sau tôi đáp tỉnh bơ

-Anh là anh trai em thì phải có nghĩa vụ bảo vệ em gái mình chứ???

Đột nhiên đôi mắt Tiểu Nhu trùng xuống, cô ấy quay sang khung cửa kính, lặng lẽ ngắm nhìn cảnh vật có lẽ là quá đỗi quen thuộc với cả 2 rồi, nỗi buồn dai dẳng kéo theo cho đến suốt bữa ăn tối...

Tiểu Nhu thông báo rằng mình chơi thân với 1 bạn trai ở lớp học Piano.

Vậy là chẳng hẹn cùng 1 lúc cả 4 người còn lại đều bị sặc thức ăn, còn Tiểu Nhu vẫn điềm tĩnh nói

-Cuối tuần này con sẽ đưa anh ấy ra mắt cả nhà! Mọi người sẽ không từ chối chứ ạ???

-Tiểu Nhu à, chuyện có bạn trai không phải đùa đâu em!- Chẳng hiểu sao tôi lại cao giọng dạy đời cô ấy- Em phải tìm hiểu và lựa chọn kĩ càng, người lớn cả rồi, không còn là trẻ con nữa

-Chúng em quen nhau được nửa năm rồi

Đến đây thì tôi gần như ngã ngửa, nửa năm trời, vậy mà nó giấu kín, im thin thít, nhất cử nhất động của Tiểu Nhu chẳng ai có thể phát hiện, cơn tức của tôi lên tới đỉnh điểm, thế là chẳng nói chẳng rằng tôi vùng vằng bỏ 1 mạch lên phòng. Mọi người vẫn tiếp tục ăn, nhưng không khí có phần nặng nề hơn rất nhiều...

Cả tối hôm đó tôi không tài nào chợp mắt được, lẩn qua lẩn lại vẫn cứ nhớ đến dáng vẻ của Tiểu Nhu khi cô thông báo mình quen bạn trai. Không biết thẳng đó như thế nào nhỉ? Chắc phải tài cao học rộng lắm mới có thể lọt vào mắt xanh của Tiểu Nhu đây. Ô nhưng mà Tiểu Nhu còn khờ dại lắm, nhờ bị lừa tình thì sao?? 1 cô gái xinh đẹp như thế, có ai là không muốn làm người yêu đâu? Có mấy khi được dịp vênh mặt lên trời khi có cô bồ tuyệt vời đến thế???

Tần ngần trước cửa phòng Tiểu Nhu 1 hồi, đưa tay lên định gõ cửa nhưng nhìn kim đồng hồ đang chạy, có lẽ là muộn lắm rồi, chắc cô ấy đang ôm gối mơ màng tới thẳng cha đó, vậy là tôi lầm lũi trở về phòng.

Tối hôm đó tôi không hề ngủ

Vẫn như mọi ngày, Tiểu Nhu trang phục chỉnh tề bước lên xe như 1 kiều nữ, nhưng hôm nay thì tôi gai mắt cô ta vô cùng

-Người yêu em tên gì??

-Hả? Anh hỏi gì???

-Tên của gã người yêu của em!!!- Tôi giận dữ lặp lại câu hỏi, thực tình thì tôi không muốn nhắc lại thêm 1 lần nào

-Anh ấy tên Vương Kiệt

-Ồ, 1 cái tên khá đẹp đấy, chắc đại gia lắm phải không???

Chẳng hiểu sao đột nhiên tôi lại thốt ra câu nói đó, vì bỗng dưng tôi nhớ đến câu phân loại của Tiểu Nhu, “Đàn bà có 2 loại: yêu người và yêu của! Đàn ông có 2 loại: Có tiền và không có tiền” chẳng lẽ nào Tiểu Nhu lại là loại người hạ cấp và dè tiện đó sao? Nói xong câu đó tôi mới thấy mình quả là 1 thằng lố bịch, đi xen ngang vào chuyện tình cảm của cô em gái. Chắc là Tiểu Nhu giận tôi lắm đây, từ lúc đó cô ấy không hề nói câu gì, đôi mắt hoe đỏ như trực khóc. Bỗng tôi hối hận quá, muốn nói xin lỗi mà lại chẳng thể dừng cảm nói

Kể từ hôm Tiểu Nhu nói sẽ ra mắt bạn trai đến hôm nay đã được 5 ngày rồi, ngày mai thôi là cái gã tên Vương Kiệt sẽ xuất hiện, trong lòng tôi ngứa ngáy vô cùng. Tiểu Nhu vẫn bình thản như mọi ngày, không bộc lộ vui buồn gì cả, điều đó càng khiến tôi khó chịu hơn

-Tiểu Nhu, em...-Đang hỏi bỗng cổ họng tôi nghẹn lại, chẳng thể nói được gì, Tiểu Nhu ngược mắt ngây dại hỏi tôi

-Dạ?? Anh hỏi gì em?

-Em yêu tên Vương Kiệt đó sao???

Tiểu Nhu lặng người đi, 1 lúc lâu sau đó cô ấy lặng lẽ quay vào bếp

-Tiểu Nhu, em nói thật cho anh biết đi! Là người em yêu không phải tên Vương Kiệt gì gì đó!!!

-Anh cần biết để làm gì???

-Vì... vì anh là anh trai em- Tôi ngoan cố không thừa nhận tình cảm của mình- Anh phải biết em gái mình yêu ai chứ???

-Chỉ với tư cách anh trai thôi thì em không có nghĩa vụ phải trả lời câu hỏi của anh- Nói rồi cô ấy bỏ đi. Tôi gần như ngã khụy xuống, muốn gọi tên Tiểu Nhu để cô ấy đứng lại nghe tôi giải thích mà không tài nào lên tiếng được, cổ họng tôi như nghẹn lại.

Sang trang để đọc tiếp

3. Chương 3

Rồi ngày chủ nhật cũng đến, cả nhà tất bật làm cơm tiếp đón “Con rể tương lai”, tôi hậm hực ở lì trong phòng, định bụng không thèm xuống thì nghe thấy tiếng cười cười nói nói dưới nhà

-À hóa ra cậu đây là Vương Kiệt sao?? Tuyết Nhu nhà tôi được làm quen với cậu quả là 1 điểm phúc

-Dạ, phải nói ngược lại mới đúng, cháu quen được Tuyết Nhu là 1 niềm vui lớn nhất trong cuộc đời

A hóa ra là tên Vương Kiệt gì gì đó tới hả???? Không thể ở trên đây mà để họ tung hoành được, phải xem cái tên khốn khiếp đó là ai mà dám dụ dỗ Tiểu Nhu của tôi mới được. Vậy là chưa đầy 5 phút, tôi chải lại đầu tóc, ăn mặc đẹp để bước xuống đại sảnh. Ra Tiểu Nhu cũng có mắt nhìn người, trông gã đó cũng có vẻ là người tử tế

-Bố à, bạn trai của Tuyết Nhu tới chơi đó hả???

-Thưa bác, đó là...

-À, đó...

Không để bố tôi kịp giới thiệu tôi cướp lời

-Là ông anh hoàn mỹ của Tiểu Nhu! Hân hạnh được làm quen với cậu

Tôi đưa tay ra bắt lăm như vẻ lịch sự, nhưng khi nắm được tay hắn tôi vận chặt khiến hắn kêu lên oai oái

-Ôi xin lỗi, thật vô lễ quá, không ngờ lại khiến cậu đau

-Ồ không sao đâu ạ!

-Liệu có cần lấy khăn lạnh trườm không vậy? CHị Châu...

-Thôi, không cần đâu! Tôi không sao thật mà

-Ài, cơm nước xong rồi, cậu Kiệt, mời cậu vào bàn ăn bữa cơm thân mật với gia đình chúng tôi

-Vâng! Cảm ơn cô! Cô chu đáo quá

-Ôi có gì đâu, cậu là bạn của Tiểu Nhu thì cũng như con của gia đình chúng tôi ý mà

-TRời, sao ai mẹ cũng nhận làm con thế hả? Thật không biết lũ con của mẹ đã được 50 gái 50 trai nữa chưa.

Tôi rút túi quần, miệng huýt sáo rảo bước theo họ, bố và Tiểu Nhu có vẻ không mấy vui trước thái độ của tôi, nhưng tôi vẫn lờ đi. Trong suốt bữa cơm chỉ tìm cách gây sự, chọc ngoáy tên Vương Kiệt khốn khiếp đó. Cuối cùng thì hắn cũng giả vờ có việc bận mà chuồn về sớm, tôi rung chân cười đắc thắng

-Kìa cậu Kiệt, sao lại về sớm vậy? Ở nhà chúng tôi chơi 1 lát nữa đi! Có mấy khi gia đình nhỏ bé này được tiếp đãi vị khách quý như cậu đâu???

Mồm thì nói thế nhưng tôi vẫn đi theo “tiền” hắn ra khỏi cổng, tất nhiên là Tiểu Nhu cũng đi theo

-Dạ thôi, có lẽ để dịp khác, hôm nay quả thực tôi có việc bận

-Vậy hả? Ủ thế thì cậu đi về bình an nhé, đường xá bây giờ nguy hiểm lắm, chẳng may tai nạn gãy tay gãy chân thì không những khổ cậu mà khổ cả em gái yêu của tôi

-Anh về cẩn thận nhé- Tiểu Nhu nãy h không nói gì bây h mới mỉm cười nói

-Ừ, tạm biệt em!!

Con xe của hắn khuất hẳn rồi tôi mới có thể cười lớn, cười ngạo nghễ, cười sung sướng vì tên khốn đó đã sợ tôi mà chuồn rồi

-Hành động của anh thật trẻ con!

-Em thì khác chắc? Rõ ràng là em không yêu nó!- Tôi gắt gỏng

-Dù gì đó cũng là bạn của em, anh ấy sắp sang Áo du học, em muốn mời anh ấy về nhà để ăn 1 bữa cơm mà anh lại làm như vậy... anh khiến em xấu hổ quá

-Hả???- Lười tôi cứng đờ- Vậy ra đó chỉ là “bạn” thôi hả? Không phải người yêu à???

Tiểu Nhu giận điên người, đến nỗi chẳng thèm nhìn tôi 1 cái mà bỏ 1 mạch về phòng. Tôi đứng ở ngoài cổng, ngây ra như 1 thằng dại, rồi tự nhiên cười. Hóa ra là chưa ai có thể cướp đi trái tim cô ấy!!! Vậy mà tôi cứ tưởng....

Tất nhiên tôi không bị mắng ngay vào tối hôm đó mà những ngày liên tiếp sau đó bố tôi cứ lấy chuyện tôi hành động trẻ con, thiếu văn hóa ra mà mắng. Dù vậy tôi vẫn vui, vì tôi vẫn có thể có cơ hội tiến gần hơn với Tiểu Nhu ^^

Muốn đỡ Tiểu Nhu hết giận không phải là 1 chuyện quá khó khăn, với 2 cái đầu thông minh của Á Phi và Khương Trung thì không có gì là không thể. Tôi nghĩ vậy nên đã đem chuyện này kể với Khương Trung ai dè hắn trợn mắt giận dữ vô cớ

-Cái gì thế? Cậu là anh trai của Tuyết Nhu mà!!

-Nhưng có phải anh ruột đâu? Chỉ là anh nuôi thôi mà???

-Dù có thể cũng không thể được, tớ cũng yêu Tuyết Nhu!!!

-Cô ấy không yêu cậu đâu! Đừng hi vọng mong manh làm gì! Đây, đã bao h nghe câu trèo càn cao ngã càng đau chưa??

-Không lẽ cô ấy lại yêu cậu???

-Tất nhiên là có khả năng hơn là cái tên đòi bại như cậu???

-Ê, lại bắt đầu xúc xiêm nhau rồi đó

-Nào, thế cậu có định bày cách dỗ Tiểu Nhu cho tôi không thì bảo? Tôi hứa nếu thành công tôi sẽ giới thiệu cho cậu đứa em họ của tôi

-Hả? Xinh không?

-Tất nhiên là chỉ bằng 9 phần của Tiểu Nhu thôi

-Hé! Thế cũng được, đúng là bạn tốt, không uống công tôi kết bạn với cậu! Ha ha

Thật tình... không hiểu hẳn có yêu Tuyết Nhu thật không nữa. Chẳng biết đằng nào mà lần.

Cậu ta nói tôi hãy kể cho cô ấy nghe chuyện cười, mua những thứ mà lũ con gái thích về tặng cô ấy... cuối cùng hẳn ta kết luận

-Con gái mà, như nhau cả thôi

Vậy là tôi hào hứng với những mẩu chuyện rẻ tiền thu thập trên mạng, ngày ngày sms cho Tiểu Nhu, kể cả trong h học. Tôi chú ý đến nhất cử nhất động của cô ấy, hình như cô ấy không đọc mà xóa thẳng tay, điều đó làm tôi thất vọng kinh khủng. Vậy là phải chuyển sang kế hoạch B, lượn lờ tìm hiểu xem lũ con gái bây h đang thích cái gì, theo kết quả thu thập được thì hiện nay thị trường đang rất thịnh hành loại nước hoa gì đó do 1 diễn viên nước ngoài làm đại diện. Tôi không hiểu rõ mấy thứ đó nên nhờ Khương Trung mua dùm, giá thật chẳng rẻ tí nào, 5000 mà 1 chai bé tí tẹo, Khương Trung nói bỏ ra ít tiền mà lấy lòng được cô em xinh đẹp thì vẫn lãi

Đi học về tôi cố tạo 1 không khí vui vẻ để Tiểu Nhu thay đổi thái độ vậy mà cô ấy vẫn lạnh băng, thật không hiểu 1 tảng băng bé xíu đang ở rất gần ngọn lửa đang cháy bùng bùng lên như tôi mà lại không tan chảy ra là sao???

Cuối cùng khi định đưa tay vào túi áo để tặng Tiểu Nhu lọ nước hoa đó thì cô ấy đã bước ra khỏi xe từ lúc nào rồi, tôi đưa đôi mắt đầy thảm hại và tuyệt vọng của mình ngơ ngẩn nhìn theo

Trong khi tôi đang lao đầu vào cái máy tính mà chiến game với tụi bạn thì Tiểu Nhu tự động mở cửa phòng tôi, tôi vội vàng đóng ngay cửa sổ trình duyệt game lại, tôi không muốn Tiểu Nhu biết lúc nào đầu óc tôi cũng lao vào mấy cái trò game vô bổ, có lần Tiểu Nhu nói mấy cái trò tẻ nhạt đó chỉ dành cho những kẻ dở hơi. Tôi chẳng mấy hài lòng với những lời nói của cô ấy.

-Anh Phi, em muốn đi dạo

Câu nói của cô ấy gần như là đang ra lệnh

Khá bất ngờ vì đột nhiên Tiểu Nhu lại làm lành với tôi trước nên tôi nhìn cô ấy 1 khoảng thời gian rất lâu, đầu Tiểu Nhu hơi nghiêng về 1 bên, tôi biết là cô ấy muốn hỏi tôi đang nghĩ gì vậy, tôi bình thản trả lời

-Lẽ ra em nên gõ cửa trước, em làm anh đau tim quá đi mất

-Anh có thể đưa em đi dạo được không? Hôm nay là rằm, trăng đẹp và sáng lắm

-Nhưng bố mẹ không cho đi ô tô vào buổi tối đâu

-Ta đi bộ thôi mà anh!!!

-Thôi được rồi, đợi anh thay quần áo đã

-Không cần đâu, anh mặc gì cũng đẹp mà!!!

Khi Tiểu Nhu nói xong câu đó tôi thấy trong lòng rộn rã niềm vui, mặt cũng đỏ ửng vì ngại, liếc trộm Tiểu Nhu 1 cái, tôi cũng thấy khuôn mặt cô ấy đang ửng hồng, trông thật dễ thương làm sao.

Tiểu Nhu mặc bộ váy và đi đôi giày mà tôi tặng cô ấy từ 1 tháng trước. Giờ tôi mới nhận ra mình quả là có khiếu thẩm mỹ, chọn cho Tiểu Nhu 1 bộ đồ xứng đáng để khoác lên tấm thân ngọc ngà đó. Thật là người đẹp thì dù thế nào cũng vẫn đẹp, đẹp tự nhiên, thuần khiết và nhã nhặn.

Việc đi dạo với 1 người con gái là 1 việc khá xa lạ với tôi. 17 năm nay, những đêm đi chơi của tôi chỉ đếm trên đầu ngón tay. Bố mẹ sợ tôi có nguy hiểm gì nên nhất quyết không cho đi chơi tối, mà nếu có thì phải có 1 người thật đáng tin tưởng đi cùng. Nhiều lúc tôi thấy ngột ngạt với cái tình yêu đó vô cùng, có lần tôi đã phản đối bố mẹ bằng cách lang thang trong đêm 1 mình. Kết quả là sáng hôm sau tôi mò về nhà với tình trạng cảm cúm nghiêm trọng, bố mẹ được 1 phen hoảng hồn về thằng con quý tử của họ

Hôm nay tôi lại có điểm phúc được đi cùng người đẹp, à không, còn hơn thế nữa, là Tiểu Nhu đề nghị tôi đi cùng cô ấy mà, lần đầu tiên tôi thấy Tiểu Nhu mở lời với tôi trước, chẳng hiểu nổi cô ấy đang chất chứa những suy nghĩ gì trong lòng nữa, chỉ thấy suốt quãng đường đi Tiểu Nhu chỉ im lặng, đôi lúc lại ngước lên bầu trời nói vài câu vu vơ không đầu không cuối.

Đi với tiên nữ giữa 1 đêm trăng tròn, sao sáng đầy trời, không gian tĩnh lặng dường như được thu nhỏ lại, tôi cảm tưởng như đây là thế giới của 2 đứa chúng tôi, thế giới của 2 người đang yêu nhau...Nói thật là tôi mến Tiểu Nhu, mến từ khi tôi quyết định làm vệ sĩ trung thành bảo vệ cho cô ấy, vậy mà mỗi khi nhìn gương mặt đẹp 1 cách hoàn mỹ đó tôi lại thấy run, đôi mắt Tiểu Nhu lúc nào cũng nhìn tôi đầy vẻ coi thường, có lúc tôi tự thấy mình yếu đuối và ngu ngốc thật. Sánh bước cùng Tiểu Nhu mà tôi nhút nhát chẳng dám thể hiện gì cả, liếc bàn tay trắng trẻo, thon dài của cô ấy, tự hỏi làm sao có thể nắm lấy bàn tay đó mà thổ lộ tình cảm của mình đây??? Tôi sợ Tiểu Nhu sẽ cho rằng tôi là 1 thằng bệnh hoạn, 1 tên hạ cấp ham muốn sắc đẹp như bao nhiêu thằng khác.

Bàn tay đó vẫn cứ đan vào nhau, khuôn mặt buồn vơi vơi. Còn tôi, 2 tay vẫn dứt túi quần, không ngừng huýt sáo để làm giảm bớt đi phần căng thẳng, cố tạo ra vẻ thật tự nhiên, thảnh thơi đá mấy hòn sỏi hay những chướng ngại vật ngang đường đi của chúng tôi...Thực tình thì giữa trái tim và lý trí của tôi đang bùng lên 1 cuộc đấu tranh gay gắt, sẽ ôm chặt lấy Tiểu Nhu mà mạnh dạn thổ lộ hay cứ ôm chặt lấy tình yêu thầm kín của mình trong lòng... Đang suy nghĩ miên man thì bất chợt 1 chiếc xe đạp loạng choạng lao tới phía chúng tôi, bất chợt tôi quay mình ôm chặt lấy Tiểu Nhu, tôi ý thức được rằng mình phải bảo vệ cô ấy, không thể để cô ấy bị tổn thương, cho dù chỉ là đứt 1 sợi tóc. Trong cái khoảnh khắc đó tôi thấy lòng mình ấm lên, cứ như thể tôi đã giữ trọn được tình yêu của mình trong tay vậy. Thấy Tiểu Nhu khẽ nhích mình, tôi vội buông tay ra, ngược lại quay đi chỗ khác, ánh mắt vụng về của tôi không thể giấu được Tiểu Nhu nỗi lo sợ lúc này. Chủ nhân chiếc xe là 1 thằng nhóc học cấp 2, thật may là nó chỉ lao vào... tường, cả tôi và Tiểu Nhu không làm sao, vẫn an toàn tính mạng, mặc dù vậy tôi vẫn hăng động mắng nó vài câu để lấp liếm nỗi lòng

-Thằng quỷ, đi đứng kiểu gì vậy???

-Ôi em xin lỗi, anh chị không sao chứ ạ?

-có sao thì anh sẽ gọi cảnh sát tổng mày vào cũi vì tội đi đường không cẩn thận rồi. Lượn đi

Thằng nhóc biến mình vào màn đêm 1 cách nhanh chóng, trong cùng 1 lúc cả tôi và Tiểu Nhu cùng định nói 1 cái gì đó nhưng lại im. Chúng tôi nhìn nhau, rồi cả 2 không nhận được, cười phì ra. Sau đó Tiểu Nhu hỏi

-Này anh ôm em chặt quá, em tưởng như không thể thở nổi nữa

-Tại... tại anh sợ em sẽ bị thương. Thật không hiểu thằng nhóc đó đi đứng kiểu gì nữa- Tôi lắp bắp nói

-Vừa này anh lo cho em lắm hả???

Trong cuộc đời tôi, Tiểu Nhu chỉ hỏi tôi câu đó 2 lần, mỗi lần hỏi xong câu đó mặt cô ấy đỏ ửng lên. Chắc rằng cô ấy đã phải lấy hết dũng cảm trong lòng mình mới có thể hỏi tôi câu hỏi đó

-Em muốn biết vì sao không???

Tiểu Nhu ngây dại nhìn tôi, tôi tiến lại gần Tiểu Nhu, cô ấy có vẻ hơi sợ nên chùn bước. Mặc kệ, tôi ôm chặt lấy bờ vai nhỏ ấy, tim đập thình thịch, hơi thở gấp gáp, tôi lấy hết dũng cảm trong lòng mình mạnh dạn nói

-Vì anh yêu em!!!

Ban đầu Tiểu Nhu khẽ giãy khỏi tôi, nhưng nghe xong câu nói đó cuối cùng cũng ngoan ngoãn như 1 con cừu non để yên cho tôi ôm, chỉ có mặt thì đỏ lên một cách đáng yêu

-Tiểu Nhu, anh yêu em. Em biết không???

Sang trang để đọc tiếp

4. Chương 4

Độ đỏ của khuôn mặt ngày càng được nâng lên, Tiểu Nhu không trả lời, chỉ gật đầu cái thật khẽ rồi lại nép mình vào người tôi. Niềm sung sướng tràn ngập trong từng giọt máu, từng tế bào. Khẽ ép Tiểu Nhu vào tường, tôi hôn lên mắt, tai rồi cuối cùng là đôi môi mọng nước, đẹp đẽ như cánh hoa anh đào kia. Đó là 1 cảm giác hạnh phúc và tuyệt vời nhất trong 17 năm sống trên đời của tôi. 1 nụ hôn thiêng liêng và hoàn hảo theo đúng tính chất của nó.

Chúng tôi tay trong tay suốt dọc đường, vui vẻ và thoải mái. Cảm giác thanh thản vô cùng. Có lẽ những đôi tình nhân đang đi trên đường sẽ nhìn 2 người chúng tôi mà ngưỡng mộ. Trai tài gái sắc mà! Tôi cũng thấy hãnh diện khi sánh đôi cùng người đẹp như Tiểu Nhu, lần đầu tiên trong đời tôi thấy cô ấy hạnh phúc đến như thế, cô ấy hạnh phúc vì được tôi bày tỏ tình cảm hay vì những thứ khác? Lúc đó tôi không quan tâm, tôi chỉ chú ý đến thiên thần nhỏ đang bay nhảy trước mặt tôi thôi.

Về đến nhà đã là gần 1h đêm, đèn không bật nữa, không gian hoàn toàn tĩnh lặng, tôi hôn lên Tiểu Nhu 1 cái khiến cô ấy giật mình, hậu quả là tôi bị cô ấy véo cho 1 cái đau điếng bên mạn sườn, không ngờ Tiểu Nhu của tôi lại có thể hung dữ đến vậy, tôi vội nũng nịu kêu đau để cho Tiểu Nhu thấy hối hận mà lo lắng hỏi han cho tôi. Ai ngờ cô ấy vẫn ung dung nhìn tôi cười, nụ cười đắc thắng

-Em thật đáng ghét

-Kệ em. Hi hi

-Phải phạt em mới được

Tôi ôm chặt lấy Tiểu Nhu mà chọc lét cô ấy, tiếng cười của cô ấy khiến tôi thấy hạnh phúc, dường như đêm nay là 1 thiên đường, thiên đường của tình yêu. Bác Trương này h mới lọ mọ ra mở cửa, thấy vậy 2 đứa chúng tôi lập tức trở về với vẻ mặt nghiêm túc hàng ngày, tôi vội hắng giọng

-Bác Trương, sao lâu quá vậy? Cháu bấm chuông đến đồ cả tay mà giờ bác mới ra là sao???

-Cậu chủ, xin lỗi, tôi cứ tưởng mấy thằng nhóc quấy rối

-Bác mở mau lên, cháu lạnh quá à

Sau đó thì mỗi người 1 hướng đi về phòng riêng của mình, tôi lưu luyến nhìn dáng người thanh mảnh của Tiểu Nhu, bỗng nhiên tôi ước được biết ẩn sau tấm váy kia là gì? Đỏ mặt, tôi đi nhanh về phòng, tự thấy xấu hổ với cái suy nghĩ đê tiện lúc này. Tiểu Nhu là 1 thiên thần, là 1 thiên thần trong trắng, không thể để bất kì ý nghĩ vẩn đục nào về cô ấy được, tất cả phải là trong sáng, phải là thánh thiện, có như vậy mới xứng đáng với tiên nữ.

Vậy là hôm nay tình yêu của tôi và Tiểu Nhu được xác lập

Cái cảm giác hạnh phúc khi tình yêu được đáp lại không thể diễn tả được bằng lời đâu, chỉ biết rằng tôi đang rất rất rất hạnh phúc... mỗi ngày được nhìn Tiểu Nhu cười là 1 niềm vui... cứ mỗi ngày như thế thì tôi sẽ chẳng thấy cuộc đời buồn chán và vô vị nữa. Trong con mắt của những người đang yêu, họ đều là những kẻ hạnh phúc nhất thế gian với những cảm giác ngốc nghếch và khờ khạo của mình

Tôi bắt đầu học cách cưng nựng con mèo Tiểu Khuru để nịnh Tiểu Nhu. Ban đầu nó không ưa tôi chút nào, còn giương đôi mắt giận dữ của loài cầm thú mà nhìn tôi mới tức. Thật không thể hiểu 1 cô gái yêu kiều như Tiểu Nhu tại sao lại có thể nuôi con mèo khó ưa này được cơ chứ? Tôi chỉ mong sao nó chết quách đi cho rảnh, chưa kể nó còn rất hay nằm lên quần áo và đồ đạc của tôi. Vậy là sau 1 tuần, cả căn phòng của tôi đều có dấu vết của nó như muốn chứng tỏ: Tiểu khuru đã tới đây tham quan. Thật tức không thể chịu được ... tôi bị dị ứng với lông mèo

Đã bao lần tôi bế, âu yếm nó như thể tôi là 1 người bố đang ẵm đứa con yêu của mình vậy mà nó dám cào tôi mấy cái vào mặt. Khuôn mặt đẹp trai ngời ngời của tôi bị hủy hoại dưới móng vuốt của con mèo thối tha. Tôi vớt nó ra ôm mặt đau đớn, cuối cùng là bị Tiểu Nhu mắng cho 1 trận là không biết bảo vệ bản thân. Cô ấy dán băng và bôi thuốc cho tôi suýt xoa

-Chao ôi, sao Tiểu Khuru lại có thể độc ác với anh thế này? Kiểu này chứng tỏ nó không muốn anh cướp đi công chúa của nó rồi

-Em còn nói thể được à?- Tôi nhăn nhó

-Gắng chịu đựng 1 tuần là nhan sắc của anh sẽ được phục hồi ngay thôi mà

-Ôi thật là... càng ngày càng không chấp nhận được cả 2

Mắng yêu vậy thôi chứ tôi lại rất thích trêu người Tiểu Khuru để nó cào tôi mấy phát. Rồi tôi sẽ chìa ra cái má hay bàn tay bị rớm máu ra ăn vạ Tiểu Nhu. Cô ấy sẽ lại âu yếm, nhẹ nhàng nâng tay tôi lên rồi xoa thuốc. Cảm giác được 1 bàn tay mềm mại chạm vào mới cảm thấy dễ chịu làm sao. Mắt tôi lim dim, chỉ muốn gối đầu lên đùi Tiểu Nhu như bao cặp trai gái khác. Chỉ tiếc là Tiểu Nhu không chịu, bắt tôi phải giữ ý vì đang ở nhà. Điều này làm tôi thấy rất bức xúc >"< vì="” tình="” yêu="” của="” mình="” như="” thể="” bị="” ai="” ngăn="” cấm="” vậy.="” khó="” chịu="” vô="” cùng.="” nhưng="” dù="” gì="” thì="” chúng="” tôi="” vẫn="” đang="” ngây="” ngất="” trong="” mật="” ngọt="” tình="” yêu="”>

<>Để tránh bị người nhà soi mói, ban đầu chúng tôi chỉ dám bộc lộ tình yêu say đắm của mình qua những dòng tin nhắn mà thôi Có thể là ăn cơm tối xong mỗi đứa 1 phòng và bắt đầu lao vào việc nhắn tin đến tờ mờ sáng mới thôi. Tôi luôn đe dọa Tiểu Nhu rằng nếu có 1 ngày em phản bội anh đi theo thằng khác anh sẽ giết chết cả nó và em. Mỗi lần như thế câu trả lời của tôi nhận được đều là “Còn nếu anh mà dám lăng nhăng với cô nào như lúc trước em sẽ không tha cho anh đâu. Anh đã nghe câu Độc ác nhất là lòng dạ đàn bà chưa?”” Thế với cái sức liều yếu đào tơ của em, em sẽ làm gì được anh hả?””Em sẽ tạt axit vào anh, rồi chết chung với anh””Em đúng thật là... độc ác thật đấy. H thì mới biết được con người thật của em. Có thể sánh ngang với Hoạn Thư đấy ”....

<>Mỗi lần nhắn tin đêm như vậy phải đến 5,6h sáng cả 2 mới rời khỏi chiếc điện thoại để chìm vào trong giấc ngủ. Thế nên thường thì h ăn sáng cả nhà đều tụ tập đông đủ thì bao giờ phải là 11h- vào thời điểm ăn trưa

<>Thấy cả 2 đứa chúng tôi ngày càng hóc hác, mẹ tôi hỏi học hành căng thẳng quá hay sao mà trông ốm yếu vậy. Bà còn định mua thuốc bổ bắt cả 2 ăn nữa. Thật khổ. Vậy nên kế hoạch nt đêm bị hủy bỏ. Mỗi lúc nhớ Tiểu Nhu là tôi lại gửi 1 tin nhắn: “Em yêu, anh nhớ em”, và dĩ nhiên là tôi cũng rất hạnh phúc khi Tiểu Nhu đáp lại = những kí tự được xếp thành hình 2 con bồ câu đang kiss nhau, ý muốn nói:” gửi nụ hôn của em tới anh”. Ngoài những lúc trốn ra khỏi nhà để đi chơi chúng tôi chỉ có thể “liếc mắt đưa tình” trong lúc ở trên lớp mà thôi.

<>Tôi tự nhủ với mình phải quyết tâm học tập để chứng tỏ với Tiểu Nhu, vì chỉ còn 2 tuần nữa là chúng tôi sẽ được nghỉ hè thôi mà. Với suy nghĩ đó tôi sẽ thấy thời gian trôi qua nhanh với tôi hơn.

<>Gác lại những buổi đi chơi sang 1 bên, những lúc chúi đầu với đồng sách vở tôi lại nhớ tới nụ hôn đầu tiên của tôi và Tiểu Nhu cách đây 1 tháng. Đã 1 tháng rồi tôi không được ôm Tiểu Nhu, đã 1 tháng rồi tôi

chưa được thử lại cảm giác môi kề môi với cô ấy... tất cả cứ chọt hiện lên trong tôi rồi lại vụt tắt, tôi ý thức mình chưa đủ trưởng thành để bận tâm quá nhiều vào cái chuyện yêu đương đó

<>Thấm thoát 1 mùa hè đã đến, đồng sách vở h đây bị tôi vứt qua 1 xó. Trong đầu tôi lúc này chỉ nghĩ xem nên làm những gì thật ý nghĩa dành cho Tiểu Nhu- tình yêu của tôi mà thôi

<>Mùa hè có thể coi là mùa đẹp đẽ nhất trong năm của các đôi tình nhân. Thì cứ thử tưởng tượng mà xem. Nghỉ hè, không còn phải lao đầu vào những bài tập thầy cô giáo giao về nhà, không còn phải ngày ngày lên lớp đối diện với những ông thầy bà cô xấu xí, không còn bị lũ bạn quấy rầy nữa. Chẳng phải quá tuyệt vời hay sao? Tôi với tình yêu bé nhỏ của tôi ngày ngày nắm tay nhau đi dạo trên con đường được cả 2 gọi thân mật là “kỉ niệm tình yêu”. Nghĩ cũng nực cười thật, Tiểu Nhu trước kia lạnh lùng là thế nhưng khi nhận lời làm người yêu của tôi, cô ấy lộ rõ là 1 tiểu yêu tinh nghịch ra trò. Đặc biệt Tiểu Nhu rất hay vùi tôi mua bóng bay cho cô ấy. Lần nào cũng vậy, mỗi lần ra ngoài chơi là y như rằng điệp khúc

<>-Á Phi, bóng bay kìa, anh mua 100 quả cho em đi

<>-Ôi trời, xin em, 100 quả thì cầm thế nào được??

<>-Em sẽ cầm mà, đi! Mua cho em! Em thích nó

<>-Thôi được rồi, lát về anh mua cho, chứ h mua rồi, anh sẽ không thể nào đạt được quyền lợi vốn có của mình

<>-Là sao?

<>-Em cầm chùm bóng bay to vậy anh sao ôm được em cơ chứ??

<>-Rõ ghét, anh lúc nào cũng chỉ có mấy cái suy nghĩ xấu xa đó thôi

<>Tiểu Nhu nhéo mũi tôi mà mắng, tôi biết cô ấy chỉ mắng yêu thôi. Có thể nào thì 2 người vẫn có thể nắm chặt tay nhau, khoác vai nhau dạo phố. Chúng tôi là 1 cặp tình nhân hoàn mỹ nhất trên đời.

<>Bây giờ tôi thường chạy sang phòng của Tiểu Nhu chơi hơn. Có 1 lần tôi mở cửa vào mà vô ý quên không gõ cửa, thật không ngờ, tôi thấy Tiểu Nhu đang xem mấy quyển tạp chí vớ vẩn, cô ấy đang tìm hiểu và nghiên cứu về 1 nụ hôn như thế nào mới được coi là ngọt ngào. Thấy tôi bước tới mặt Tiểu Nhu đỏ lừ gắp vội quyển báo đó vào rồi giấu đi. Thấy Tiểu Nhu ngượng tôi lại thấy buồn cười. Không nén nổi tôi cười phá lên xoa đầu cô ấy như 1 cô bé

<>-Thì ra là em đã nghiên cứu điều đó rất lâu để trao cho anh những nụ hôn ngọt ngào đó hả

<>Mặt Tiểu Nhu càng ngày càng đỏ, rồi cô ấy đuổi tôi ra ngoài. Có lẽ là cô ấy không muốn tôi nhìn thấy cái cảnh tượng “xấu hổ” ấy. Thường thì những nụ hôn trai gái dành cho nhau là tự phát, nhưng Tiểu Nhu thì lại khác, cô ấy đã phải đọc đi đọc lại rất lâu chỉ để hôn với tôi. Đó là niềm tự hào của 1 thằng con trai đang yêu như tôi. Cứ nhớ đến những lúc chúng tôi hôn nhau tôi lại nghĩ đến viễn cảnh Tiểu Nhu học hôn 1 mình... thật buồn cười quá. Cô ấy đúng là rất đáng yêu

<>Mọi người trong gia đình bắt đầu ngờ hoặc mối quan hệ giữa tôi và Tiểu Nhu, họ bắt đầu soi mói từng ánh nhìn, từng cử chỉ của cả 2 mỗi khi ở trong nhà. Điều đó làm tôi bức bối vô cùng. Chẳng lẽ lại nói thẳng ra cho rồi, nhưng Tiểu Nhu lại cấm không cho tôi nói, cô ấy bảo nếu tôi công khai quan hệ cô ấy sẽ không thêm nhìn mặt tôi nữa. Vậy là đành phải chôn chặt tình cảm trong lòng. Nhiều khi muốn lao tới âu yếm, vuốt ve người ta mà lại không thể, lại phải đợi cho đến tối, khi đèn đã tắt hẳn cả 2 mới dám lên ra khỏi phòng, bí mật hẹn nhau ở ngoài vườn hoa hướng dương.

<>Vừa thấy dáng Tiểu Nhu là tôi chạy vù đến, ôm chặt lấy thiên thần từ phía sau nũng nịu, có lẽ Tiểu Nhu giật mình, tôi nghe tiếng thở phào của cô ấy

-Thật ghét em quá, sao cứ phải giấu giếm làm gì?

<>-Mọi người sẽ không đồng ý đâu...

<>-Tại sao???

<>-Vì em là em anh

<>-Chỉ là trên giấy tờ thôi mà, em đâu phải em ruột của anh cơ chứ? Chúng ta vẫn có quyền yêu và kết hôn với nhau. Ha ha, anh đang tưởng tượng tới ngày chúng ta kết hôn, em mặc bộ váy cưới thật lộng lẫy, còn anh thì là 1 chú rể đẹp trai. Chúng ta nắm chặt tay nhau bước trên lễ đường... Ôi nghĩ tới đó là anh thấy hạnh phúc rồi

<>-Ảo tưởng, em đâu nói là em sẽ lấy anh???

<>-Á à, không lấy anh thì em còn định lấy ai nữa hả???

<>-Không, em không thèm lấy anh đâu! Anh xấu tính lắm!!!

<>-Hôm nay lại bày đặt anh xấu tính nữa cơ à??? Anh phải cho em biết tay mới được

<>Chỉ chờ có vậy tôi ôm chặt lấy Tiểu Nhu đè lên người cô ấy, nắm chặt lấy tay để khỏi cử động, thọc lét cho bồ ghét. Ai dè cái bàn tay tội lỗi của tôi lại động ngay phải... khuôn ngực của Tiểu Nhu. Cô ấy giật bắn mình, hét rõ to khiến tôi cũng giật mình không kém, phải bịt miệng cô ấy lại

<>-Em be bé cái mồm thôi,mọi người tỉnh dậy thì nguy to

<>-Ai cho anh giở trò xấu với em

<>-Anh xin lỗi, anh thề là anh không cố ý

<>-Ai mà biết được? Em đã bảo là anh xấu tính lắm mà!!! Thật ghét!!

<>-Oài, dù gì thì chúng ta cũng sẽ kết hôn, đằng nào em chẳng là của anh, anh là của em!!! Đừng ngại thế mà

<>Tôi nhe răng cười ranh mãnh rồi như 1 con mãnh thú, tôi chồm lấy Tiểu Nhu, đưa bàn tay của mình sờ khắp người cô ấy. Bỗng nhiên bản tính ham muốn tình dục dâng cao, mặc cho Tiểu Nhu giãy dụa tôi vẫn mở từng cúc áo của cô ấy ra, hôn khắp cơ thể thanh nhã ấy. Bất ngờ cái chân nhỏ xinh đó đá thẳng vào... thẳng nhỏ của tôi. Đau điếng tôi lồm cồm bò dậy, nhăn nhó nhìn Tiểu Nhu đầy trách móc

<>-em thật là độc ác

<>-Ai bảo anh giở trò đó ra với em!!! – Tiểu Nhu quát- Nói cho anh biết, không được động vào người em nữa

<>-Hic, anh xin lỗi. Ở nhưng mà em định ... định....- tôi lắp bắp

<>-Định gì???

<>-Định giữ đến đêm tân hôn chắc???- Nói xong câu đó tôi đỏ ửng mặt, sao mà xấu hổ thế không biết! Đã bảo là không được có những ý đồ đen tối đó trong đầu mà không tài nào kiềm chế được là sao???

<>-Trời ơi, anh nói luyên thuyên cái gì thế không biết??? Đồ xấu xa!!!- Tiểu Nhu toan bỏ đi thì tôi kéo cô ấy xuống sát người mình, ôm từ phía sau. Lúc này tôi mới cảm thấy là Tiểu Nhu béo hơn nhiều so với trước kia, chắc được chăm sóc nhờ bàn tay của mình đây mà ^^ nghĩ đến đó lại thấy mãn nguyện

<>-Tiểu Nhu, em nặng bao cân đấy hả???

<>-Em cũng chẳng biết nữa? Sao? Em béo lên hả??- Tiểu Nhu khẽ đẩy tôi ra nhưng vẫn bị bàn tay tôi ghì chặt

<>-Ừ, h em béo như heo ị, con heo mẹ sau này sẽ cùng anh sinh ra 1 bầy heo con, trắng trẻo, mũm mĩm, béo tròn, trông thật thích mắt

<>-Anh lại nghĩ lung tung rồi đấy

<>-Đâu, anh đang vạch ra kế hoạch cho 2 đứa chúng mình chứ linh tinh gì đâu??? Anh định khi mình sinh đứa con đầu lòng sẽ đặt tên nó là Nhật Nhật, em thấy sao??

<>-Đó là tên con trai mà, nếu là con gái thì sao???

<>-Em cổ hủ quá à- Tôi cốc nhẹ vào đầu thiên thần 1 cái- Trai hay gái đều đặt tên đó được mà, con gái mà tên Nhật Nhật thì rất cá tính đó

<>-Anh hâm thật rồi

<>-Ừ, tại em làm cho anh hâm đó! Bắt đền em đấy!!!

<>-Gì vậy? Anh chỉ giỏi đổ tội cho người khác thôi à

<>-Không biết đâu, hôn anh 1 cái đi rồi lên phòng ngủ

<>-Không, em buồn ngủ rồi, em lên phòng đây,mặc kệ anh đấy

<>Tiểu Nhu giãy dụa khỏi vòng tay tôi rồi chạy thẳng về phòng, lắc lư đôi mông nhỏ. Chưa lúc nào tôi thấy thoải mái như lúc này, đưa bàn tay của mình lên ngắm, tôi nhớ lại cảm giác lúc đưa tay sờ khắp người Tiểu Nhu. Bất chợt cảm giác hạnh phúc, ngọt ngào cứ ủa về, mỗi lúc càng mạnh

<>Tôi tự nhủ với mình phải quyết tâm học tập để chứng tỏ với Tiểu Nhu, vì chỉ còn 2 tuần nữa là chúng tôi sẽ được nghỉ hè thôi mà. Với suy nghĩ đó tôi sẽ thấy thời gian trôi qua nhanh với tôi hơn.

<>Gác lại những buổi đi chơi sang 1 bên, những lúc chúi đầu với đồng sách vở tôi lại nhớ tới nụ hôn đầu tiên của tôi và Tiểu Nhu cách đây 1 tháng. Đã 1 tháng rồi tôi không được ôm Tiểu Nhu, đã 1 tháng rồi tôi chưa được thử lại cảm giác môi kề môi với cô ấy... tất cả cứ chợt hiện lên trong tôi rồi lại vụt tắt, tôi ý thức mình chưa đủ trưởng thành để bận tâm quá nhiều vào cái chuyện yêu đương đó

<>Thấm thoát 1 mùa hè đã đến, đồng sách vở h đây bị tôi vứt qua 1 xó. Trong đầu tôi lúc này chỉ nghĩ xem nên làm những gì thật ý nghĩa dành cho Tiểu Nhu- tình yêu của tôi mà thôi

<>Mùa hè có thể coi là mùa đẹp đẽ nhất trong năm của các đôi tình nhân. Thì cứ thử tưởng tượng mà xem. Nghỉ hè, không còn phải lao đầu vào những bài tập thầy cô giáo giao về nhà, không còn phải ngày ngày lên lớp đối diện với những ông thầy bà cô xấu xí, không còn bị lũ bạn quấy rầy nữa. Chẳng phải quá tuyệt vời hay sao? Tôi với tình yêu bé nhỏ của tôi ngày ngày nắm tay nhau đi dạo trên con đường được cả 2 gọi thân mật là “kỷ niệm tình yêu”. Nghĩ cũng nực cười thật, Tiểu Nhu trước kia lạnh lùng là thế nhưng khi nhận lời làm người yêu của tôi, cô ấy lộ rõ là 1 tiểu yêu tinh nghịch ra trò. Đặc biệt Tiểu Nhu rất hay vùi tôi mua bóng bay cho cô ấy. Lần nào cũng vậy, mỗi lần ra ngoài chơi là y như rằng điệp khúc

<>-Á Phi, bóng bay kìa, anh mua 100 quả cho em đi

<>-Ôi trời, xin em, 100 quả thì cầm thế nào được??

<>-Em sẽ cầm mà, đi! Mua cho em! Em thích nó

<>-Thôi được rồi, lát về anh mua cho, chứ h mua rồi, anh sẽ không thể nào đạt được quyền lợi vốn có của mình

<>-Là sao?

<>-Em cầm chùm bóng bay to vậy anh sao ôm được em cơ chứ???

<>-Rõ ghét, anh lúc nào cũng chỉ có mấy cái suy nghĩ xấu xa đó thôi

<>Tiểu Nhu nhéo mũi tôi mà mắng, tôi biết cô ấy chỉ mắng yêu thôi. Có thể nào thì 2 người vẫn có thể nắm chặt tay nhau, khoác vai nhau dạo phố. Chúng tôi là 1 cặp tình nhân hoàn mỹ nhất trên đời.

<>Bây giờ tôi thường chạy sang phòng của Tiểu Nhu chơi hơn. Có 1 lần tôi mở cửa vào mà vô ý quên không gõ cửa, thật không ngờ, tôi thấy Tiểu Nhu đang xem mấy quyển tạp chí vớ vẩn, cô ấy đang tìm hiểu và nghiên cứu về 1 nụ hôn như thế nào mới được coi là ngọt ngào. Thấy tôi bước tới mặt Tiểu Nhu đỏ lừ gắp vội quyển báo đó vào rồi giấu đi. Thấy Tiểu Nhu ngượng tôi lại thấy buồn cười. Không nén nổi tôi cười phá lên xoa đầu cô ấy như 1 cô bé

<>-Thì ra là em đã nghiên cứu điều đó rất lâu để trao cho anh những nụ hôn ngọt ngào đó hả

<>Mặt Tiểu Nhu càng ngày càng đỏ, rồi cô ấy đuổi tôi ra ngoài. Có lẽ là cô ấy không muốn tôi nhìn thấy cái cảnh tượng “xấu hổ” ấy. Thường thì những nụ hôn trai gái dành cho nhau là tự phát, nhưng Tiểu Nhu thì lại khác, cô ấy đã phải đọc đi đọc lại rất lâu chỉ để hôn với tôi. Đó là niềm tự hào của 1 thằng con trai đang yêu như tôi. Cứ nhớ đến những lúc chúng tôi hôn nhau tôi lại nghĩ đến viễn cảnh Tiểu Nhu học hôn 1 mình... thật buồn cười quá. Cô ấy đúng là rất đáng yêu

<>Mọi người trong gia đình bắt đầu ngờ hoặc mối quan hệ giữa tôi và Tiểu Nhu, họ bắt đầu soi mói từng ánh nhìn, từng cử chỉ của cả 2 mỗi khi ở trong nhà. Điều đó làm tôi bức bối vô cùng. Chẳng lẽ lại nói thẳng ra cho rồi, nhưng Tiểu Nhu lại cấm không cho tôi nói, cô ấy bảo nếu tôi công khai quan hệ cô ấy sẽ không thêm nhìn mặt tôi nữa. Vậy là đành phải chôn chặt tình cảm trong lòng. Nhiều khi muốn lao tới âu yếm, vuốt ve người ta mà lại không thể, lại phải đợi cho đến tối, khi đèn đã tắt hẳn cả 2 mới dám lên ra khỏi phòng, bí mật hẹn nhau ở ngoài vườn hoa hướng dương.

<>Sang trang để đọc tiếp

5. Chương 5

Vừa thấy dáng Tiểu Nhu là tôi chạy vù đến, ôm chặt lấy thiên thần từ phía sau nũng nịu, có lẽ Tiểu Nhu giật mình, tôi nghe tiếng thở phào của cô ấy

-Thật ghét em quá, sao cứ phải giấu giếm làm gì?

-Mọi người sẽ không đồng ý đâu...

-Tại sao???

-Vì em là em anh

-Chỉ là trên giấy tờ thôi mà, em đâu phải em ruột của anh cơ chứ? Chúng ta vẫn có quyền yêu và kết hôn với nhau. Ha ha, anh đang tưởng tượng tới ngày chúng ta kết hôn, em mặc bộ váy cưới thật lộng lẫy, còn anh thì là 1 chú rể đẹp trai. Chúng ta nắm chặt tay nhau bước trên lễ đường... Ôi nghĩ tới đó là anh thấy hạnh phúc rồi

-Ảo tưởng, em đâu nói là em sẽ lấy anh???

-Á à, không lấy anh thì em còn định lấy ai nữa hả???

-Không, em không thêm lấy anh đâu! Anh xấu tính lắm!!!

-Hôm nay lại bày đặt anh xấu tính nữa cơ à???

Anh phải cho em biết tay mới được

Chỉ chờ có vậy tôi ôm chặt lấy Tiểu Nhu đè lên người cô ấy, nắm chặt lấy tay để khỏi cử động, thọc lét cho bõ ghét. Ai dè cái bàn tay tội lỗi của tôi lại động ngay phải... khuôn ngực của Tiểu Nhu. Cô ấy giật bắn mình, hét rõ to khiến tôi cũng giật mình không kém, phải bịt miệng cô ấy lại

-Em be bé cái mồm thôi, mọi người tỉnh dậy thì nguy to

-Ai cho anh giở trò xấu với em

-Anh xin lỗi, anh thề là anh không cố ý

-Ai mà biết được? Em đã bảo là anh xấu tính lắm mà!!! Thật ghét!!

-Oài, dù gì thì chúng ta cũng sẽ kết hôn, đằng nào em chẳng là của anh, anh là của em!!! Đừng ngại thế mà

Tôi nhe răng cười ranh mãnh rồi như 1 con mãnh thú, tôi chồm lấy Tiểu Nhu, đưa bàn tay của mình sờ khắp người cô ấy. Bỗng nhiên bản tính ham muốn tình dục dâng cao, mặc cho Tiểu Nhu giãy dụa tôi vẫn mở từng cúc áo của cô ấy ra, hôn khắp cơ thể thanh nhã ấy. Bất ngờ cái chân nhỏ xinh đó đá thẳng vào... thẳng nhỏ của tôi. Đau điếng tôi lồm cồm bò dậy, nhăn nhó nhìn Tiểu Nhu đầy trách móc

-em thật là độc ác

-Ai bảo anh giở trò đó ra với em!!! – Tiểu Nhu quát- Nói cho anh biết, không được động vào người em nữa

-Hic, anh xin lỗi. Ồ nhưng mà em định ... định....- tôi lắp bắp

-Định gì???

-Định giữ đến đêm tân hôn chắc???

-Nói xong câu đó tôi đỏ ửng mặt, sao mà xấu hổ thế không biết! Đã bảo là không được có những ý đồ đen tối đó trong đầu mà không tài nào kiềm chế được là sao???

-Trời ơi, anh nói luyên thuyên cái gì thế không biết??? Đồ xấu xa!!!- Tiểu Nhu toan bỏ đi thì tôi kéo cô ấy xuống sát người mình, ôm từ phía sau. Lúc này tôi mới cảm thấy là Tiểu Nhu béo hơn nhiều so với trước kia, chắc được chăm sóc nhờ bàn tay của mình đây mà ^^ nghĩ đến đó lại thấy mãn nguyện

-Tiểu Nhu, em nặng bao cân đấy hả???

-Em cũng chẳng biết nữa? Sao? Em béo lên hả??- Tiểu Nhu khê đẩy tôi ra nhưng vẫn bị bàn tay tôi ghi chặt

-Ừ, h em béo như heo ý, con heo mẹ sau này sẽ cùng anh sinh ra 1 bầy heo con, trắng trẻo, mũm mĩm, béo tròn, trông thật thích mắt

-Anh lại nghĩ lung tung rồi đấy

-Đâu, anh đang vạch ra kế hoạch cho 2 đứa chúng mình chứ linh tinh gì đâu??? Anh định khi mình sinh đứa con đầu lòng sẽ đặt tên nó là Nhật Nhật, em thấy sao??

-Đó là tên con trai mà, nếu là con gái thì sao???

-Em cổ hủ quá à- Tôi cốc nhẹ vào đầu thiên thần 1 cái- Trai hay gái đều đặt tên đó được mà, con gái mà tên Nhật Nhật thì rất cá tính đó

-Anh hâm thật rồi

-Ừ, tại em làm cho anh hâm đó! Bắt đền em đấy!!!

-Gì vậy? Anh chỉ giới thiệu tôi cho người khác thôi à

-Không biết đâu, hôn anh 1 cái đi rồi lên phòng ngủ

-Không, em buồn ngủ rồi, em lên phòng đây,mặc kệ anh đấy

Tiểu Nhu giãy dụa khỏi vòng tay tôi rồi chạy thẳng về phòng, lắc lư đôi mông nhỏ. Chưa lúc nào tôi thấy thoải mái như lúc này, đưa bàn tay của mình lên ngắm, tôi nhớ lại cảm giác lúc đưa tay sờ khắp người Tiểu Nhu. Bất chợt cảm giác hạnh phúc, ngọt ngào cứ ủa về, mỗi lúc càng mạnh

Còn đang đắm chìm vào dòng cảm xúc thăng hoa khi được làm lễ cưới với Tiểu Nhu trong nhà thờ, được ôm cô ấy trong vòng tay, được làm những việc mà từ trước đến nay vẫn chưa được làm thì bị tiếng gọi lạnh lẽo kéo trở về với thực tại. Khốn khiếp! Tôi đang có 1 giấc mơ rất đẹp mà

-Anh trai yêu quý, hôm nay mình đi hóng gió đi!

Ném cái gối để tỏ ý không bằng lòng tôi lèm bèm nói

-Để im cho tôi động phòng đi!!!

-Á Phi, anh lại mơ cái quái gì thế? Dậy mau, đưa em đi hóng mát

Hả? Giọng Tiểu Nhu, trời. Là Tiểu Nhu hả? Tôi giật mình bật dậy như lò xò, thấy xấu hổ với những ý nghĩ có phần xấu xa trong giấc mơ của mình

-Nhìn cái gì mà nhìn?? Trong đầu anh lại bắt đầu nảy nở những hành vi đáng bị kiểm điểm rồi đó

-Tiểu Nhu, lúc này anh mơ anh được cưới em, chúng ta còn động phòng nữa

Bàn tay tôi kéo Tiểu Nhu xuống nằm sát bên cạnh mình, cô vùng vẫy, đập túi xách vào người hét tôi dậy mau làm tôi mất hứng quá. Vậy là lại phải quay trở về với thực tại, chỉ có thể ngắm thiếu nữ yêu kiều mà không thể làm gì >"< ôi,=" " lúc=" " này=" " tôi=" " ước=" " gì=" " mình=" " được=" " như=" " tên=" " hứa=" " vũ=" " có=" " thể=" " "không=" " đang=" " hoàng=" " với=" " xương=" ">

<>-Bây giờ 2 đứa mới xuống đó hả? Nhìn xem mấy giờ rồi???

<>-Mới có 8h thôi mà mẹ. Nghỉ hè rồi không lẽ mẹ lại muốn quản lý giờ giấc của con nữa à???

<>-Tiểu Nhu, Á Phi, lát 2 đứa lên phòng bố! Bố muốn nói chuyện riêng với 2 đứa

<>Cả tôi lẫn Tiểu Nhu không hẹn mà nhìn nhau, không biết bố muốn nói chuyện gì đây? Lẽ nào là việc chúng tôi yêu nhau sao? Cầm đầu xuống ăn cho hết bát cơm, tôi thấy tên Vĩnh Thành đang cười 1 cách nham hiểm

<>-Ăn xong rồi thì lên phòng bố mau lên nào

<>Cả tôi lẫn Tiểu Nhu đều sợ hãi, cả 2 lùi thối bước sau bố. Mẹ tôi thì cần nhân

<>-Lại chuyện gì nữa đây, sao xảy ra lắm chuyện phiền toái thế không biết!!!

<>Khi tôi và Tiểu Nhu đặt chân vào phòng rồi, bố tôi chốt cửa rồi ngồi ở bàn làm việc của ông

-Nói thật đi, có phải 2 đứa đang tìm hiểu nhau không???

<>-Bố à, sao tự nhiên lại nghĩ thế? Chúng con là anh em mà

<>-Tiểu Nhu, con nói xem!!!

<>-Dạ...

<>-Bố! Không lẽ anh trai đối xử tốt với em gái lại bị hiểu lầm là yêu sao??

<>-Bố đang hỏi Tiểu Nhu

<>Nghe bố tôi quát,lập tức tôi im thin thít, h Tiểu Nhu phải đối mặt với tử thần đây

-Vâng! Bố sẽ không cấm anh Phi và con yêu nhau chứ ạ???

<>-Vậy hóa ra đó là sự thật hả? Bố còn tưởng thằng Thành chỉ gạt bố thôi... ai ngờ....

<>Cái gì cơ? Lại là thằng Thành! Tại sao nó lại nói chuyện đó ra với bố tôi cơ chứ? Nó muốn gì ở 2 chúng tôi đây? Nó đã ăn hiếp Tiểu Nhu giờ lại còn giở mấy trò dè tiện đó ra là sao hả???

<>-Bố à! Chúng con yêu nhau thật mà!!! Con hy vọng bố sẽ hiểu và không ngăn cản tình cảm của chúng con

<>Bố tôi im lặng, khoát tay ra hiệu cho chúng tôi ra khỏi phòng, có lẽ ông đang rất phiền lòng thì phải

<>Vừa bước khỏi phòng của bố, tôi xông thẳng vào phòng thằng anh trai ác ôn, thụi cho nó 1 quả đấm vào bụng

-Thằng khốn nạn

<>-Mày điên à???- Hấn ôm bụng nhăn nhó

<>-Tại sao lại búp xép chuyện đó với bố ra làm gì? Mày im thì chết à???

<>-Chỉ là tao thấy gai mắt khi nhìn thấy mày với con đĩ ý ở bên nhau thôi

<>“Con đĩ” cụm từ này đã lâu lắm tôi không được nghe rồi, h hấn lại thốt ra, máu nóng trong người tôi dồn hết cả vào trong lòng bàn tay, tôi thẳng tay đấm hấn 1 cái nữa vào mồm, máu chảy ra từ khóe môi. Hấn cũng không dễ dàng bỏ qua, đánh trả tôi 1 cái khiến tôi loạng choạng, ngã xõng xoài ra nền nhà

<>-Mày bị con đĩ ấy cho ăn bùa mê à mà dám đánh cả anh trai mày???

<>-Im đi, không được sỉ nhục Tiểu Nhu như thế

<>Hấn tiến gần, xốc cổ áo tôi lên, hấn gần từng tiếng

-Tao nói ày biết, trong mắt tao nó chỉ là 1 con đĩ, 1 con đĩ đốn mặt khốn khiếp mà thôi

<>-cầm mồm

<>-H thì cút ra khỏi phòng của tao! Thật bần tay tao khi động vào người mày quá! Sao tao lại có thể có thằng em như mày cơ chứ?

<>Đầu tôi ong ong, người lão đảo bước ra khỏi căn phòng đó. Quệt đi vệt máu trên môi, tôi như quy xuống khi thấy mình thật vô dụng, vô dụng đến nỗi không thể bảo vệ được người con gái mình yêu, không thể làm

gì được khi người ta lãng mạ người mình yêu. Ôi sao trên đời lại có thể tồn tại 1 thằng bất tài vô dụng như tôi cơ chứ???

<>Tôi có xứng đáng với Tiểu Nhu không?? Có xứng đáng với tình yêu trong sáng mà cô ấy dành cho tôi không???

<>Chúng tôi đạp xe vòng quanh Thiên Tân, giao thông tắc nghẽn, khói bụi mù mịt không ngăn cản niềm vui khi được ở bên nhau của cả 2. Đang vui Tiểu Nhu lại hỏi 1 câu làm tôi mất hứng

<>-Anh nghĩ bố sẽ chấp nhận để chúng ta yêu nhau chứ???

<>-Nhất định rồi

<>-Hy vọng là thế...-Tiểu Nhu trầm ngâm

<>Sang trang để đọc tiếp

6. Chương 6

Trở về nhà, bắt gặp ngay ánh mắt khinh bỉ của Vĩnh Thành, tôi nắm chặt lấy tay Tiểu Nhu, đi thẳng, không quay lại nhìn hần, tôi không muốn Tiểu Nhu vì hần mà buồn, vì hần mà cô ấy bị tổn thương

Ước gì chúng tôi có thể có 1 mái nhà riêng, chỉ cuộc sống 2 người chúng tôi thôi... thì hạnh phúc biết chừng nào

Chúng tôi sẽ sinh 2 đứa con, 1 trai 1 gái

Tôi là 1 ông bố tuyệt vời, còn mẹ nó sẽ là 1 người phụ nữ hoàn mĩ nhất trần gian

Tiểu Nhu vịn lấy cổ tôi nói thầm

-Á Phi, nhất định em sẽ kết hôn với anh

Tôi điếng người, từ trước đến nay mỗi khi động chạm tới vấn đề kết hôn là Tiểu Nhu lại mắng tôi ngốc nghếch, vậy mà giờ đây, trước mặt tôi, cô ấy nói NHẤT ĐỊNH SẼ LẤY TÔI. Niềm hạnh phúc không thể giấu nổi trong lòng, tôi nhắc bỗng lấy thiên thần lên, quay cô ấy 1 vòng rồi hét lớn như muốn cho cả thế giới biết rằng

-Tôi và Tiểu Nhu sẽ kết hôn

Tất nhiên đó mới chỉ là lời hứa, điều quan trọng là chúng tôi chưa đủ tuổi kết hôn, phải đợi 3 năm nữa cơ. Không sao, đợi 3 năm để lấy được 1 cô vợ trinh tiết, lại là người mình yêu thì có 30 năm tôi vẫn đợi được

Trong suốt 1 tuần, ngày nào tôi cũng rủ Tiểu Nhu đi hóng gió ở trên cầu, ngày nào cũng 100 quả bóng bay được thả lên trời. Tôi mang theo cả bút dạ, bắt cô ấy phải viết lên mỗi quả dòng chữ “Tiểu Nhu sẽ kết hôn với Á Phi”. Ban đầu Tiểu Nhu nhất quyết không chịu, cho rằng đó là trò trẻ con, trông thật buồn cười. Tôi gõ đầu cô ấy nói mình đã đến tuổi vị thành niên đâu mà chẳng là trẻ con? Em không viết chữ gì? Vậy thì để 1 mình anh viết. Nghe tôi dọa dẫm, Tiểu Nhu đành phải ngoan ngoãn cầm bút viết lên từng quả bóng, và mỗi quả bóng được bay lên tận trời xanh như 1 lời hứa....

Nhiều người đi qua lắc đầu ngán ngẩm, chắc họ nghĩ 2 đứa chúng tôi bị thần kinh

Nhưng nhiều đôi nam nữ lại nhìn chúng tôi có vẻ ái mộ, cô gái khẽ huých chàng trai nói “Đấy, anh xem. Người ta lãng mạn thế chứ? Mà khi nào anh định cưới em?”

Sáng nay Tiểu Nhu dậy rất sớm tự mình lau dọn nhà cửa. Khi tôi thức dậy thấy cô ấy đang tranh giành công việc với bác Trương

-Để cháu làm đi mà

-Cô chủ, nếu ông mà nhìn thấy sẽ mắng chết chúng tôi đó. Không chừng còn bị đuổi việc nữa

-Bác yên tâm, cháu không nói thì không ai biết đâu. Bác để cháu làm đi

Nói qua nói lại 1 hồi lâu bác Trương mới trở vào bếp, tôi chạy tới ôm Tiểu Nhu từ phía sau nũng nịu nói

-Vợ yêu! Sao hôm nay lại muốn làm việc vậy? Ngứa ngứa chân tay à???

-Em phải học làm việc nhà để trở thành 1 người vợ tốt mà! Tránh ra đi nào, em phải lau cầu thang

-Hả???

-Anh Hả cái gì? Có tránh ra không thì bảo???

Tôi đứng ngăn người ra trên cửa phòng, chợt nghe tiếng Tiểu Nhu kêu “Á” lên 1 tiếng, vội giật mình lao nhanh xuống. Trời ơi, Tiểu Nhu ngã cầu thang, cô ấy đang ôm chân khóc tầm tức.

Ôi trời ạ, vợ tốt gì cơ chứ? Em hại anh rồi Tiểu Nhu ơi

Tiểu Nhu vào viện, bố tôi được 1 phen hoảng hồn, bỏ việc ở công ty lao tới bệnh viện hỏi thăm tình trạng sức khỏe của cô ấy. Sau khi nghe bác sĩ nói bị sai chân, cần bó bột 2 tuần bố tôi mới thở phào 1 cái. Khi biết nguyên nhân Tiểu Nhu bị ngã, bác Trương bị bỏ dày cho 1 hồi, nhưng cuối cùng ông vẫn hạ giọng

-Sau này bác đừng để Tiểu Nhu động tay vào việc nhà. Đó không phải việc của nó!!!

Tiểu Nhu đòi xuất viện nhưng cả bố và tôi đều không đồng ý, muốn cô ấy nằm ở viện để dễ bề theo dõi. Bố vỗ vai tôi dặn phải chăm sóc cho Tiểu Nhu thật chu đáo, cô ấy là tài sản lớn nhất của gia đình ta đấy. Mặc dù dạ dā vâng vâng nhưng thú thật là tôi chẳng thể hiểu nổi bố tôi nói gì, sao lại là tài sản lớn nhất của gia đình???

Ngày nào chị Châu cũng nấu canh gà hầm cho Tiểu Nhu, tôi nằng nặc phải tự tay mang tới cho cô ấy, không cần đến sự trợ giúp của ai. Ngày nào cũng vậy tôi tự tay đút thức ăn cho cô ấy rồi hỏi

-Ngon không em???

Tiểu Nhu khẽ gật

-Em thích ăn chứ??? Ngày nào ăn không ngứa à??

-Rất ngon mà, em rất thích

-Ừa thế so anh với canh gà thì em thích bên nào hơn???

-Đến gốc!!

Nếu không vì Tiểu Nhu đang nằm trên giường bệnh với cái chân đau thì tôi đã cho cô ấy 1 trận rồi. Ở đâu có cái kiểu con gái mà suốt ngày đi bắt nạt con trai vậy? Lại còn làm người ta lo sốt vó nữa chứ

Tiểu Nhu bảo cô tự ăn được không cần tôi bón cho, vậy là tôi ngồi yên nhìn cô ấy ăn canh gà 1 cách ngon miệng. Nhìn Tiểu Nhu ngày càng có da có thịt, béo trắng lên trông dễ ghét thật. Tôi khẽ nhéo má Tiểu Nhu mắng trông cô ấy càng ngày càng giống 1 con heo nái Tiểu Nhu lườm nhẹ tôi

-Á Phi, anh về nhà lấy cho em quyển truyện trên mặt bàn trong phòng dùm em

-Hả?

-Anh lại mơ màng cái gì đấy? em bảo anh về lấy cuốn truyện ở mặt bàn trong phòng của em

-Ủa? mỗi ngày đều có anh ở bên mà em còn muốn gì nữa? con gái thật là có lòng tham không đáy

-Thôi mà anh!!! Em đang đọc dở, về lấy dùm em đi! Mau lên

-Thôi được rồi, đợi anh chút, đừng buồn khi anh không ở bên cạnh mà nghĩ quẩn nhé ^^

-Anh chỉ giỏi nói vớ vẩn

-Trước khi anh đi em có muốn nói gì với anh không

-Nói gì???

-Ví dụ như em yêu anh chẳng hạn, xong tặng anh 1 nụ hôn

-Thôi anh đừng có mà câu giờ nữa, mau về lấy cho em đi. Không em giận bây giờ

-Đây, làm gì mà xua anh như xua tà ý hả???

Tôi uể oải đứng lên vươn vai 1 cái rồi mới bước ra khỏi phòng bệnh viện. Truyen với chả trò, không biết đó là thứ ma lực gì mà thu hút Tiểu Nhu đến vậy nữa

Rảo bước vào phòng Tiểu Nhu, đi qua phòng của bố, chợt tôi nghe tiếng cãi vã

-Bố, bố không thể để con Nhu nó hút hồn thằng Á Phi được, bố phải biết xuất thân của Tiểu Nhu chứ???
Bố không phải bố đẻ của nó thì có quyền gì để 2 đứa chúng nó qua lại với nhau cơ chứ???

Tiếng bố tôi thở dài đầy phiền não, thằng anh tôi lại nói tiếp

-Bố đừng quên là bố đã hứa với bố Tiểu Nhu rằng năm nó 18 tuổi sẽ trả nó về với người ta. Người ta chỉ nhờ bố nuôi dưỡng nó thôi, đâu có cho bố cái quyền gán ghép tình yêu thế? Rồi họ sẽ nghĩ là bố chỉ lợi dụng để có được tài sản của họ thôi

-Mày im đi.

-Con phải nói!!! Bố quên là bố Tiểu Nhu đã nói rằng sẽ gả nó vào 1 gia đình thật tử tế hả??? Bố dù gì cũng chỉ là 1 ông giám đốc người ta thuê làm bù nhìn thôi....

-Thằng khốn nạn. Mày có im ngay không thì bảo???

Tôi chết lặng ở ngoài, trượt lưng xuống cánh cửa, tâm trạng rối bời. BUồn thê thảm, hận kinh khủng cái cuộc đời tầm phào này. Thì ra tài sản của gia đình tôi trước h đều là của Tiểu Nhu. Người ta nhờ bố tôi nuôi dưỡng cô trong 3 năm. Mỗi năm họ trả tiền cho bố tôi, rồi cuối cùng sẽ gả cô ấy vào 1 gia đình danh giá... còn tôi, chỉ là 1 thằng ăn xin, tiêu bằng đồng tiền của Tiểu Nhu. Thật khốn nạn cho cái cuộc đời tôi quá

Giờ thì tôi đã hiểu tại sao bố tôi nói Tiểu Nhu là tài sản của gia đình chúng ta rồi

Và tôi cũng đã hiểu tại sao mọi người lại ngăn cấm việc chúng tôi yêu nhau rồi

Cánh cửa phòng bật ra, cả bố lẫn anh trai kinh ngạc nhìn tôi quy xuống khóc

1 chút tự ái của đàn ông cũng chẳng còn nữa tôi túm lấy cổ áo Vĩnh Thành mà hét

-Tại sao lại lừa tôi cơ chứ???? Tại sao? Tại sao không nói cho tôi biết điều đó trước???

Tiểu Nhu được xuất viện, niềm vui lúc nào cũng thường trực trên gương mặt của cô, bây giờ cô ấy rất hay vạch ra những kế hoạch tương lai cho cả 2. Tôi cười khinh bỉ trong lòng, còn đâu chuyện sẽ kết hôn với nhau nữa, còn đâu việc chúng tôi sẽ có 2 đứa con.

Từ khi biết được sự việc tôi hay cáu bẳn lại giận dữ vô cớ với Tiểu Nhu. Như đoán được tâm sự của tôi cô ấy hỏi

-Á Phi, nói cho em biết đi. Có việc gì vậy

-Chẳng có gì cả

-Vậy tại sao anh lại đối xử với em thế

-Đối xử với em thế nào???- Tôi lạnh lùng nói

-Em nhận thấy anh không còn như trước kia nữa

-Vậy hả? Lúc nào anh chẳng như vậy???

-Anh thay đổi nhiều quá!

Nói xong Tiểu Nhu thở dài, nhìn ra ngoài cửa sổ theo 1 hướng không xác định, vu vơ. Thực ra tôi muốn ôm chặt Tiểu Nhu, gục vào vai cô ấy mà khóc, nói rằng tôi sẽ kiếm thật nhiều tiền, thật nhiều tiền để nuôi cô ấy... nhưng còn đâu? Còn đâu nữa???Tôi là 1 thằng con trai... tôi thà bị mất đi tình yêu còn hơn là phải hạ mình van xin và bị người ta khạc nhổ! Yêu đâu có nghĩa là suốt đời phải gắn bó với nhau đâu? Chỉ cần cả

2 luôn nhớ về nhau là quá đủ rồi. Sau này tôi vẫn hối hận với cái suy nghĩ nông nổi trẻ con của mình, chính vì cái tính cách đó mà sau này tôi đã mất đi tình yêu đích thực của mình

Kì nghỉ hè thấm thoát trôi qua, lại bước vào năm học mới. Tôi và Tiểu Nhu vẫn tới trường đều đều. Việc chúng tôi yêu nhau được cái mở vệt của Khương Trung lan truyền cho cả trường biết. Mọi người nhìn tôi bằng những con mắt ngưỡng mộ, nếu là trước kia chắc chắn tôi sẽ rất tự hào, nhưng bây giờ, máu nóng dồn lên tới tận cổ họng, không thể chịu được cái điệu bộ lời xởi của Khương Trung, tôi túm lấy cổ áo hắn và hét vào mặt

-Im đi, yêu đương gì cơ chứ? Tiểu Nhu là em gái tôi, cậu hiểu chưa???

Tiểu Nhu lặng người, cô ấy chăm chú nhìn tôi 1 hồi lâu = 1 đôi mắt xa lạ, = cái khinh thường của trước kia, tôi thấy 1 giọt nước mắt rơi từ mi phải của cô ấy. Lòng quặn thắt....

Tiểu Nhu à, anh biết phải làm sao đây? Anh không có đủ dũng cảm để yêu em. Anh không nên ích kỉ giữ riêng em cho anh. Anh không phải là 1 thằng đàn ông tốt, anh không xứng đáng với em, không xứng đáng với tình cảm của em dành cho anh... vậy nên anh phải đi thôi, anh phải rời xa em, anh phải học tập với 1 cuộc sống không em.... Nếu cứ như bây giờ, ngày nào cũng phải đối diện với em chắc anh sẽ không sống nổi mất. Tiểu Nhu... anh xin lỗi.... ngàn lần xin lỗi em....

Sang trang để đọc tiếp

7. Chương 7

Khi nghe tôi nói muốn sống riêng cả nhà đã không khỏi choáng váng, nhất là Tiểu Nhu, trong suốt bữa cơm, cô ấy đỡ đỡ người, tôi chú ý hầu như cô ấy không động đến chút thức ăn nào. Bố có lẽ cũng hiểu ra vấn đề nên đồng ý với sự lựa chọn của tôi. Mẹ tôi thì dứt khoát không đồng ý vì những lý do rất “đàn bà”, nhưng sự quyết tâm của tôi buộc bà phải đồng ý. À, cũng phải nói thêm 1 chi tiết nhỏ nữa là. Nếu muốn tránh mặt Tiểu Nhu nhất định tôi phải chuyển lớp. Tôi học lớp buổi sáng, Tiểu Nhu học lớp ban chiều... cứ như vậy, chúng tôi sẽ không bao giờ phải đụng mặt lẫn nhau

Căn phòng rộng chưa đến 10m2 với giá 400tệ/ tháng cùng với những chi tiêu sinh hoạt hàng ngày trừ tiền học phí thì hết khoảng 800 tệ

Có lẽ nếu là trước kia thì 800 tệ chỉ đủ cho 1 buổi ăn vặt, khao bạn bè linh tinh, nhưng giờ, số tiền đó với tôi quả là không nhỏ chút nào, tôi phải ăn tiêu tần tiện, nào thì cơm hộp, mì gói hay 1 ổ bánh mì. Tôi tuyệt nhiên không nhận bất cứ 1 sự giúp đỡ nào từ phía gia đình. Tự kiếm một công việc làm thêm ngoài giờ học để trả tiền thuê nhà, tiền điện nước, ăn uống. Lần đầu tiên 1 công tử như tôi phải nếm trải mùi đời...Nhiều khi đang gặm mẩu bánh mì tôi thấy xót thay số phận của mình rồi nhớ tới Tiểu Nhu, đột nhiên cổ họng nghẹn ứ, không nuốt được tiếp nhưng vẫn cố ăn. Nước mắt tôi cứ thế mà trào ra, phải lấy tay áo gạt nước mắt rồi ngước mắt lên trời thì nước mắt mới không trào ra. Những tiếng nấc cứ mỗi lúc mỗi to thêm. Tôi hận mình là 1 thằng con trai mà yếu đuối, còn không bằng cả 1 cô gái- Tiểu Nhu

Giữa tháng 7 và 8 mưa phùn liên miên, nhìn ra ngoài trời tôi vẫn thường nhớ đến Tiểu Nhu thầm hỏi h này cô ấy đang làm gì, có nhớ tới tôi không? Hay chỉ ít cũng là buồn vì không có tôi bên cạnh?

Khoác 1 chiếc áo dài ra ngoài tôi bước tới tiệm ăn nhanh mà mình làm thêm với mức lương 1000. Thực ra công việc cũng chẳng khó khăn gì lắm, chỉ là phải chạy đi chạy lại nhiều với phải tập trung nào bộ nhiều để nhớ được những món ăn khách gọi thôi. Nhưng hôm nay thì tôi không tập trung được, cứ hết làm rơi bát đĩa lại đem nhầm thức ăn. Lẽ ra bàn 5 gọi mì xào thì tôi lại mang ra bàn 11, bàn 7 gọi pizza tôi lại đem sang bàn 3. Cứ thế 3 lần ông chủ mắng cho tôi 1 trận té tát, mưa phùn cứ vắng túa lua vào mặt tôi. Tức giận tôi ném ngay cái tạp dề xuống đất trước mặt ông ta rồi giận dữ bỏ về. Coi như tháng này tôi làm không công cho lão già đó.

Mưa càng rơi càng làm lòng tôi quặn đau hơn, ngồi ở chiếc ghế đá trên con phố kỉ niệm của cả 2, tôi ôm trán khóc. Vẫn còn cảm tạ ông trời rất nhiều vì đã để trời mưa, vậy nên sẽ không ai biết tôi khóc, vì nước mưa đã hòa tan cùng nước mắt, ướt đầm trên khuôn mặt tôi rồi.

Tôi cứ ngồi bất động ở đó cho tới 7h tối, khi đèn đường đã được thấp sáng. Đứng dậy thấy người nao nao, đầu ong lên như bị say rượu, tôi phịch xuống ghế ngồi bóp trán, bất chợt thấy 1 bóng dáng quen thuộc đang rảo bước đi trong màn mưa. Không ô, không áo khoác, tóc tai bết vào thành từng lọn rối, gương mặt hốc hác, thân hình vốn đã gầy gò nay càng tiều tụy hơn. Có lẽ cô ấy đã bỏ ăn rất lâu rồi. Tôi thấy thương xót, đau lòng vô cùng. Dường như sợ Tiểu Nhu sẽ phát hiện ra mình, tôi kéo chiếc mũ sụp xuống che hết quá nửa khuôn mặt. Cô ấy lướt ngang qua tôi trong bộ váy trắng mà tôi đã tặng, trông vẫn thanh nhã như ngày nào, trong phút chốc Tiểu Nhu biến mất vào màn mưa cùng dòng người đông đúc. Phút cuối cùng nhìn thấy bóng em, tôi thực sự muốn gọi tên Tiểu Nhu rồi chạy tới ôm thật chặt lấy cô ấy mà lại không thể. Chân tôi như bị chôn chặt xuống đất. Tôi yêu Tiểu Nhu nhưng muốn được Tiểu Nhu hạnh phúc, tôi phải chọn cách rời xa cô ấy để thể hiện tình yêu của mình... Tiểu Nhu ơi.... Anh xin lỗi... ngàn lần... vạn lần anh muốn nói lời xin lỗi em

Quay lưng ...Bước từng bước chân....Lầm lũi... trở về phía căn nhà nhỏ

Nơi đó hợp với tôi hơn là khung cảnh đau xót nơi này

+++++

Chẳng mấy chốc đã đến 7.7. Lũ bạn tôi đều tập nập đi mua quà tặng tình nhân. Thấy cảnh tượng đó tôi lại nhớ tới Tiểu Nhu, thầm nghĩ nếu như chúng tôi vẫn còn được ở bên nhau thì chắc chắn những gì chúng tôi làm không chỉ dừng ở đó. Chỉ ít ra thì cũng phải lãng mạn hơn mấy món quà vô vị đó. Nhưng h, tôi không có ai bên cạnh cả, tôi chỉ có 1 mình tôi? Mà 1 mình tôi liệu có làm nên ngày tình yêu của Trung Quốc? nghĩ tới điều đó tôi đã ngán tới tận cổ, chẳng muốn đi đâu nữa rồi. Tôi sợ nếu tối nay ra ngoài tôi sẽ bắt gặp những kí ức quen thuộc, những kỉ niệm khó quên... Vậy là thay vì 1 buổi tối tay trong tay với người yêu, cùng trao cho nhau những nụ hôn ngọt ngào, những vòng ôm thắm thiết nhất thì tôi lại chỉ biết rúc vào trong chăn ngủ, ngủ để quên đi nỗi sầu chất chứa bao nhiêu tâm tư trong lòng, ngủ để tôi không phải bận tâm đến những thứ trần tục này trên đời

Chìm vào 1 giấc mơ bay bổng, tôi mơ Tiểu Nhu không phải là con của 1 gia đình danh giá, tôi mơ cả 2 đang ngồi bên nhau trên chiếc ghế đá thân thuộc trên con đường tình yêu của riêng 2 người, tôi mơ cô ấy đang ngả đầu vào bờ vai tôi thổ thê nói “Á Phi, em yêu anh... nhất định em sẽ kết hôn với anh”

Bất giác tôi tỉnh dậy, gào khóc trong không khí, tiếng kêu có thể thoát ra từ cổ họng nhưng niềm đau vẫn cứ ẩn nấp trong lòng

Tôi không hề muốn nhớ tới Tiểu Nhu 1 chút nào. Và càng không hề muốn nghĩ đến Tiểu Nhu cũng như những kí ức của cả 2. Ném chiếc gối đập vào cửa, bất thần nhìn đồng hồ. Mới chỉ có tám giờ, có lẽ tâm này đường phố đang rất náo nhiệt! Trong đêm bình yên, tôi ngồi thẩn thờ trong bóng tối nhặt ghép những kí ức vụn trong cuộc đời mình

Trời bắt đầu đổ mưa

Lại mưa

À... hôm nay là ngày Ngưu Lang- Chức Nữ gặp nhau mà

Đây là nước mắt của ông trời

Và cũng là.... Nước mắt của tôi

Tôi chạy ào ra khỏi nhà như trốn chạy như thể căn nhà đó bị ma ám. Thực ra tôi cũng cảm thấy dường như mình cũng đang bị ma ám mất rồi

Ông trời ơi! Hãy đổ mưa thật lớn vào để nhấn chìm tôi đi, 1 thằng bất tài vô dụng, không có đủ tư cách yêu người con gái mình yêu. Tại sao lại cứ thích mơ ước viễn vông đó? Nhìn lại mày đi, mày có xứng đáng với người ta không? Ng ta là cảnh vàng lá ngọc, là thiên kim tiểu thư? Còn mày? Mày là cái thứ của nợ gì?

Mày có giống con chó được ng ta vút ẩu xương rồi sung sướng vẫy đuôi tíu tít không? Kim Á Phi tao hận mày.....

Gục giữa màn mưa tôi meo mếu, tự dấm thùm thụp vào ngực mình. Những bước chân đi qua quay lại ái ngại nhìn tôi, họ nghĩ tôi bị thất tình nên phát điên

Lê từng bước về nhà, mệt mỏi rã rời. Không thiết làm gì nữa.

Vừa chạm tay vào ổ khóa để mở cánh cửa ra thì có tiếng gọi thân thuộc, đầy chua xót và oán giận

-Kim Á Phi, anh hèn lắm

Tôi giật mình quay lại, nhìn người con gái mà tôi yêu, cô đang nhìn tôi với ánh mắt trách móc. Còn chưa định thần lại thì Tiểu Nhu bắt ngờ chạy đến ôm chặt lấy tôi. Toàn thân tôi cứng đờ, không cử động, lắng nghe tiếng khóc của Tiểu Nhu.

-Anh thật độc ác. Tại sao anh lại làm thế với em? Tại sao anh lại bỏ rơi em vậy? Tại sao? Tại sao cơ chứ? Anh tồi vậy ư? Á Phi...

Không kìm lòng được nước mắt tôi cũng lăn xuống má... rồi chạm vào bờ môi... mặn chát. Chút lí trí và tự ái cuối cùng cũng biến mất, chỉ còn lại tình yêu của tôi dành cho Tiểu Nhu, tôi vội quay người ôm chặt lấy cô ấy, rồi trách tại sao không chịu ăn uống gì để gầy đến thế này? Tại sao lại phải buồn bã vì 1 thằng khôn nạn và tồi tệ như tôi cơ chứ

-Tiểu Nhu, anh xin lỗi... xin lỗi vì đã làm em đau lòng, xin lỗi vì đã để em chịu nhiều ảm ức tủi khổ... anh xin lỗi

Tiểu Nhu ảm ức dấm thùm thụp vào người tôi, mặc kệ tôi vẫn đứng yên để cô ấy đánh

-Anh biết vậy tại sao còn làm như thế? Anh biết 2 tháng qua em đã phải sống như thế nào không? Em đã phải chịu bao nhiêu ảm ức anh biết không? Anh lừa em. Anh nói là sẽ bảo vệ em suốt đời, vậy mà anh còn bỏ rơi em? Anh còn nhân tính không vậy????... Á phi, không có anh, em sao sống được cơ chứ? Anh là mạng sống, là linh hồn của em cơ mà

Tôi ôm chặt lấy Tiểu Nhu hơn, ép sát người cô ấy vào người mình ra sức vỗ về

-Tiểu Nhu ngoan, anh biết lỗi rồi, cho anh xin lỗi! Anh thề là sẽ không bao h xa em nữa. Anh hứa là ngay ngày mai anh sẽ trở về, để chúng ta lại được ở bên nhau

-Em không tin! Anh toàn nói dối em thôi! Anh bỏ em để đi đến nơi ntnày sao? Không lẽ anh ghét em đến thế?

Tôi nhẹ nhàng vuốt tóc rồi đặt 1 nụ hôn lên trán Tiểu Nhu, gơ tay lên hứa

-Anh xin thề với ông trời là suốt đời này anh chỉ yêu 1 mình Tiểu Nhu của anh mà thôi. Anh sẽ không bao h làm em buồn, làm em khổ nữa

Tiểu Nhu vẫn chưa nín hần cứ dấm liên hồi, gào lên đầy ảm ức, tôi hiểu mà, tôi hiểu được nỗi đau dồn nén trong suốt 2 tháng qua của cô ấy như thế nào chứ

-Anh là đồ tồi, đồ xấu xa, đồ vô lương tâm.....

Tôi chẳng biết nên nói sao cho vừa lòng Tiểu Nhu nữa, cứ mặc cho cô ấy chửi, mỗi câu nói đó đều như 1 lưỡi dao vô hình đâm thẳng vào tim tôi. Thực sự tôi rất hối hận, thật không ngờ chỉ vì chút tự ái cao ngạo đó mà làm khổ Tiểu Nhu đến thế, cũng không dám nghĩ rằng Tiểu Nhu yêu mình nhiều đến vậy

1 lát sau, Tiểu Nhu ngừng khóc, ngược đôi mắt thâm hại lên nhìn tôi nói

-Em đói

Tôi bật cười

Cả 2 đều ướt sũng như chuột lột, nước nhỏ từng giọt xuống sàn nhà, tôi lau tóc cho Tiểu Nhu đau xót nhìn hiện thực của cô ấy. 1 người con gái đẹp là vậy mà h trông tiều tụy, da dẻ sạm đen lại còn loang lổ nữa chứ, tóc tai thì rối bù. Thật không giống Tiểu Nhu xinh đẹp trước đây chút nào

-Anh sẽ không bỏ em đi thêm 1 lần nào nữa chứ?- Tiểu Nhu ngập ngừng hỏi. Tôi im lặng, điều đó làm Tiểu Nhu thất vọng, cô ấy gào toáng lên- Anh hết yêu em rồi ư?

-Không... Tiểu Nhu à, nghe anh giải thích đã

-Cách đây 1 phút anh còn hứa là sẽ luôn ở bên em cơ mà????

-Anh hứa mà!!! Anh hứa! Anh hứa! Tiểu Nhu yêu quý của anh

Tôi hận bản thân đã làm Tiểu Nhu đau, để cô ấy khổ tâm như thế này...Tôi ôm chặt lấy Tiểu Nhu rồi hôn cô ấy say đắm. niềm đau hòa vào cùng nỗi nhớ. Rồi sau đó không hiểu thế nào tôi lại có thể làm cái việc đồi bại đó với Tiểu Nhu, cô ấy giãy dụa, gào thét lên, rồi còn chửi tôi là đồ cầm thú cùng với những tia nhìn điên loạn đầy sợ hãi nữa. Nhưng mặc kệ, tôi xé toang chiếc áo ướt đầm nước mưa trên người Tiểu Nhu ra rồi bắt đầu cưỡng hiếp cô ấy. Tôi đã thực hiện cái chuyện mà tôi đã từng hứa với cô ấy là chỉ được làm trong đêm tân hôn.

Xong việc, tôi nằm vật bên cạnh Tiểu Nhu, không thốt lên được từ nào. Vừa định nói lời xin lỗi thì cô ấy bật dậy tát tôi 1 cái như trời giáng rồi chạy thẳng vào trong nhà tắm, khóa trái cửa. Tiếng nước xả từ vòi sen như tiếng khóc của người trinh nữ. Tôi đập cửa gào lên

-Tiểu Nhu à, anh xin lỗi... lúc đó anh không kiểm chế được lòng mình....Anh...Tiểu Nhu.....

-Anh là đồ cầm thú, đồ lang sói.... Tôi ghê tởm anh

Tôi ngã phịch xuống, thở dài

-Suốt đời này có lẽ anh không bao h trả hết nợ cho em

Rồi lững thững bước ra khỏi ngôi nhà đó

Tôi hận mình đã không biết làm chủ bản thân

Tôi hận bản thân đã cướp đi cuộc đời của người con gái tôi yêu

2 ngày nay tôi lang thang ngoài đường như 1 thằng ất ơ, mặt mày hốc hác, bụng thì sôi cồn cào, nhìn những chiếc bánh chiên thơm phức thềm đến nhỏ dãi, móc tay vào túi quần tôi thực sự thất vọng khi 1 đồng cũng chẳng có. Ngồi thụp xuống bên vệ đường, tôi ôm trán thở dài, thực sự là tôi muốn trở về căn phòng nhỏ của tôi nhưng lại không dám, tôi sợ sẽ phải chứng kiến cái cảnh ghê tởm và nhớ nhục do chính bản thân làm từ tối hôm kia. Tôi sợ mình sẽ càng yêu Tiểu Nhu hơn, sẽ càng ân hận và day dứt hơn

Nhưng chút lương tâm còn lại của tôi đã thúc đẩy tôi phải xin lỗi cô ấy. Dù gì thì tôi cũng là kẻ đáng bị tử hình. Vậy là tôi dành chút sinh lực cuối cùng để lê trở về căn nhà thật sự của tôi, căn nhà mà tôi đã được sinh ra

Tần ngần đứng trước cửa nhà, tôi phân vân giữa việc bấm chuông hay là quay về. trong 1 phút lưỡng lự định quay lưng thì mẹ tôi tình cờ đi ra, thấy tôi, nước mắt mẹ bỗng tuôn, 2 tiếng “Á Phi” thốt lên sao mà đau lòng quá!!!

-Á phi! sao bây h con mới về hả? Đồ bất hiếu, con biết mẹ mong con thế nào không hả?

Mẹ nhìn tôi 1 hồi, đôi bàn tay run run chạm vào khuôn mặt của tôi rồi bà lại tiếp tục khóc

-Ôi sao con tôi lại khổ thế này? Có phải con ăn không đủ no mặc không đủ ấm không mà sao hốc hác vậy? Vào nhà mau đi con! Mẹ sẽ hầm canh cho con ăn

-Dạ không! Con đến đây chỉ muốn tìm Tiểu Nhu thôi

Đôi mắt thất vọng của mẹ hiện lên như oán trách tôi- đứa con tội lỗi

-Tiểu Nhu bay sang Hồng Kông từ hôm qua rồi!

-Sao cơ? Tiểu Nhu... cô ấy....- Giọng nói của tôi run đến mức không nói hết được 1 câu, 2 hàm răng lập bập vào nhau, mẹ chỉ gạt đầu nhẹ. Chỉ thế thôi cũng làm tôi tê liệt, chết 1 nửa con người

Tôi đứng sững trước cửa, cứ như thế cho đến khi bố tôi về rồi lúi xệch tôi vào nhà. Ông nói từ giờ tôi phải ở đây, không được đi đâu cả. Nhưng tôi còn tâm trí đâu mà nghe những gì bố nói

Tôi đã nằm vật dưới sàn nhà suốt 3 ngày rồi. Hết khóc rồi lại gào, hết gào lại đập phá đồ đạc trong nhà. Rồi khi không còn gì đáng để đập phá nữa tôi lại vung những cú đấm vào chính cơ thể mình. Tại sao chứ? Tại sao Tiểu Nhu lại đi? Có phải vì chuyện tối hôm đó không? Nghĩ đến đây tôi lại thấy kinh tởm, thấy khiếp hãi chính bản thân mình.

Cách đây 2 tháng tại căn phòng này, tôi và Tiểu Nhu đã hạnh phúc biết chừng nào, vui vẻ biết bao nhiêu. Vậy mà h đây, tôi gần như lạc lõng. Giữa căn phòng 50m2, Tôi có cảm giác như mình sao nhỏ bé quá, nhỏ bé đến mức chỉ có thể so sánh vs 1 hạt cát.

2 tháng không có tôi, căn phòng vẫn sạch sẽ, gọn gàng như trước. Tôi thầm tưởng tượng cái cảnh Tiểu Nhu cầm cây chổi lau nhà, khua khua trước mặt tôi nghịch ngợm nói “Em sẽ học làm 1 người vợ đảm đang, bài học đầu tiên là học cách dọn dẹp nhà cửa. Anh là người hạnh phúc nhất khi phòng em dọn đầu tiên là phòng của anh đấy”. Bất giác tôi mỉm cười, với tay định đón lấy cô ấy vào lòng thì hình ảnh đó bỗng tan biến, tôi lại bơ vơ, lại lạc lõng, lại bắt đầu chửi rủa chính mình. Điều tôi nghĩ trong lúc đó là làm thế nào để giết chết con quỷ đang tồn tại trong con người tôi thôi

-Tiểu Nhu, tại sao em lại đi.....? Vì anh.....?...Có phải không?

Đó là câu nói bình tĩnh nhất của tôi trog suốt 3 ngày qua. Có lẽ kiệt sức nên tôi thiếp đi, trong giấc mơ ngọt ngào đó Tiểu Nhu lại 1 lần nữa xuất hiện trong bộ váy trắng thuần khiết với những chùm bóng bay màu da cam. Tiểu Nhu đang đứng ở cuối con đường, vẫy tay gọi tôi. Nụ cười đó... rực rỡ đến mức mặt trời cũng phải ghen tị...

Sang trang để đọc tiếp

8. Chương 8

Đã nửa năm kể từ lúc Tiểu Nhu rời xa tôi. Đã 1 tuần kể từ lúc tôi thi xong kì thi tốt nghiệp phổ thông. Chỉ 1 tháng nữa thôi là kỳ thi đại học lại tới. Tôi vẫn lang thang tới những con đường tôi và Tiểu Nhu hay đi, nhưng tôi thề những lúc đó tôi không có ý định tới những nơi đó để chuốc lấy đau khổ ình, chỉ trách những bước chân vô thức cứ bước đi khiến trái tim cứ quặn lại

Tôi không muốn nhớ tới Tiểu Nhu nữa, tôi cũng không muốn nhớ lại những kỉ niệm của 2 người nữa, chẳng biết tự bao giờ tôi không bước chân trên con phố tình yêu của 2 đứa nữa. Tôi sợ sẽ gặp lại hình ảnh quen thuộc, sợ sẽ không cầm được nước mắt. Vừa định quay lưng bước đi thì thấy ở bên ghế đá xuất hiện hình ảnh cô gái với mái tóc dài, đen mượt với chiếc váy trắng dài đến đầu gối bước đi trong gió. Sao... sao cô ấy nhìn quen thế này? Tôi dụi mắt, vẫn thế, tiếp lần 2, chứng tỏ tôi không nhìn lầm, vậy là không suy nghĩ gì hết, tôi chạy về phía cô ấy, nắm chặt lấy cổ tay nhỏ nhắn gọi 2 chữ “Tiểu Nhu”, cô gái sững sờ quay lại nhìn tôi bằng đôi mắt khó hiểu

-Anh là ai????

Bất giác giật mình, tôi buông vội tay ra lắp bắp nói xin lỗi, cô ta nhếch môi 1 cái rồi lắc mông đi thẳng. Hóa ra vẫn chỉ là ảo giác, vẫn chỉ là mộng tưởng. Tiểu Nhu sẽ không bao h xuất hiện trong cuộc đời mày nữa đâu. Kim Á Phi, mày phải sống thật lên!!!

Tôi đăng kí thi Học viện âm nhạc- 1 ngành chẳng liên quan gì đến đam mê cũng như sở trường của tôi. Đơn giản chỉ là vì Tiểu Nhu thích, tôi muốn thay cô ấy hoàn thành ước mơ làm nghệ sĩ piano, hay xa xôi hơn là tôi rất hy vọng sẽ hiểu được phần nào con người của Tiểu Nhu qua những bản nhạc và đó cũng có thể coi là việc chuộc lỗi cuối cùng tôi có thể làm cho cô ấy

Trong thời gian đợi báo điểm lúc nào tôi cũng ra sân vận động, kiếm 1 chỗ ngồi thật cao, thật yên tĩnh để ngắm nhìn mọi cảnh vật, tất cả cứ như 1 thước phim quay chậm diễn ra trước mặt tôi: Ký ức-hiện tại- ký

ức. Chúng thay phiên bám vụn trái tim tôi. Cứ tưởng chừng như nơi tôi chọn là nơi yên tĩnh nhất rồi, ai ngờ hôm nay lại có 1 tà váy trắng thướt tha đi ngang rồi vất vẻo trên hàng lan can. Tôi nheo mắt nhìn cô ta, nét ngạo nghễ và sự kiêu căng hiện rõ trên khuôn mặt đó, cái điệu cười nhếch môi có vẻ bất cần đời này sao mà quen thế.... Đúng rồi, không nhầm vào đâu được, chính là người mà lần trước tôi nhầm là Tiểu Nhu đây mà. Chẳng hiểu hôm trước mắt mũi như thế nào mà lại nhầm loại con gái này với Tiểu Nhu được. Cô ta khác xa với Tiểu Nhu mà...

-Lại gặp anh à?

-Này cô, cô có ý 1 chút chứ? Trong khi tôi đang ngồi dưới đất mà cô vất vẻo chân ngồi trên lan can thế hả???

-Đó là tại anh không chọn chứ tôi có bắt anh ngồi thấp hơn tôi đâu?

-Cô...- tôi cứng họng không nói được câu nào nữa

-Hôm nay anh lại không gọi tôi bằng một tên khác nữa à???

-Cái gì? Xin lỗi nhưng cô không cao giá như thế đâu, tiểu thư ạ!!!

-Ôi trời.....

-Xin lỗi nhưng tôi có thể ngồi cùng bạn được không???

Sau khi nhìn tất cả các ghế trong phòng chỉ còn 1 chỗ trống duy nhất này tôi mạnh dạn tới hỏi .

Cô ngẩng đầu lên, hạ mắt kính xuống tận mũi nhìn tôi chăm chăm cứ như đang soi xét tôi vậy. Điều đó làm tôi hơi ngượng, cứ như thể người ta nghĩ tôi là người ngoài hành tinh vậy.

-Không vấn đề, ngồi đi

Chưa kịp ngồi ấm chỗ cô ta đã đổ 1 gáo nước lạnh lên đầu tôi rồi

-Đúng là oan gia gặp gỡ hém- Cô ngẩng đầu lên nhìn tôi cười ranh ma-Nhớ tôi không anh bạn???

Tôi quay sang nhìn kĩ cô hơn, 2 hàng lông mày nheo lại, lạ quá đi mất, tôi có quen cô ta đâu cơ chứ? Thấy bộ dạng của tôi có vẻ buồn cười quá cô ta lại tiếp tục cười chế giễu

-Trí nhớ gì tệ quá chừng. Thật không ngờ Trái Đất bé nhỏ quá! Lại gặp người quen rồi. he he.

-Xin lỗi nhưng hình như bạn nhầm người rồi. Tôi đâu có quen bạn

-mất anh đúng là bị đục thủy tinh thể rồi, tôi là cái người mà bị anh đặt cho 1 cái tên mới đây chứ còn ai???

Lại 1 lần nữa, Tôi nhìn cô thật kỹ. Cô ta bỏ gọng kính cận ra. Cuối cùng thì tôi nhớ – con hồ ly váy trắng đã đụng mặt nhau 2 lần rồi. Tôi tưởng Trái đất rộng lớn hóa ra nó bé nhỏ quá, tưởng chừng như cô ta không bao h xuất hiện trước mặt tôi nữa thế mà 2 tháng sau khi nhập học tôi lại còn ngồi cạnh cô ta. Hơn nữa còn là xin ngồi cùng mới tệ chứ!!! Mặt tôi đỏ bừng lên vừa tức vừa xấu hổ định đứng lên rời khỏi chỗ thì giọng cô ta có vẻ hạ thấp như muốn cầu hòa

-Để trả ơn cho chỗ ngồi hôm nay tôi nghĩ anh nên mời tôi ăn 1 cái gì đó chứ nhỉ?

Phải thế chứ, có lẽ cô ta thấy tôi đẹp trai mà mở lòng Nhìn kĩ trông cô ta cũng không tồi, khá xinh.

Trong suốt 2 tiếng đồng hồ ngồi cùng nhau tôi và cô ta nói rất nhiều chuyện với nhau, cô hay cười, lại rất nhí nhảnh nữa, khác hẳn với suy nghĩ lúc ban đầu của tôi.

Cô ấy tên Vương Đồng Khiết, học sinh năm nhất khoa lý luận phê bình âm nhạc. Cô nói cũng chẳng hứng thú với cái ngành này lắm, chẳng qua là bố mẹ cô thích vậy thôi!

-Tôi chưa từng nghĩ học xong ra trường sẽ làm mấy cái nghề dính lú đến âm nhạc. Tôi ghét những nốt đồ rê mi kinh khủng, mặc dù chưa ai chê tôi hát tệ. còn anh? Sao anh lại vào trường này?

-À... vì thích thôi!!!- Tôi giấu giếm

-Thật không ngờ con trai mà cũng nhiều người biết hưởng thụ âm nhạc quá cơ. Anh định tốt nghiệp rồi làm sao à??? Hi hi

-Ôi không. Tôi không có cái diễm phúc đó đâu. Học là 1 chuyện nhưng nghề nghiệp lại là 1 chuyện khác

-À mà tôi vẫn chưa biết tên cậu, trong khi đó tôi đã nói tên mình ngay từ lúc đầu đấy

-Á Phi, Kim Á Phi, tên tôi đấy

-Wòà tên khá đẹp đấy! Nghe rất cao quý, tôi thích cách đặt tên thế. Hoặc bố mẹ cậu là người rất sang trọng hoặc cậu xuất thân trong 1 gia đình danh giá

-Tôi đã quen hơn 1000 người có những cái tên rất đẹp nhưng lại xuất thân từ hoàn cảnh khó khăn và mất bố mẹ đấy

-Những 1000 cơ à? Cậu có nói hơi quá không đấy? Trước kia đi học đến bạn bè trong lớp tôi còn không nhớ hết. Thú thực là tôi không thích nhớ những tên không đẹp

-Theo cậu thì tên cậu có đẹp không???

-Đẹp. Tôi nghĩ thế

-Và thích nữa chứ??

-Không. Tôi thực chẳng thích tẹo nào. Tôi chỉ thấy nó hay thôi, chứ thích thì chưa bao giờ tôi thích

-Cậu lạ thật đấy- tôi mỉm cười

-Vậy mà tôi đã có người yêu quái đâu? Từ hồi phổ thông

-Thế cái tên lườm tôi từ nãy đến giờ là ai thế?- Tôi đánh mắt sang 1 cậu bạn đã nghĩa tôi từ đầu tiết đến giờ

-đều là 1 lũ xáo rỗng cả!!!

-Cậu nói như trưởng thành lắm ấy!!! Theo cậu thì xáo rỗng là như thế nào?- Tôi bắt đầu hứng thú với cuộc nói chuyện này

-Là 1 lũ không biết suy nghĩ, cứ thấy con gái đẹp là sáng mắt lên, như vậy thì làm sao có thể làm người yêu tôi được?? nó sẽ chạy theo những đứa con gái đẹp hơn tôi. Cậu thấy tôi đẹp chứ

-Cậu hỏi thẳng quá! Tôi sẽ ngại khi khen 1 cô gái đẹp ngay trước mặt cô ấy đấy

-He he, hóa ra là thế. Vậy là tôi cũng khá đẹp đấy. Tôi biết thế mà

-Cậu tự tin thật đấy!!!

-Cậu cũng đẹp trai nữa! Hòa nhé! Không ai phải ngại cả! Đi ăn không? Tôi đói rồi

-Nhưng chưa hết giờ mà

-Cậu ngoan thái quá đấy. Thì trốn chứ sao? Nếu lát nữa mới đi thì tôi thề với cậu là sẽ không còn chỗ mà đứng nữa cơ. Rồi cái cảnh ngồi đợi món nữa. Cổ tôi sẽ gầy vì mỗi mất

Vậy đấy. Thế là chúng tôi cúp 30p cuối... và quen nhau từ lúc đó. Đồng Khiết là 1 cô gái tốt, như 1 trái táo ngon lành mà nhìn vào không thể không để ý và thèm khát. Muốn quên đi Tiểu Nhu tôi nên mở rộng trái tim, quen thân với những cô gái khác phù hợp với mình. Và Đồng Khiết là 1 trong những ví dụ điển hình. Lúc nào cô cũng như 1 con chim, nhí nhảnh và ân cần với tôi. Vậy chẳng có lý do gì để tôi không quan tâm và để ý tới cô ấy.

Tôi yêu cái cách Đồng Khiết không nề, ăn vạ với tôi, rồi hờn ghen vu vơ đến dễ ghét. Tôi nhớ có 1 lần nửa đêm, trong khi mọi người đã vui ẩm mình vào trong chăn thì Đồng Khiết nháy mắt tôi phải đến hơn chục cuộc. Tôi không dám tắt vì sợ cô ấy giận nhưng tiếng chuông kêu làm tôi phát bực, cuối cùng phải nghe máy

-Xin em, cả ngày hôm nay anh mệt mỏi lắm rồi

-Á Phi, mai anh muốn ăn gì? Em sẽ nấu cho anh rồi mang tới lớp

Ặc ặc ặc lạy chúa, hoặc là đây chỉ là giấc mơ hoặc là cô ấy bị điên. Có lẽ nào nửa đêm gọi cho tôi chỉ vì quan tâm hỏi han xem sáng mai tôi sẽ ăn gì? Đoán tiểu thư này chẳng thể làm được gì công phu đâu nên tôi nghĩ ra 1 món đơn giản

-Khoai tây chiên

-Với trứng luộc như

-Ừ

Nói xong tôi tắt máy, không đợi nàng nói hết câu chỉ nghe loáng thoáng thấy giọng buồn buồn:

-Anh buồn ngủ thế cơ à? Không thể nói chuyện với em 1 lúc được sao??

Lập tức sáng mai đến trường tôi nhận được hộp cơm đầy khoai tây chiên với 2 quả trứng gà luộc nóng hổi, thơm phức. Lịch sự tôi khen nàng nấu ăn giỏi, tôi thấy sự hạnh phúc hiện lên trong ánh mắt cô ấy. Đồng Khiết chăm chú ngắm nhìn tôi ăn hết chỗ cơm cô ấy làm tôi không thể nuốt nổi

-Đừng nhìn anh nữa mà, ghen mắt

-Gi? Em nhìn là việc của em, anh cứ ăn đi

-Anh không quen

-Ừ, anh chỉ quen Linh Tiên nhìn anh thôi, hôm nọ em thấy 2 người ăn cơm chung và nhìn nhau thân mật lắm

-Không có đâu- tôi vội xua tay- Làm gì có chuyện đó đâu. Chẳng qua hôm ấy Linh Tiên chưa hiểu bài nên tranh thủ h ăn trưa hỏi bài anh thôi. Em không được nghĩ vớ vẩn đâu

-Thật không?- Ánh mắt của cô ấy nhìn tôi đầy nghi ngờ và truy xét

-Anh thề đấy

-Oh, mà cô ta xấu như vậy chắc anh cũng không thêm để ý đâu ^^ Tạm thời tin anh lần này nhé

-Tất nhiên là phải tin rồi, vì đó là sự thật mà

Lần đầu tiên cùng Đồng Khiết tay trong tay vui vẻ đi bên nhau ngắm pháo hoa trong đêm 30 Tết như thế muốn tuyên bố với tất cả mọi người rằng: 2 người chúng tôi là 1 cặp. Tôi vẫn nhớ cái lúc tỏ tình với cô ấy. Chỉ có 3 từ “anh yêu em” mà thốt lên sao khó quá. Phải mất đến 5p hơn tôi mới ghi chặt Đồng Khiết trong lòng rồi đặt 1 nụ hôn trên môi cô ấy, thấy cô không có vẻ gì là phản kháng tôi mới dám nói “ Đồng Khiết, mình làm 1 cặp nhé”. Ban đầu Đồng Khiết đỏ mặt bối rối sau đó hệt như 1 con sóc cô chạy nhắng đi nói” còn lâu đi. Đợi đến năm sau nhé!!!” Năm sau? Lúc đó tôi còn tưởng cô từ chối nhưng nhớ lại hôm nay đã là 30 Tết, vậy mai là sang năm mới rồi còn gì nữa?? Hài thật!!!

Tối về nhà tôi mới nhớ lần này thật giống như lần đầu tôi ngỏ lời với Tiểu Nhu, nhưng cảm giác có vẻ khác hơn, không quá bối hồi và ngượng ngùng như lần trước. Cũng có thể là Đồng Khiết dễ gần hơn, khi mà đưa tay ra có thể với ngay được nhưng Tiểu Nhu thì không, cao quá! Chơi với quá!

“Tôi nhắm mắt và đắm mình vào cái bóng tối xa vời ấy của quá khứ. Tôi nghe tiếng gió rõ ràng lạ thường.

Một làn gió ào qua tôi, để lại sau những dải lấp lánh lạ kì trong bóng tối. Tôi mở mắt và thấy màn đêm h này tối hơn trước rất nhiều. “

-(Rừng naup)-

Bất giác tôi đưa tay với ra ngoài bóng tối, nhưng chẳng chạm thấy gì. Tiểu Nhu không còn trong tầm với của tôi nữa, người con gái bên tôi h này là Đồng Khiết, và tôi yêu cô ấy- Tôi đã dẫn lòng mình như vậy bởi mỗi lần nghĩ tới Tiểu Nhu tôi đều thấy rất có lỗi với Đồng Khiết. Tôi không xác định sẽ yêu cô hết lòng rồi cưới làm vợ nhưng làm như vậy thì là rất quá đáng với cô ấy.Đồng Khiết không đáng bị đối xử như vậy.

Tôi rất hay đến nhà Đồng Khiết, cô ấy nói là ở với bác nhưng chưa bao giờ tôi gặp người bác của cô cả. Thế nên rất thoải mái và tự nhiên khi 2 người ở bên nhau. Đó là 1 căn nhà to lớn, rộng rãi và rất đẹp nữa. Chứng tỏ là điều kiện nhà cô ấy không hề tồi chút nào, mặc dù đã tự nhắc mình không được phân biệt giai cấp xã hội nhưng không hiểu sao tôi vẫn không hề ưa bọn nghèo nàn, cũng chẳng hiểu sao nữa. Bản thân tôi cũng là 1 thằng nghèo kiết xác nhưng cái lòng tự cao vẫn không cho tôi hạ thấp mình để kết bạn với lũ mà trước kia tôi vẫn gọi là “Hạ lưu hạ đẳng”

Sang trang để đọc tiếp

9. Chương 9

Đồng Khiết là 1 cô gái rất bạo dạn, tự tin và rất hiện đại. Đặc biệt cô ấy rất thạo ngoại ngữ. Trong 1 buổi tham gia bàn luận về vấn đề Phụ nữ hiện nay nên giữ gìn trinh tiết do 1 vị giáo sư người Mỹ thuyết trình, chẳng hiểu sao cô ấy lại phản đối rất gay gắt. Bao nhiêu con mắt đổ dồn về phía cô ấy như sắp soi, dò hỏi. Vị giáo sư thì trở tròn mắt ngạc nhiên, sau đó ông gật gù cái đầu hói, khoát tay mời Đồng Khiết ngồi xuống. Có lẽ ông cũng 1 phần chấp nhận những lập luận sắt đá của cô ấy. Tôi xin “phiên dịch” lại bài “diễn văn” của Đồng Khiết cho các vị khán giả đang đọc truyện nghe:

Tôi xin chắc chắn rằng 90% đàn ông, ai cũng muốn lấy được 1 người phụ nữ còn trinh tiết về làm vợ. Nhưng tôi muốn hỏi trong số 90% đó liệu có bao nhiêu người còn trinh nào? Ai mà biết được trước khi kết hôn đàn ông đã từng quan hệ với bao nhiêu cô gái? Nếu đã từng thì họ lấy cái quyền gì mà đòi hỏi người vợ của anh ta phải còn trong trắng cơ chứ? Tại sao họ không thêm nhìn lại bản thân mình? Họ nghĩ họ còn có đủ tư cách để lên án và đối xử với những người phụ nữ đã từng qhđ trước hôn nhân như vậy ư?

nhà nước luôn nói rằng xã hội bây giờ bình đẳng này nọ nhưng thử hỏi xã hội đã khi nào bình đẳng với phụ nữ chưa? Tôi thấy thời nào cũng vậy thôi, xã hội bao h cũng bất công với phụ nữ cả. TRước kia đàn ông có quyền 5 thê 7 thiếp, đàn bà thủ tiết 1 chồng. Còn thời nay à? Đàn ông có quyền trắng hoa với biết bao cô gái, nhưng tôi muốn hỏi các ông chồng liệu có đồng ý để vợ mình quan hệ với MỘT người đàn ông khác không nào? Tôi cam đoan rằng chắc chắn những người đó sẽ bị lên án, sẽ bị luông sòng dư luận nhấn chìm. Thử hỏi có bất công không nào????

Tôi cũng là phụ nữ, nhưng có lẽ tôi suy nghĩ khác xa họ nhiều. Những người phải sống cam chịu như vậy quả thực là quá ngu ngốc. Đàn ông có thể vậy thì tại sao phụ nữ lại không nào? Đừng nêu cái tôn giáo cổ hủ ngày xưa ra để nói chuyện với tôi. Tất cả cũng chỉ vì cái màng trinh vô tri đó thôi à?? Nếu cho tôi 1 quyền hành nào đó tôi sẽ ra sắc lệnh cắt bỏ tất cả màng trinh của các bé gái khi vừa mới chào đời. Thế mới có thể tạm coi là bình đẳng được. vì phụ nữ không thể biết người đàn ông của mình còn trong trắng hay không thì h đây, đàn ông cũng vậy. Sẽ chẳng còn sự đổ vỡ khi người này biết người kia không còn trong trắng hay không nữa

Tôi nói những lời này không có ý ủng hộ việc qhđ tiền hôn nhân, tôi chỉ thay mặt phụ nữ, nói lên sự bất công của xã hội dành cho chúng tôi mà thôi. Nếu như buổi tham gia bàn luận này có ý muốn kêu gọi phụ nữ hãy giữ gìn trong trắng thì tại sao lại không có 1 buổi bàn luận cho cánh đàn ông với chủ đề tương tự: ĐÀN ÔNG CŨNG CẦN TRINH TIẾT?

Đồng Khiết ngồi xuống, tiếng vỗ tay nổ giòn giã. Tôi quay sang cô ấy mỉm cười

Đồng Khiết tỉnh bơ, nhưng chẳng hiểu sao tôi thấy nét buồn vô hình nào đó gợn lên trong đôi mắt của cô ấy

Rời khỏi khán phòng, tôi nắm chặt lấy tay Đồng khiết, nói về tương lai của 2 đứa. Tôi hỏi cô ấy bao giờ mới đưa tôi ra mắt bố mẹ vợ đây. Đồng Khiết im lặng 1 hồi rồi bất chợt buông tay tôi ra, nhìn thẳng vào mắt tôi hỏi = 1 giọng rất sắt đá

-Anh vẫn sẽ lấy em nếu như em không còn trong trắng chứ????

Nghe câu hỏi đó tôi sững người, tìm tôi như ngừng đập trong 1p, ánh mắt tôi dừng lại ở ánh mắt cô ấy, không có chút gì gọi là trêu đùa ở đây cả, nhưng tôi vẫn gượng cười, vờ đùa

-Đùa thôi mà, anh không thích đâu

Đồng Khiết cười như điên dại, cái cười như trêu người tôi, sau đó cô ấy nói

-Đúng là đàn ông ai cũng thế, ai cũng muốn là người đầu tiên của con gái. Tại sao vậy nhỉ? Con gái bọn em đâu quan tâm đến sự trong trắng của con trai các anh? VẬY tại sao các anh phải quan tâm quá đáng đến sự trinh tiết của con gái như thế???

-Anh...

Đồng Khiết ngược mắt lên nhìn bầu trời đầy sao, trong đôi mắt đó thăm thẳm buồn đau, tiếp đó cô ấy phán 1 câu rồi bỏ đi

-Cơ sở của tình yêu là Trinh Tiết sao???

Tôi thần thờ khi nghe câu hỏi đó. Đây là câu hỏi dành cho tôi hay dành cho cuộc đời đây? Đúng là dân bình luận, 1 đề bài mở như để chế nhạo đời đây mà. Câu trả lời chỉ “có” hoặc “không” tưởng chừng như đơn giản lắm nhưng đâu phải ai cũng sẵn sàng trả lời 1 chữ “KHÔNG” , tôi cũng đâu phải trường hợp ngoại lệ? Từ trước đến nay tôi luôn luôn hi vọng mình sẽ cưới được 1 cô vợ còn trong trắng, đó có thể là ước muốn của mọi đàn ông. Nhưng Đồng Khiết nói... cô ấy không còn trinh, và chỉ trong vài giây, cô ấy bắt tôi phải chấp nhận sự thực này thì hơi quá đáng, vì lúc này tôi vẫn còn đứng ngây dại như 1 thằng khờ, lơ lửng giữa 1 khoảng trời.....

Cả tuần nay kể từ sau câu nói “Cơ sở của tình yêu là trinh tiết” Đồng Khiết luôn tránh mặt tôi, gọi điện không thèm nghe máy, nhắn tin không thèm trả lời. Đụng mặt nhau ở trường thì cô ấy hững hờ quay đi coi như không quen, nhưng tôi biết chắc chắn rằng khi tôi đã đi xa rồi cô ấy sẽ quay lại ngắm nhìn 1 hình bóng quen thuộc ...

Việc này có thể coi là trẻ con, giống như mỗi lần giận tôi Đồng Khiết thường đi chơi, nô đùa với những tên con trai khác khiến tôi giận phát điên để kéo cô ấy về rồi giáo huấn cho 1 trận. Cô ấy bảo lúc đó tôi rất nam tính, rất có khí phách của 1 người con trai biết bảo vệ bạn gái của mình. Thật tức chẳng biết trút vào đâu nữa, Đồng Khiết không làm được gì ngoài mấy trò quậy phá khiến tôi giận không biết để vào đâu nữa. Nhưng lần này, tôi có thể cảm nhận được nỗi đau thầm kín của cô ấy, giống như 1 đứa trẻ phạm sai lầm đã biết lỗi mà không được tha thứ.....

-Đồ lang sói, đồ cầm thú! Tôi hận anh! Hận anh cả đời

Đột nhiên bên tai tôi văng vẳng những câu chữ đó, quay người lại chỉ toàn là 1 không gian mờ mịt, trống rỗng.

“Tiểu Nhu? Phải em không???”

Trơ trọi giữa cái không gian mênh mông này, tôi nhớ về quá khứ của tôi. Tưởng chừng như trong suốt 2 năm qua đã quên hẳn Tiểu Nhu rồi vậy mà hôm nay, những câu chữ của cô ấy lại khẽ vang bên tai. Tôi đã làm những điều gì tốt đẹp cho người con gái tôi yêu nào? Cướp đi sự trinh trắng của cô ấy... vậy thì tôi cũng đâu còn trong trắng gì? Tại sao lại ép buộc vợ của mình phải còn trinh cơ chứ? Như vậy có quá già trưởng không? Có quá ích kỉ không??

Thật là hèn hạ!!!!!!!!!!

Lúc đó là 2h sáng, ngoài trời mưa phùn giăng lối, tôi vớ lấy chiếc áo len mỏng khoác vội lên người rồi lao thẳng tới nhà Đồng Khiết. Suốt quãng đường dài 3km đó đầu óc tôi trống rỗng, không nghĩ được gì cả. Kể cả việc đứng trước mặt Đồng Khiết nên nói những gì tôi cũng chưa rõ. Chỉ biết lúc đó trái tim tôi mách bảo rằng” Đi tìm Đồng Khiết- người con gái tôi yêu”

Đứng trước cánh cổng lớn màu bạc, thở hổn hển 1 hồi tôi đập cửa gõ tên Đồng Khiết như 1 thằng điên giữa màn đêm tĩnh lặng

-Đồng Khiết, em xuống nhà mau đi, anh có chuyện muốn nói với em

-Em định tránh mặt anh đến bao giờ nữa đây???

-Anh cầu xin em đấy, hãy xuống gặp anh đi

Phải đợi đến 10p sau cô ấy mới xuất hiện trước mặt tôi trong bộ đồ ngủ màu phấn hồng, nét buồn hiện rõ trên khuôn mặt. Chẳng nghĩ gì cả, tôi lao vào ôm thật chặt cô ấy nói vô vàn lời xin lỗi cùng với bao nhiêu lời yêu, rồi hứa... nhưng Đồng Khiết đẩy nhẹ tôi ra, đôi mắt lạnh lùng vẫn không 1 chút gợn sóng đỏ nhìn thẳng vào tôi

-Anh về đi

Tôi sững người

-Tại sao???

Ngước mắt lên trời, cô ấy nhếch khẽ đôi môi hồng rồi lắc nhẹ đầu

-Chẳng vì cái gì cả

-Đồng Khiết, anh xin lỗi, anh sai rồi! Điều quan trọng nhất với anh là em,, còn những cái khác, anh không quan trọng đâu... cái anh cần... là TÌNH YÊU

Tôi giữ chặt lấy cánh tay Đồng Khiết, nhìn thẳng vào mắt cô ấy dứt khoát nói, điều đó làm cô ấy sững sờ lại 1lúc lâu, sau đó khéo mắt cô ấy bỗng đỏ dần lên

-Có thật không? Có thật là anh không quan trọng em còn trinh trắng hay không không?

-Đó là quá khứ của em rồi, anh không quan tâm, điều anh quan trọng nhất bây h là phải làm thế nào để em được hạnh phúc....

Rồi tôi ghì chặt lấy tấm thân gầy đó, khẽ dụi đầu vào làn tóc dài nói nhẹ nhàng nhưng chắc chắn- 1 lời hứa

-Anh hứa đấy. Anh sẽ làm em hạnh phúc.... Hãy tin anh.... Em nhé!!!

-Anh nói thật đi, thật là anh không quan tâm đến chuyện đó chứ?

-Chuyện gì cơ???- Tôi quay sang nhìn Đồng Khiết, đôi mắt thăm thăm buồn- À... ừ... không quan trọng đâu

-Nhưng anh cũng đã từng có lúc nghĩ đến chuyện đó???

Đồng Khiết nhìn tôi = đôi mắt to tròn, đầy vô tội. Tôi quay đi, lảng tránh cái nhìn đó. Tôi không dám trả lời vì tôi sợ khi nghe cô ấy kể chuyện đó tôi sẽ ghen hơn nữa tôi cũng không muốn Đồng Khiết cứ khổ tâm mãi về chuyện này... nhưng mà... thú thật là tôi vẫn rất tò mò... về ký ức của cô ấy

-Trước khi yêu anh...em đã yêu 1 người . Có nghĩa anh là người thứ 2 em dành trọn trái tim- Rồi Đồng Khiết bỗng dựa chiếc đầu nhỏ vào vai tôi, có cái gì đó ấm nóng như lần xuống từ bờ vai đó- Năm đó em gần 17 tuổi thôi, cái tuổi dậy thì bông bột, manh động và thích thể hiện mình. Khi yêu người đó em luôn nghĩ rằng tương lai sau này sẽ chung sống với người ta, dưới 1 mái ấm gia đình gồm em, anh ta và 2 đứa trẻ. Thế nên việc cho nhau những gì mình có cũng là bình thường. Trước sau gì thì đằng nào chẳng vậy. Thế rồi chúng em đã làm chuyện đó.

Em nghe nói rằng lần đầu tiên thì sẽ rất đau, và có cả máu nữa, nhưng với em, thì lại chẳng hề đau đớn gì... cũng chẳng hề chảy 1 giọt máu nào cả... khi nghe anh ta hỏi rằng Đây là lần thứ mấy của em, em thực sự shock...em chưa bao h nghĩ rằng mình sẽ bị hỏi câu hỏi đó, và nhất là khi đây là lần đầu tiên trong đời em....Sau hôm đó anh ta luôn tìm cách tránh mặt em, có nhắn tin cũng không trả lời, gọi điện thì tắt máy, em thực sự rất sợ, luôn sống trong nỗi lo âu hoảng loạn đó,tại sao khi đã chiếm được em rồi người ta lại ỏ rơi em như thế cơ chứ? Nếu như đã không có tình cảm thì nói thẳng ra, dù sao em cũng chỉ đau 1 lần thôi, đằng này lại cứ vòng vo, luẩn quẩn....Cuối cùng anh biết thế nào không?

-Sao vậy?- Tôi trầm ngâm trả lời

-Anh ta nói em là loại con gái dâm đãng, trước khi quan hệ với hắn chắc chắn em đã từng ngủ với rất nhiều đàn ông rồi

-Nhưng em nói... đó là lần đầu tiên của em cơ mà???

-Bởi vì... em bẩm sinh đã không có màng trinh rồi... sau đó em mới biết!!!- Bỗng Đồng Khiết khóc nức lên thành từng tiếng 1- Tại sao từ trước đến nay từ Đông đến Tây đều nghĩ màng trinh là thước đo sự trinh trắng chứ??? Nói thế phải chăng là quá bất công với những người như em không??? Tại sao ông trời lại bất công với em thế???

-Thôi đừng khóc nữa nào, Đồng Khiết ngoan của anh- Tôi lấy ngón tay gạt nước mắt rồi ôm chặt cô ấy vào lòng- Đó chỉ là quá khứ thôi mà, tất cả đã qua, chúng ta đang sống ở hiện tại, anh sẽ không có những suy nghĩ nông cạn như thế nữa để làm em khổ tâm nữa đâu

Thực sự lúc đó tôi thấy mình càng yêu Đồng Khiết hơn, càng thương cô ấy hơn, tôi không ngờ cô ấy đã trải qua 1 quá khứ bất hạnh như thế....

-Này Đồng khiết, em nghĩ là em muốn ăn chút gì đó chứ hả

-Sao?

-Sự thực là anh rất đói, lại còn rét nữa, chúng mình đi ăn mực nướng chứ?

-Gì vậy?-Đồng khiết lôi điện thoại ra nhìn giờ- 3h rồi đấy

-Đêm bình yên- của 2 ta

Nói rồi tôi cúi lưng xuống công Đồng Khiết chạy 1 mạch, đi đâu ư? Tôi cũng chẳng biết là tôi sẽ đưa em đi đâu nữa, chỉ muốn nhắc bóng em ra khỏi nỗi buồn vô hình cứ ám ảnh đó.

-Thả em xuống đi nào

-Không, anh sẽ không buông em ra thêm 1 lần nào nữa đâu. Anh hứa đấy!!!

-Tại sao???- Đồng Khiết hét lên = thứ giọng trog trẻo và ngọt ngào nhất có thể

-Vì anh yêu em, vì chúng ta là của nhau

-Chúng mình yêu nhau

-Mãi mãi là của nhau nữa

-Em yêu anh!!!!!!!!!!!!!!!

-Anh cũng yêu em

Giữa màn đêm mù mịt có 2 bóng người chạy như điên dại để chứng minh tình yêu của mình dành cho nửa kia của họ, thật tình... bây h nhìn lại thấy thật điên khủng quá.

Vùi mình trong những bản luận án cuối năm cuối đại học, tôi dường như đã quên đến sự tồn tại của Đồng Khiết. Bằng chứng là đã cả tháng nay tôi không gặp nàng rồi. Điện thoại hết pin từ lâu rồi cũng chẳng thèm sạc nữa. Tôi muốn tặng kết quả học tập của tôi cho Tiểu Nhu...

Căn phòng vốn dĩ đã nhỏ lại cộng thêm sự bừa bộn của mấy thằng sinh viên sống chung với nhau đâm ra càng chật chội hơn. Mùa hè nóng bức, mùi chua của những chiếc tất, áo quần vứt quăng quật dưới đuôi giường càng nồng nặc hơn. Thực tình, đây là lần đầu tiên tôi phải chịu cái cảnh sống quá tệ như thế này. Đang định vớ hết mấy cái lũ thổ tả đó cho vào chậu đem ra giặt thì Đồng Khiết xuất hiện. đây lần đầu tiên nàng xuất hiện ở đây, điều này tôi chưa bao giờ mong muốn

Nàng mặc 1 bộ váy tím nhạt, trang điểm nhẹ, nhưng trông kiêu sa, h tôi mới nhớ ra là tôi đã có 1 cô người yêu dễ thương đến thế. Cúi lại bộ dạng lôi thôi của mình, mặt tôi đỏ ửng, lắp bắp mời Đồng Khiết ngồi chơi. Nàng khẽ cười- 1 nụ cười mới duyên dáng làm sao. Rồi bất chợt giật lấy đồng quần áo tạp nham trên tay tôi

-Anh để đây em làm cho. Đúng là đàn ông không có bàn tay chăm sóc của phụ nữ là đâm ra thế này đây

Trông nàng kia, mặc váy thì giặt giũ làm sao được cơ chứ? Tôi dựa lưng vào cánh cửa hỏi

-Em định mặc thế kia mà làm mấy cái việc hạ đẳng đó à???

-à...- nàng nhìn lại chiếc váy đang mang trên người- Cũng hơi buồn cười nhỉ? Trong phòng của bọn anh có bộ quần áo nào của con gái không???

Đồng Khiết hỏi 1 cách rất vô tư làm tôi giật bắn mình, thực ra mấy thằng sinh viên rất khát tình, rất hay dẫn người tình, hay có thể là gái bán dâm về phòng. Đợi đến khi tắt hết đèn rồi mới bắt đầu hoạt động. Có lần A Lưu còn đem 1 cô bạn mới quen được 2 tuần về sống chung cùng chúng tôi. Rồi được 5 ngày 3 bữa 2 người cãi nhau vì 1 lý do rất buồn cười. Cô nàng tức giận bỏ đi mà chẳng thèm mang theo quần áo hay bất cứ đồ trang điểm gì. Trước khi đi cô ả còn ném cho hắn 1 câu không vừa tẹo nào “ Xem lại cách làm tình của anh đi kéo sau này lấy vợ lại phải ra tòa vì lý do bất lực”. Lúc đó A lưu ngại tím mặt mà chẳng biết phải làm sao. Với đàn ông, bị nói cái câu đó khác gì bị ném từ tòa nhà 101 tầng xuống mặt đất? Thực ra những chuyện này ở giới sinh viên không phải là ít nhưng khi nói với Đồng Khiết tôi thực sự thấy ngại vô cùng

-Chẳng lẽ bạn anh chưa bao giờ dẫn người yêu về phòng sao? Mau lấy cho em 1 bộ đi! Anh không sợ em mặc thế này sẽ bị mấy tên trong kí túc xá chỉ trỏ soi mói sao? Hay anh muốn mất em thế???

-À không... chỉ là...

-Là sao? Mau đi...

Tôi lật đật mở tủ ra tìm 1 bộ quần áo của con gái. Sau khi đã tìm được rồi tôi lại nghĩ không biết nó có làm giảm đi giá trị về đẹp của Đồng Khiết không. Đang suy nghĩ thì nàng giật lấy bộ quần áo trên tay tôi ngấm ngứa 1 lúc rồi lẩm bẩm

Sang trang để đọc tiếp

10. Chương 10

-Siz2 26, đúng size em rồi, nhà tắm ở đâu hả anh???

-À thực ra...

-Sao anh?- nàng tròn mắt hỏi

-Bọn anh thường thay luân trên giường, bởi đều là con trai với nhau cả nên cũng...

-Trời ơi, thế còn cô gái đó?- Nàng chỉ vào bộ quần áo trên tay

-Cũng vậy thôi, nhưng lúc đó bọn anh đều đi học cả rồi

Khi nói ra câu đó mặt tôi đỏ bừng lên, rất đơn giản thôi, vì tôi đang nói dối. Bởi có lần mấy thằng đã rủ tôi nhìn trộm lúc cô ả đang thay đồ, những đường cong đó, vẫn mang máng hiện lên trong đầu tôi

-Oh... thôi anh ra ngoài đi, nhanh thôi. 2phút

-Ồ...ừ...-Tôi lúng túng bước ra khỏi cánh cửa. Đóng chặt. Dựa lưng vào đó. Đôi lúc lại quay lại nhưng không dám ghé mắt vào nhìn, thực sự tôi rất dễ bị rung động với những cô gái đẹp, nhất là trong bộ dạng sexy, người yêu tôi- Đồng Khiết- người mà sẽ thuộc về tôi, đang ở trong phòng tôi... thay đồ

Còn đang thơ thẩn với những lý luận quái gở thì nàng bước ra gõ nhẹ vào vai tôi

-Em xong rồi, anh vào học tiếp đi!!!

Lần đầu tiên tôi thấy Đồng Khiết mặc quần áo đơn giản đến thế. Trong mắt tôi lúc nào cô ấy cũng là 1 thiếu nữ dịu dàng đầy nữ tính trong những bộ đầm thướt tha, lúc đó mắt tôi không thể nào không rời khỏi cô ấy, cảm thấy như người mình đang nóng dần lên, tôi ngồi ngay vào bàn học, vờ vùi mình vào đồng bài tập. Tôi nghe thấy tiếng cười nhẹ của Đồng Khiết

Từ lúc Đồng Khiết tới đây mắt tôi chưa lúc nào rời khỏi nàng cả, đây cũng là lần đầu tiên tôi ngắm nàng lâu đến thế. Có 1 niềm vui bình dị khiến tôi mỉm cười. Cô ấy đang giặt quần áo cho tôi. 1 tiểu thư vì tôi mà làm những việc tầm thường đó. Hỏi ai mà không vui cơ chứ???

-A Phi, anh muốn ăn chút gì chứ???

Nhìn những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán Đồng Khiết tôi thấy thương nàng quá, có lẽ đây là lần đầu tiên nàng phải làm mấy việc nặng nhọc đó.

-Nếu được ăn bát mì do chính tay em nấu anh cũng mãn nguyện lắm rồi

-Trời ơi. Suốt ngày em thấy mấy tên sinh viên ở trọ ăn mì! Nếu anh cũng như vậy thì em sẽ đau lòng lắm đấy. Nói xem cả tháng nay anh ăn uống thế nào mà gầy hăn đi thế này???

-Mì gói thôi

-Không được, em không thể để anh ăn uống thiếu chất như vậy đâu. Xem nào, em sẽ nấu cơm cho anh. Và cả thịt kho cùng cá rán nữa...

Tối, khi A Lưu, Vĩ Vĩ và Sơn Minh về thấy tôi và Đồng Khiết đang ngồi ăn ngon lành bên nhau tất cả đều tròn mắt ngạc nhiên

-tiên nữ, tiên nữ ở đâu thế này???

-Phi Phi cậu có người yêu từ lúc nào mà hôm nay mới dẫn về chơi thế? Lại còn nhầm đúng ngày bọn này đi vắng nữa chứ. Xem này 2 người ăn uống vui vẻ bên nhau ghê cơ

-Thật đáng để ghen tị

Đồng Khiết làm quen rất nhanh, lại vui tính nữa nên lũ bạn cùng phòng tôi rất quý, từ đợt đó đến giờ suốt ngày nhắc tên, thế nên nàng cũng hay tới hơn, chúng tôi cũng được quan tâm và chăm sóc nhiều hơn

-Em sẽ chăm anh béo tròn như heo luôn- Đồng Khiết tíu tít trong bếp với những lời hát nàng tự nghĩ ra. Nghe câu nói đó bỗng tôi nhớ tới Tiểu Nhu. Ngày trước Tiểu Nhu cũng hay nói với tôi như thế. Tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ yêu 1 người con gái khác, để ng ta chăm sóc mình chu đáo như thế này. Nghĩ về Tiểu Nhu tôi chợt cảm thấy có lỗi với Đồng Khiết, cô ấy đã yêu tôi như vậy, đối xử cũng rất tốt với tôi chẳng có lý do gì khiến tôi nghĩ về ng con gái khác cả. Tôi bước vào bếp vòng tay qua người Đồng Khiết, siết chặt, ghì cổ vào vai nàng.

-Em là người con gái tuyệt vời nhất với anh!!!

Đồng Khiết xấu hổ, mặt nàng đỏ bừng nhưng vẫn không muốn tôi phát hiện liền đưa 1 miếng thịt vào miệng tôi

-Anh chỉ được cái giỏi nịnh

Tôi mỉm cười vì sự xấu hổ trẻ con mà dễ thương vô cùng ấy. Thật ra tôi đã yêu nàng chưa hay mới chỉ là rung động vì sự quan tâm chăm sóc đặc biệt của nàng dành cho tôi????

-Á Phi! Em muốn gặp anh! Anh lên sân thượng đi

Tin nhắn của Đồng Khiết, đang trong h học nên tôi cũng không muốn bùng, liền hỏi xem có chuyện gì quan trọng không, nếu không có gì thì để lát nữa tôi sẽ gặp cô ấy. 2p sau tin nhắn đến

-Thôi, để em 1 mình cũng được

Đây không phải cái giọng hàng ngày của Đồng Khiết, lạ quá. Đọc xong tin nhắn tôi cảm thấy mình như 1 đứa trẻ mắc lỗi gì đấy rồi bị mọi người biết được. Suy nghĩ 1p, tôi gấp sách vở lại nhờ A Lưu- bạn cùng phòng của tôi mang về hộ

Trên đường lên sân thượng tôi ghé vào căn tin mua lấy 2 lon coca, uống nước mát rồi hóng gió trời trên tầng cao nhất của trường thì quả thực là rất tuyệt. Tôi thầm nghĩ

Đồng Khiết ngồi ngay trên thành lan can, đôi mắt xa xăm nhìn xuống với độ cao gần 40m, gió tạt vào khuôn mặt đỏ làm mái tóc dài bay không theo 1 thứ tự nào cả. Trông đáng vẻ đó thật không giống nàng Đồng Khiết mà tôi quen chút nào. 1 chuyện buồn nào đó chăng?

Đưa lon coca ra trước mặt cô ấy rồi nhảy lên thành lan can ngồi bên cạnh vòng tay qua eo cô hỏi

-Vợ anh hôm nay làm sao mà ngao ngán thế này

Lần đầu tiên tôi gọi Đồng Khiết là Vợ, ban đầu tôi tưởng nhầm đôi mắt không gọn sóng đó là Tiểu Nhu, nói xong mới thấy thẹn với lòng, nhưng hình như là cô không để ý

-Em còn tưởng anh muốn làm 1 sinh viên mất cận đầu to suốt ngày chỉ nghĩ đến sách vở chứ!!- Đồng khiết gượng cười

-Thôi nào, trả lời câu hỏi của anh đi! Sao em lại buồn thế này? Ai làm gì em à??

-Nếu có ai bắt nạt em anh sẽ làm gì?

-Anh sẽ đập chết tươi hắn ngay trước mặt em! Thề đấy

Đồng Khiết lắc đầu cười buồn rồi tu 1 hơi lon nước ngọt đang cầm trên tay, sau đó cô dựa đầu vào vai tôi hỏi

-Á Phi, nếu không có anh bên cạnh chắc em đã nhảy từ đây xuống dưới kia rồi. Thần Chết đã xuất hiện mỉm cười với em. Lão đưa tay ra định đón em đi. Nhưng thật may là anh đã đến

-Em nói vớ vẩn gì đấy, anh với em là 1 mà. Nếu em chết đi thì anh cũng chết theo em đấy- Tôi nịnh

-Em đã từng nguyện rửa ông trời khi cho em 1 cuộc sống quá bất công, nhưng ông ta đã mang anh tới cho em. Đó là điều mà em cảm kích nhất

-Hôm nay em tâm trạng thế? Có gì kể anh nghe được không??

-Anh đã từng nghĩ em là 1 đứa xuất thân từ 1 gia đình quyền quý, giàu có phải không???

Cô nhìn tôi bằng ánh mắt chân thật chứa nỗi buồn, nhìn vào sự chân tình đó tôi thành thật gạt đầu

-Nhưng nếu em nói em là 1 đứa con gái nhà quê, 1 đứa nghèo vất vả chạy ra nước anh có tin không?

Tôi im lặng 1 hồi, chẳng hiểu cô nàng đang nói những cái gì nữa

-Nhưng thế cũng chẳng có vấn đề gì cả

-Vấn đề chính là em đã gạt anh, từ trước đến nay những gì em nói đều là dối trá cả, kể cả cái chuyện em bịa ra là có bạn trai từ hồi phổ thông

-gì??

-Á Phi, em xin lỗi vì bây giờ mới nói cho anh biết- Đồng Khiết nghẹn lời bởi những dòng nước mắt- Em không trong sáng và thánh thiện như anh nghĩ đâu, em là 1 đứa xấu xa, tồi tệ và dĩ nhiên

-Đồng Khiết- Tôi ôm chặt lấy 2 bờ vai mảnh dẻ của nàng- Bình tĩnh đi, em biết em đang nói những cái gì không hả?

Ngước đôi mắt ngấn nước như 1 con mèo con lạc đường vào 1 ngày trời mưa, Đồng Khiết cười chua xót

-Em xuất thân trong 1 gia đình bản cùng của xã hội. Bố thì lúc nào cũng về nhà với bộ dạng say mềm, mẹ thì lúc nào cũng bị bệnh tật đeo đẳng. Tất nhiên em vẫn phải cố gắng chịu đựng suốt từng ấy năm để có thể hướng tới 1 công việc tốt đẹp ở thành phố. Khi em lên đây ôn thi để vào đại học, để có tiền học em phải làm việc trong 1 quán bar, rồi em gặp hắn, là 1 lão già gần 60t, còn lớn hơn cả tuổi bố em nữa đấy. Hắn nói nếu ngủ với hắn, lần đầu tiên hắn sẽ cho em 1 vạn. Anh biết với con nhà quê như em thì 1 vạn lớn đến mức độ nào không? Nó quá lớn, lớn đến mức làm lu mờ đôi mắt của em. Em đã chấp nhận lần đó, và những lần sau... và cả những lần sau nữa. Để làm gì à? Chỉ vì tiền thôi.

Bầu trời vẫn 1 màu xanh dịu nhẹ, mây vẫn bay, gió vẫn thổi, và tất nhiên trái đất cũng vẫn quay

Chợt tôi thấy kinh tởm người con gái đang ngồi cùng tôi quá. Lon coca trong tay tôi đã bóp bẹp từ hồi nào. Cô ta không phải là thiên thần. Cô ta là dĩ, là gái bao. Mà đâu phải chỉ là mới bắt đầu? 4 năm, 4 năm rồi đấy chứ? Có ít ỏi gì đâu. Cô ta lừa tôi trong suốt cả quãng thời gian đó. Không lẽ đồng tiền có ma lực lớn đến vậy sao?

-Em biết khi nói ra điều này chắc chắn anh sẽ ghê tởm em lắm. Em xin lỗi, vì tất cả, vì tất cả những điều em đã lừa dối anh

Tôi đứng phắt dậy, không còn muốn nghe thêm bất kì 1 câu nói nào của cô ta nữa. Hết sức chịu đựng rồi. Tình yêu à? Lấy em làm vợ à? Vứt hết! Vứt hết vào thùng rác cho chó gặm.

Vội vã bỏ đi không 1 lời chào

Tôi là 1 thằng ngu

Khi để 1 con dĩ lừa bịp

2h sáng

“Nhưng chỉ có 1 sự thực là em yêu anh. Bằng tất cả trái tim của mình”- Angel

Tôi xóa tin nhắn không 1 chút thương tiếc, nếu cô ta yêu tôi thì đã không lừa dối tôi từng ấy năm. Tôi có thể chấp nhận cô ta làm gái bao cho 1 gã đàn ông 60t, nằm bẹp dưới thân xác già cỗi ấy, để bàn tay ấy ve vuốt nhưng tôi không bao giờ chấp nhận được sự LỪA DỐI

“Anh đừng làm thế với em được không? Em không chịu nổi được cảnh anh với em như 2 người xa lạ”

Delete

“em muốn gặp anh. Đừng lãng tránh em nữa”

Lại thêm 1 tin nhắn nữa bị xóa

Cuối cùng cách duy nhất mà Đồng Khiết có thể làm được là đợi tôi trước cửa nhà trọ, trông cô tiều tụy đến thảm hại

-Á Phi!!!

-cô đến đây làm gì? Về đi! Không lẽ cô không biết tôi đã giữ tự trọng cho cô lắm rồi à??

-Em đến đây chỉ để thú thực với anh thôi! Em đã trả hết những gì ông ấy cho em rồi. Giờ em được tự do... Vậy tại sao chúng ta không thể...

-Tiếp tục ư??

-...

-Đồng Khiết ơi là Đồng Khiết, tên em đẹp biết bao nhiêu, tâm hồn em trong sáng biết bao nhiêu, nhưng tất cả cũng chỉ là do tôi tưởng tượng thôi em ạ!!! Xin lỗi nhưng tôi không thể chịu đựng được cái cách em lừa dối tôi. Trên đời tôi ghét nhất là 2 từ đó. Em yêu của tôi, em thực sự không biết sao?

-Chính vì thế em mới thú tội với anh. Vì trước kia em không đủ can đảm để nói, rồi anh sẽ bỏ em đi mà thôi!!! Nhưng anh biết không? Tình yêu của em dành cho anh nó quá lớn, lớn đến mức mà em dám hạ thấp mình để cầu xin anh tha lỗi. Không lẽ anh vẫn không thể chấp nhận được ư???

-Bây giờ, anh chẳng thể làm được gì cho em cả. Em về đi!!!

Tôi định bước đi thì đôi bàn tay đó giữ chặt lấy

-Thực ra, anh có yêu em không???

Chần chừ 1 lát rồi không trả lời, định bước đi nhưng bàn tay ấy càng níu chặt tôi hơn

-Anh chỉ cần nói Có hoặc Không thôi. Em chỉ cần 1 câu trả lời duy nhất- Giọng nói của cô mạnh mẽ nhất có thể

22tuổi, tôi đã trải qua 2 mối tình, với 2 người con gái. Nhưng người tôi yêu... duy nhất chỉ có 1... là Tiểu Nhu. Đến mức này tôi không còn gì để giấu giếm nữa, không còn nỗi sợ làm Đồng Khiết bị tổn thương nữa

-Từ trước tới h, anh chỉ yêu đúng 1 người... Nhưng Đồng khiết à, người đó không phải là em...

Nói xong tôi gỡ từng ngón tay đang bám víu trên áo tôi ra, lẳng lặng bước vào nhà. Đôi mắt Đồng Khiết thờ thẩn, rồi ngã khuỵu xuống.

Cánh cửa đóng sập lại

Có 1 người đang rơi nước mắt

Có 1 người đang khóc trong tim

Tôi chạy như 1 tên điên vào trong giường, trùm chăn kín mít,. Có 1 cảm giác thật có lỗi khi làm 1 người đẹp bị tổn thương, làm 1 trái tim bị tan vỡ. Đêm đầu tiên tôi chỉ nghĩ về Đồng Khiết

Những chuỗi ngày sau đó tôi không còn gặp lại Đồng Khiết thân yêu trong trường nữa, hỏi cô bạn cùng lớp của cô, họ cũng trả lời không biết. Bỗng dưng tôi lo lắng, liệu có khi nào cô ấy nghĩ quẩn rồi đi tự tử không???

“Em đang ở đâu?”

“Cho dù có chuyện gì xảy ra đi nữa em cũng vẫn phải kiên cường lên chứ”

“Đồng Khiết à, anh xin lỗi nhưng không là người yêu chúng ta vẫn có thể là bạn mà”

Biết bao nhiêu tin nhắn đã gửi đi và báo chuyển thành công nhưng không có 1 tin nhắn trả lời lại

1 tháng sau đó, tôi vô tình gặp Đồng Khiết trong 1 quán bar, cô ấy ngồi chơi đàn, vẫn gương mặt thanh thoát ấy, nó làm tôi điếng người

- Ra em ở đây

-Em phải kiếm tiền trả lại hết những gì đã lấy của gã... Và bắt đầu với một cs mới, bằng chính đôi tay của em

-Tại sao lại phải khổ như vậy. Biết trước sao ngày xưa lại dại dột thế em ơi

-Á Phi, chúng ta đâu còn là gì của nhau nữa. Sao anh phải quan tâm tới em quá như vậy???

-...

-Chẳng phải anh rất coi thường em lắm sao??? Em là 1 đứa con gái mang đầy buồn nhơ trên người mà

-Đồng Khiết, đừng có bảo thủ như thế. Quay về trường học tiếp đi

-Là Anh không yêu em hay tại anh khinh em???

Ngày cuối cùng của tháng 6. Ngày của chia ly. Ngày mà những tên sinh viên lười đến mức không còn gì hơn phải xa nhau. Sửa soạn đồ đạc, sách vở trong phòng, mấy tên tưởng như mạnh mẽ như chúa tể rừng xanh lại không kìm được nước mắt. Tôi lặng người đi, nhớ bao nhiêu kỉ niệm đã gắn bó với mình trong 4 năm đại học. Cầm tấm bằng đại học xếp loại Khá trong tay tôi buồn vui lẫn lộn. Những tên cùng phòng với tôi chỉ có mình tôi được cái bằng Khá. Nghĩ lại cái quá khứ 4 năm qua chưa bao giờ tôi hòa nhập hẳn với mọi người, chỉ như 1 sự ràng buộc vô hình với nhau. Bởi nhiều lúc tôi nghĩ cái sự cao quý ảo của mình thật chẳng đáng phải hạ thấp để ngồi ăn hay chơi game thâu đêm cùng với lũ nhà nghèo đó. Cứ nói là không phân biệt đẳng cấp hay gì đó nhưng lúc nào tôi cũng vẫn tự nhận thấy mình cao siêu, là 1 bậc vĩ nhân sánh ngang cùng với Các mác hay Lê nin. Tôi viết địa chỉ trao cho từng tên trong phòng nói rằng 1 ngày nào đó nhất định phải đến thăm tôi, bởi họ là những người bạn của tôi. Lần này tôi nói với suy nghĩ thật trong lòng mình

Bước chân ra khỏi cổng trường, ngoảnh đầu nhìn lại ngôi trường mình đã học 4 năm trời lần cuối cùng. Cảm giác hụt hẫng, buồn bã khác hẳn với lúc khấp khểnh bước vào trường. Tôi vui vì mình đã thực sự học tập có ích, 1 lý lịch trong sáng không có 1 vết nhơ nhưng thực ra có thể thật không??? Bỗng tôi hoang mang, chẳng biết mình sẽ đi về đâu, ai sẽ dẫn tôi đi đến 1 chân trời lý tưởng

Tôi không còn là 1 sinh viên, tôi là 1 gã đã ông- đã trưởng thành

-Á Phi, anh không quên em chứ???

Giọng nói quen thuộc ở đâu vang lên từ phía sau tôi, theo quán tính tôi quay lại nhìn- Là Đồng Khiết. Trên khuôn mặt nàng đang vương những giọt pha lê, long lanh giữa nắng trời

Mắt tôi cũng như mờ đi bởi 1 dòng nước nào đó tràn ra từ khóe mắt. Tôi quay lưng giấu đi cái sự yếu đuối lần đầu tiên trong đời đó. Bất chợt nàng chạy đến ôm chặt tôi từ phía sau. 2 hàng nước mắt ấm nóng vương trên vai tôi

-Anh đi rồi, nhưng anh vẫn nhớ tới em phải không???

-Đồng Khiết à....- Tôi cất tiếng gọi tên nàng trong sự nghẹn ngào

-Không... anh đừng nói gì cả. Trong lúc này em không muốn nghe bất kì cái gì cả đâu. Anh chỉ cần gạt đầu với em thôi. Thế là đủ mà!!! Anh không thể làm cái việc nhỏ nhoi đó lần cuối cùng với em ư? Cho dù chỉ là sự lừa dối???

-Đồng Khiết, em đừng tự gạt mình nữa... anh xin lỗi nhưng chúng ta không thể cùng nhau đi tiếp được.

-Anh nói là anh chưa bao giờ yêu em? Vậy tại sao trước kia anh hứa lấy em- Nàng hét lên trong sự tuyệt vọng- Lê nào anh cũng như bao người khác???

-Anh không biết nói gì ngoài lời xin lỗi em Đồng Khiết ạ, nhưng anh nhận thấy tình cảm của anh dành cho em chưa cháy hết mình, chưa đủ mãnh liệt, nếu lấy em, em sẽ thiệt thòi nhiều lắm. Anh thừa nhận là đã từng có lúc anh nghĩ mình yêu em, và sẽ cưới em... Nhưng rồi càng ngày anh càng nhận rõ là anh chỉ thích em thôi. Thích chứ không phải là yêu... Vậy nên anh nói chia tay, em hiểu không? Chia tay để em được giải thoát khỏi anh, khỏi cái tình cảm gò bó đó chứ không phải anh không cần em!

Cả 2 cùng im lặng, khuôn mặt dăm chiêu của Đồng Khiết hướng về phía Tây- nơi mặt trời đang lặn. Cả 2 chúng tôi, đều đã có tình cảm nhất định với nhau. Cũng giống như bao cặp sinh viên khác thôi. Tình cảm kéo dài 4-5 năm trời nhưng liệu họ có đủ tự tin để cùng nắm tay nhau bước khỏi cánh cửa đại học để sánh bước tiếp? Vì những lý do rất khó hiểu

Cũng như tôi và Đồng Khiết vậy, tôi tự ti vào tình cảm của mình. Không phải tình cảm của tôi dành cho cô ấy quá ít mà là cái bóng của Tiểu Nhu trong tôi quá lớn, để tôi vẫn biết rằng mình vẫn yêu cô ấy... rất nhiều. Như vậy thì thử hỏi tôi có thể để Đồng Khiết có 1 hạnh phúc trong quãng đời còn lại không? Tôi rất sợ làm những người con gái mình có tình cảm bị tổn thương. Làm thế 1 lần với Tiểu Nhu đủ để tôi bị ám ảnh rồi.....

-Á Phi, từ giờ trở đi chúng ta sẽ không còn là của nhau nữa, cũng chẳng biết là sẽ còn gặp lại nhau không. Nếu có thể anh đi cùng em 1 đoạn được không?

Tôi lúng túng, sợ ở gần Đồng Khiết quá lâu tôi sẽ thay đổi ý kiến mất, rồi sẽ lại ôm lấy nàng vào lòng nói lời xin lỗi như bao lần trước, tôi sợ mình sẽ yếu đuối trước tình cảm chân thật của nàng. Nhưng khi chạm vào ánh mắt quá đỗi chân tình đó tôi lại im lặng, đưa tay ra để Đồng Khiết khoác như ngày xưa. Nàng nói nàng có 1 tật rất xấu là đi cùng ai cũng phải khoác tay người đó, bởi nàng sợ sẽ bị tụt lại phía sau, sẽ bị người khác bỏ rơi. Lần cuối cùng đi với nàng, tôi muốn nàng vẫn cảm nhận được sự quan tâm của tôi.

Nhưng không, Đồng Khiết không khoác tay tôi nữa, nàng chỉ cười buồn nói

-em phải tự đi thôi, em sẽ không dựa dẫm vào ai nữa. Vì sao anh biết không? Vì em trưởng thành rồi. Bàn tay anh... hãy để cho người anh thực sự yêu nắm... không phải là em

Đồng Khiết nói câu đó, cảm thấy như tim mình bị ai đó bóp chặt đến nghẹt thở, mắt đỏ ửng lên, tôi gạt đầu thật nhẹ, thật triu mến tôi nói với nàng

Lấy lại bình tĩnh, tôi bước chậm chậm từng bước 1, để lại người con gái tôi đã-đang và mãi yêu.... Và đương nhiên, cùng đứa con bé nhỏ của cô ấy nữa. Giờ Tiểu Nhu đã có 1 mái ấm rồi, cô ấy chắc chắn đang rất hạnh phúc, tôi không nên là kẻ thứ 3 thừa thãi phá đám cuộc sống hiện tại của cô. Tiểu Nhu, tạm biệt em...”

Khoảng cách nào không thể gọi tên

Đo bằng thời gian hay chiều dài nỗi nhớ

Ta bắt lực ta bàng hoàng trần trở

Khoảng cách ơi sao nghiệt ngã vô cùng

===Hết===

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/con-trai-cung-can-trinh-tiet>